

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

*Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman
Ediție specială dedicată Conferinței Naționale
„CREDEM ÎN EDUCAȚIE”*

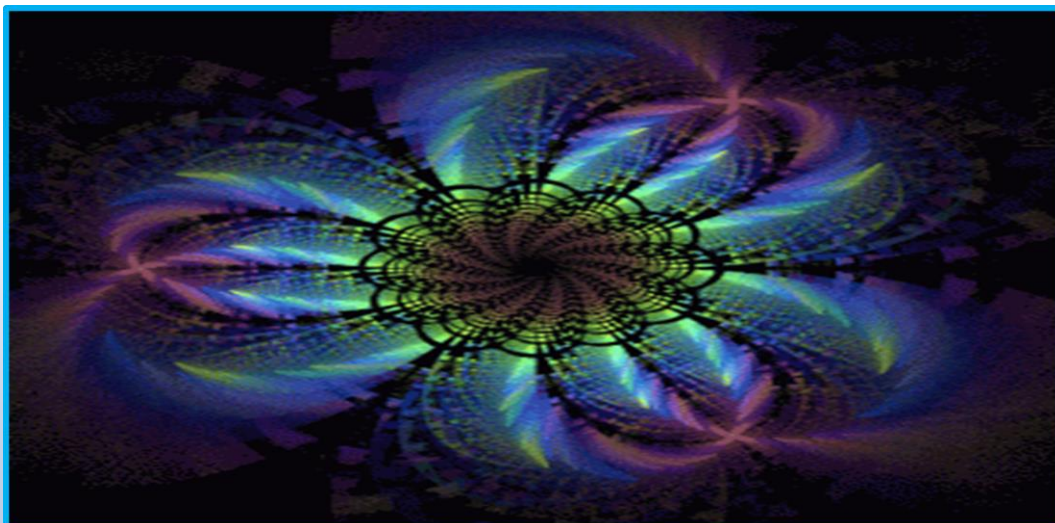
Ediție on-line

ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.18
Octombrie 2021

2021

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0347/407064

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic

auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Marinela IANA

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Marienla IANA

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Inf. Mariana POPA

Ec. Adina CONSTANTIN

Secretar Loredana COMAN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate autorilor.

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

Prof. Eliza Marinela Sotirescu

CUPRINS

De ce credem în educație?	Lăpădatu Angela-Gabriela	5
Rolul educației în formarea personalității	Iancu Ștefan Florin	6
Ziua internațională a educației	Sfircă Mădălina Ionela	8
5 octombrie – „ziua mondială a educației	Iancu Liana Irina	9
Activități extracurriculare	Albu Oana Claudia	10
Importanța educației timpurii	Bădescu Ruxandra Florentina	11
Rolul educației morale în conturarea personalității elevului	Trucă Maria-Loredana	13
Educația și rolul ei în formarea personalității copilului	Nicoleta Crăiță	14
Repere teoretice privind educația axiologică	Florina Teodora Biculescu	16
Educația în grădiniță	Brusaru Violeta	18
Voluntariatul în educația elevilor	Chirescu Iolanda-Loredana	19
Comunicarea profesor- elev	Mărunțelu Elena	20
Educația creștină	Popa Edvica	22
Cred în educație	Manica Daniela	26
Credem în educație	Burcea Nicoleta	28
Little words, big worlds – proiect etwinning	Degeratu Georgiana	30
Educația -stâlpul societății umane	Beșleagă Raluca Ioana	31
Educația ne unește	Dihoru Iulica	32
Educația nonformală în contextul pandemiei	Ciovîna Elena	33
Educația și dreptul la educație	Dihoru Isabela Mihaela	35
Inteligența emoțională versus iq	Găină Pălăguța	36
Importanța educației copiilor axată pe convingerile și valorile religios-morale	Mircea Costel	38
Școală –familie –comunitate	Alexe Marinela Valentina	40
Copiii de azi, adulții de mâine	Măldăeanu Mirela	41
Tradițional și modern în evaluarea didactică	Vilae Flori Luminița	43
Metode inovative de predare	Brînzan Florica	45
Importanța activității de voluntariat pentru educație	Mirancea Georgiana	46
Influența educației online asupra dezvoltării personalității copilului	Netculescu Tania Aura	47
Educația digitală	Pavel Reli Iuliana	49
Profesori pregătiți pentru o școală digitală	Ciofalcă Mihaela Cristina	50
Grădinița în timpul pandemiei	Calotă Mirela Ionela	52
Educația religioasă în societatea contemporană	Gîgîlice Emanuel	53
Cred în educație	Socol Violeta	55

Rolul educației în formarea personalității	Vintilă Ionela	56
Rolul profesorului în dezvoltarea personalității elevului	Apostol Ionela	58
Rolul tehnologiei în activitatea didactică	Voicu Gabi Doina	59
Intervenții didactice valorice	Roșu Georgeta	60
Educația-amprenta care țese pânza noilor orizonturi	Tăiatu Lăcrămioara	63
Școala online	Țele Lavinia Florina	65
Valorile educaționale în societatea cunoașterii. perspective	Sanda Ana-Maria	66
Educația și noile tehnologii	Popa Mariana	68
Ziua mondială a educației	Mitran Adrian	69
Rolul educației în formarea personalității	Ilie Eugenia	70
Ziua educației	Vîjă Ramona	71
Sacral în literatură	Iliescu Florina Eliza	72
Educația axă prioritară în viața elevilor	Bolog Ionuț	74
Educația	Iana Marinela	75
FEMALES-Proiect ERASMUS + inovator în domeniul STEM derulat de Casa Corpului Didactic Teleorman	Bățăuș Simona Gabriela	76
INNOMATH- Un proiect inovator derulat de Casa Corpului Didactic Teleorman	Bățăuș Simona Gabriela	77
Educație timpurie și debutul spre succes	Beșcu Monica Mihaela	78
Principiile și obiectivele educației permanente	Mariana Bozeanu	80

DE CE CREDEM ÎN EDUCAȚIE?

**Lăpădatu Angela-Gabriela,
Inspector școlar pentru limbi moderne,
Inspectoratul Școlar Județean Teleorman**

Componentă fundamentală a pedagogiei, educația poate fi definită drept știința de a forma și dezvolta omul ca parte, ca membru activ al societății, în general, și ca tip de personalitate cerut într-un anumit moment al evoluției societății, în special.

Plecând de la aceste aspecte, s-a constatat că educația are o funcție esențială în civilizația, cultura, în evoluția societății prin cultivarea valorilor intelectuale, spirituale și comportamentale ale fiecărui individ, adică formarea personalității umane.

Pornind de la principalele ei funcții (cognitivă, economică și axiologică), se poate vorbi despre trei tipuri de educație.

Ca proces de formare a personalității umane, educația presupune un conținut multidimensional realizat prin integrarea componentelor și finalităților de tip *formal* (organizare sistematică și instituționalizată, expresie a unei politici educaționale), *nonformal* (prin aportul altor factori sociali ca parteneri ai școlii) și *informal* (receptarea involuntară a unor informații de către fiecare individ).

Complementaritatea și integrarea celor trei forme conduc la eficientizarea educației în desfășurarea ei perpetuă, cadrul formal aflându-se la baza ei, celelalte asigurând coerență actului educațional ca interese și nevoi personale de completare a cunoștințelor și de concretizare a acestora în acțiunile sociale ale individului.

Educația formală se realizează în sistemul de învățământ (primar, gimnazial, liceal, universitar) de către cadrele didactice, prin intermediul planurilor de învățământ, al programelor școlare elaborate de forul de conducere (Ministerul Educației) și al manualelor corespunzătoare.

Educația nonformală înseamnă, de fapt, educația extrașcolară, complementară celei formale, prin intermediul unor instituții de artă, cultură, sport și mass-media, prin activități sistematice inițiate, coordonate și desfășurate sub egida instituțiilor școlare, în cadrul acestora din urmă existând alte diverse modalități de educație extrașcolară, precum cercuri de specialitate, concursuri, festivaluri cultural-artistice, întreceri sportive etc.

Educația informală se desfășoară pe tot parcursul vieții, fiind una, nu numai benevolă, ci și una care se manifestă de multe ori fortuit, conform propriilor aspirații sau influenței colectivității căreia îi aparține individul, un rol esențial avându-l familia, comunitatea, gradul de acces la mijloacele de informare, manifestându-se oriunde în afara instituțiilor. (Cf. 1, pag. 196-197)

Prin complexitatea ei, educația are mai multe aspecte de care se ține seama în formarea, dezvoltarea și perfecționarea personalității umane. Când vorbim despre educație, nu trebuie s-o înțelegem doar ca proces instructiv și, cu atât mai puțin, ca proces de formare a unui comportament civilizat, în limitele normelor legale.

Educația înseamnă una *intelectuală* (presupunând cunoașterea și însușirea valorilor patrimoniului cultural și științific, precum și creșterea calităților intelectuale ale individului), *morală* (cunoașterea, respectarea și punerea în practică a valorilor etice fundamentale), *estetică* (latură interdisciplinară contribuind la folosirea influenței educative a frumosului din artă, din natură și din societate), *tehnologică* (presupunând punerea în aplicare a cunoștințelor, deprinderilor și priceperilor

căpătate în orele de specialitate), *fizică* (dimensiune absolut necesară pentru formarea și amplificarea calităților fizice, asigurarea unui organism sănătos necesar desfășurării celorlalte laturi ale educației).

Dezvoltarea fără precedent a științei și tehnologiei, schimbările politice și socio-economice petrecute în țara noastră în ultimele trei decenii înseamnă noi provocări ale școlii și ale societății contemporane în ceea ce privește educația, aceasta trebuind să se adapteze în vederea formării tinerei generații în spiritul noilor cerințe. De aceea, educația s-a diversificat, aducând în centrul atenției ecologia, înțelegerea și pacea mondială, democrația, demografia, dar și altele (antreprenoriatul, creativitatea, sănătatea, civismul, interculturalismul) presupunând noi obiective, noi conținuturi, noi discipline de studiu, evidențiind astfel caracterul dinamic și în plin progres al educației.

Așadar, de ce credem în Educație? Pentru că, ținând cont de moștenirea ereditară și de mediul (natural și social) în care trăiesc indivizii, educația deține rolul principal în formarea personalității umane, având în vedere faptul că ea este văzută drept acea „activitate specializată, specific umană, care mijlocește și diversifică raportul dintre om și mediul său (societate), favorizând dezvoltarea omului prin intermediul societății și a societății prin intermediul său”. (2, pag. 104)

Acest lucru înseamnă că este necesar ca toți actanții procesului de educație să aibă competența de a dezvolta calitativ moștenirea ereditară și de a găsi căile optime de alegere, organizare și direcționare conștientă și sistematică a influențării educative a subiectului în scopul încadrării lui în mediul social, al însușirii unui nivel de cultură, al controlului comportamental și al participării, intelectual și profesional, la evoluția societății.

Procesul de educație urmărește o finalitate, un ideal educativ, conforme cu tipul de personalitate cerut/impus de tipul de societate prezentă sau viitoare. Spre diferență de regimul trecut, în societatea democratică românească de astăzi este nevoie de un tip de personalitate complexă, cu însușiri intelectuale, pregătirea profesională, comportament moral de înalt nivel, capabil de reușite depline în domeniul de activitate. Conștient de menirea sa, subiectul supus procesului educativ contribuie plener la realizarea scopului acestuia, prin îndeplinirea obiectivelor educaționale, cele două concepte devenind realizabile în funcție de dorință și, respectiv, de finalitate, adică, „în timp ce noțiunea de obiectiv indică achiziții concrete și controlabile (...), scopul are în vedere evoluții mai largi, cognitive, afective etc (...), realizarea pe intervale mai mari de timp”. (3, pag. 139)

Deci, în activitatea didactică, ca obiective educaționale esențiale, dezvoltarea intelectuală propriu-zisă, realizată prin disciplinele de specialitate, este însoțită de dezvoltarea fizică armonioasă, dezvoltarea vorbirii corecte și de formarea civică a elevilor din învățământul preuniversitar, formarea și dezvoltarea cunoștințelor și deprinderilor practice în învățământul tehnic, studiile universitare contribuind la formarea specialiștilor de înaltă clasă, la acestea adăugându-se și obiectivele afective constând în aplicarea valorilor morale fundamentale.

Bibliografie:

1. Cristea, S. (coord.), *Curriculum pedagogic*, I (2006), București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A.
2. Faure, A., *A învăța să fii* (1974), București, Editura Didactică și Pedagogică
3. Potolea, D., *Teoria și metodologia obiectivelor educaționale*, în *Curs de pedagogie* (1988), Universitatea București

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof. IANCU ȘTEFAN FLORIN
Casa Corpului Didactic Teleorman

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune ca educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea.

Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia”.

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În

contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt:

- evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor;
- noile mutații din viața economică, socială, politică și culturală care au dus la schimbarea statutului economico-social al oamenilor, ceea ce presupune eforturi permanente de adaptare la schimbări și de integrare socială;
- schimbările petrecute în structura demografică care indică o creștere a numărului oamenilor în vârstă comparativ cu ponderea pe care o dețin tinerii.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A EDUCAȚIEI

Sfircă Mădălina Ionela
Grădinița cu P.P. Nr.6 Alexandria,
jud.Teleorman

În data de 5 octombrie se sărbătorește Ziua Internațională a Educației, zi dedicată cadrelor didactice, pentru a li se da reputația pe care o merită, pentru a sensibiliza întreaga lume, ținându-se cont de rolul esențial pe care-l joacă dascălii în formarea de noi și noi generații. Educația face parte din viața de zi cu zi a fiecărui om.

După cei care ne-au dat viață, dascălii sunt oamenii care cu pasiune și migală, cu responsabilitate și profesionalism modelează caracterul și educația fiecăruia dintre noi.

În centrul actului educațional s-a aflat și se va afla totdeauna profesorul, furnizor de educație și instrucție, creator de valori și trăitor de principii umane, cel ce transmite tinerei generații de elevi „cheia” stilului de a trăi frumos și educat în lume.

De la vestiții discipoli ai antichității, precum Platon și Aristotel și până în zilele noastre, profesorul nu a încetat să fie și să rămână un om de bază al societății, un reper în dezvoltarea culturii și civilizației omenirii, stând permanent în centrul actului educativ.

Alături de familie, profesorul, sau mai bine spus, educatorul, este principalul modelator al personalității elevilor, care se referă la conduita în relațiile interumane, cât și la țelurile pe care aceștia și le fixează în viață. Tocmai de aceea cadrele didactice trebuie să insufle celor mici dragostea pentru cunoaștere, educație, autoeducație, cultivarea respectului pentru cei care oferă educația.

Educația contribuie la dezvoltarea personalității, să le dea oamenilor posibilitatea de a acționa cu o mai mare autonomie, judecată, gândire critică, responsabilitate personală.

Dascălii sunt cei care oferă cu generozitate lumina cunoașterii, formând oameni de valoare. De asemenea joacă un rol civic de mare importanță contribuind la păstrarea coeziunii sociale.

5 OCTOMBRIE – „ZIUA MONDIALĂ A EDUCAȚIEI

Prof. învă. preșcolar IANCU LIANA IRINA
Grădinița cu proram prelungit „ION CREANGĂ ” Alexandria

În spatele fiecărui om, bogat sau sărac, celebru sau nu, se află un dascăl. Iar primul dascăl care ne sculptează caracterul și sufletul este, neîndoiește, învățătorul. Când spui școală, în mintea fiecăruia dintre noi apare chipul învățătoarei sau al învățătorului; azi 5 Octombrie. sărbătorim „Ziua educatorului”, ziua oamenilor care au ca misiune să le dezvăluie copiilor "corola de minuni a lumii", ei sunt cei care marchează profund dezvoltarea personalității copilului.

Ziua educatorului este de fapt oricare zi în care învățătorul sau profesorul intră în clasă. Oricare zi în care un elev învață și reușește să pătrundă în tainele științei. Influența pe care o are un dascăl asupra unui copil este perenă: nu vom putea ști niciodată unde se oprește. Căci fiecare copil poartă în suflet o vorbă, un gest, o învățătură a profesorului, pe care, adult devenind, o va transmite mai departe, în mod inconștient, copiilor săi.

Pornind de la premisa că la români a existat, de foarte multă vreme, o adevărată vocație pentru educație, putem afirma cu certitudine că rostul dascălului a contribuit la propășirea neamului românesc.

Învățătorul, de la Comenius încoace, conștientizează că școala este un „atelier al umanității” și „drumul regal spre înțelepciune”. Întotdeauna învățătorii au găsit resursele interioare pentru a depăși conjuncturi neprielnice. În jurul lor s-au creionat portrete memorabile care străbat vremea și sunt argumente ale devotamentului profesional de care au știut să dea dovadă.

Se știe că profesia de dascăl (învățător, profesor) are un statut cuprinzător într-o societate modernă: instructor, actor (care emoționează prin descifrarea unor texte, pentru a fi receptat de elevii aflați în formare), mediator, moderator între actorii comunicării educaționale, autoritate instituțională, confesor și protector al celor mai slabi, consilier și terapeut, lider de opinie științifică, manager profesionalizat al colectivităților de elevi.

Este foarte greu să măsoară în câteva cuvinte tot ceea ce înseamnă învățătorul în societatea prezentului, dar recunoștința trebuie să fie mare, dacă o raportăm la menirea acestei categorii profesionale. Considerațiile noastre se îndreaptă astăzi către cei care construiesc personalități și au înțeles și înțeleg că activitatea didactică se ridică la rangul de artă în a-i învăța pe alții bine.

Ce ar trebui să fie dascălul ? Un om cu har și vocație, un sculptor de suflete și caractere, un model de succes în viață, cel mai bun dintre noi. De ce? Pentru ca tinerii, elevii sau studenții să-i „soarbă” vorbele din gură, să se uite la el(ea) cu nespusă admirație, să-l creadă în tot ceea ce spune, în știința pe care le-o transmite, în judecățile de valoare pe care le emite. Pentru ca părinții să-l respecte și pentru ca să-și găsească locul pe care îl merită în comunitatea din care face parte. E mult mai ușor să fii un foarte bun specialist în orice domeniu, decât să-i înveți pe alții ce știi și mai ales să reușești să faci din ei oameni, adică să-i formezi. Pentru asta, noi dascălii, ar trebui să avem multe calități și cunoștințe.

Învățătorii, dascălii merită o zi a lor, dar nu doar atât. Statutul dascălului s-a schimbat foarte mult în timp. Tinerii nu mai văd în dascăli un model de reușită în viață. De aceea, puțini tineri se mai îndreaptă spre această profesie. Nu pentru că dascălul nu ar fi un model demn de urmat și un om de valoare, ci pentru că un profesor, în ziua de azi, câștigă infinit mai puțin decât un om de afaceri care, uneori, nici măcar nu știe să se exprime corect. Deci, de ce ar vrea un tânăr să aibă astfel de modele, când societatea îi demonstrează că în viață poți face bani și fără educație, că situația financiară este mai importantă decât calitățile morale sau cunoștințele de care dispui.

Cu bucurie sărbătorim pe 5 Octombrie, Ziua celor care cu credință și cu dăruire slujesc școala românească. Deși ne confruntăm cu probleme mari în învățământ, optimismul ce ne caracterizează ne face să privim cu încredere în viitor, cu încredere în realizarea autentică a reformei, cu încredere în capacitatea noastră de a-i pregăti pe elevi pentru viața în România, și nu pe alte meleaguri, dar în calitatea lor de cetățeni ai Uniunii Europene, competitivi și inteligenți.

Ce-și doresc educatorii de ziua lor? Își doresc ca:

- ✚ educația să fie repusă în drepturile sale firești;
- ✚ să li se dea educatorilor cinstea și locul ce li se cuvine în societate;
- ✚ instituțiile educației și școala să fie respectate și apreciate la justa lor valoare;
- ✚ să se materializeze convingerea că intrarea României în societatea cunoașterii nu se poate face decât prin educație

ACTIVITATI EXTRACURRICULARE

PROF. INV. PRESC. ALBU OANA CLAUDIA
GR. CU PN NR 11 ALEXANDRIA

Coșbuc spunea: ” Ca să poți povesti sau cânta copiilor, trebuie să-i iubești, sa cauți să pricepi firea și lumea aparte în care trăiesc, sa știi să cobori până la nivelul personalității.”

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare, activități de învățare realizate la grupă și urmăresc îmbogățirea informațiilor primite în cadrul activității didactice, cultivă interesul pentru desfășurarea anumitor domenii, atrag copilul la integrarea în viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, contribuind în felul acesta la formarea în mod armonis a personalității copilului.

De aceea grădinița trebuie să ofere activități diverse pentru a putea sa-i atraga pe copii. Dintre aceste activități putem exemplifica:

- organizarea unor jocuri potrivite fiecărui nivel de vârstă;
- vizionarea unor spectacole de teatru;
- serbări și șezători;
- vizite și plimbări (prin parcuri, grădini zoologice);
- concursuri școlare;
- excursii și tabere;
- activități desfășurate cu scopul ajutării unor persoane aflate la nevoie, în folosul comunității locale și a protejării mediului înconjurător;
- proiecte educaționale inițiate în parteneriat cu anumite instituții: alte grădinițe, școală, primăria, dispensarul, poliția.

Ca activități pe care le-am desfășurat la grupă pot aminti:

- serbări desfășurate cu diferite ocazii: 8 martie, Crăciun, sfârșit de an ,
- desfășurarea unor concursuri în grădiniță: Micul Creștin, Voinicel ,
- activități de desene pe asfalt cu ocazia zilei de 1 iunie ,
- activități desfășurate cu ocazia zilelor de 1 Decembrie,
- activități în parteneriat desfășurate cu alte institutii si alte grădinițe.

Perfecționarea procesului instructiv-educativ presupune îmbinarea activităților școlare cu activitățile extrașcolare. Unirea acestora are numeroase valențe formative si informative, deoarece acestea permit manifestarea creativității și imaginației copilului preșcolar acestia incercand să se transpună în rolurile avute. În acest fel, pe lângă faptul că preșcolarii își manifestă imaginația și

creativitatea (prin interpretarea unor roluri la serbările de 8 martie, Crăciun, sfârșit de an, prin realizarea unor desene interesante și creative pe asfalt cu ocazia zilei de 1 iunie) și cadrul didactic își poate afirma creativitatea în alegerea temelor, a materialului arătându-și astfel măiestria și tactul pedagogic, dar și dragostea față de copii alegând rolurile în funcție de personalitatea copiilor.

De aceea grădinița trebuie să aibă de oferit diverse astfel de activități pentru a-i atrage pe copii. Unele dintre aceste activități ar putea fi exemplificate astfel:

- organizarea unor jocuri potrivite fiecărui nivel de vârstă;
- prin vizionarea unor spectacole de teatru de păpuși pentru copii;
- serbări cu diferite ocazii și șezători;
- vizite la muzee și plimbări, drumetii
- concursuri școlare;
- activități desfășurate cu scopul ajutării unor persoane aflate la nevoie, în folosul comunității locale și a protejării mediului înconjurător;
- proiecte educaționale inițiate în parteneriat cu anumite instituții: alte grădinite, școala, primăria, dispensarul, poliția

Toate activitățile extracuriculare desfășurate cu copiii au rolul lor în dezvoltarea ca persoane inteligente, sigure pe ele, capabile să se descurce în orice situație, imaginația reușind de multe ori să îi scoată din cochilia lor.

În cadrul activităților didactice și extracuriculare, alături de îndrumătorii lor, aceștia dovedesc creativitate, imaginație, atitudine, talent, afirmându-și în mod original personalitatea. Serbările, șezătorile, scenetele tematice, prin specificul lor oferă posibilitatea educatorilor să-i ajute să se implice, să-și cunoască foarte bine colegii de grupă, să colaboreze și să se afirme în fața colectivului prin mijloacele proprii.

Serbările pregătite și susținute cu ocazia anumitor evenimente devin un mijloc de educare a voinței, a încrederii în forțele proprii, a ținutei corecte, dar și a posibilității de a se transpune prin interpretarea unor roluri de teatru.

Rolul acestor activități extracuriculare este să ofere copiilor oportunități multiple de recreere, dezvoltarea spiritului de competiție, valorificarea potențialului intelectual și al aptitudinilor, stimularea imaginației, creativității și a inițiativei reușind să le dea curaj și o atitudine mai deschisă față de nou și deschiderea cu ușurință în fața activităților extracuriculare.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciubuc Iuliana, Armonia naturii, Editura Aureo, Oradea, 2011, pagina 110
- Mangri. F, Elisei. E, Dorobeti. T, Bucovală .G, Experiențe didactice și pedagogice de succes, Poarta Albă, 2010, pagina 230
- Dumitru G, Novac .c, Mitracche .A, Ilie .V, Didactica activității instructiv –educative pentru învățământul preșcolar. Craiova. Editura Nova. Pag. 99

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI TIMPURII

**Bădescu Ruxandra Florentina,
Școala Gimnazială "Grigore Mihăescu",
Grădinița cu PP, Vlădești, Vâlcea**

Educația Timpurie aduce numeroase beneficii în dezvoltarea copiilor și a societății. Educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Ea constituie o necesitate pentru individ și pentru societate. Educația este o activitate specific umană realizată în contextul existenței sociale a omului și, în același timp, este un fenomen social, un atribut al societății,

o condiție a perpetuării și progresului acesteia. Prin urmare se raportează, în același timp, la individ și la societate.

Specialiștii definesc educația timpurie drept perioada în care copilul face primii pași către o dezvoltare armonioasă, această perioadă fiind de obicei de la naștere și până la vârsta de 6-7 ani, atunci când cel mic începe școala. Mai exact, educația timpurie este prima etapă de pregătire pe care copilul o parcurge înainte de a începe educația formală în cadrul unui sistem de învățământ.

Educația timpurie are loc de obicei în două medii diferite: în cadrul familiei și în cadrul unui mediu mai organizat, cum ar fi grădinița. Educația timpurie oferă copiilor de la naștere până la 6-7 ani condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă. Devine tot mai evident că modul în care copilul își începe viața este hotărâtor pentru evoluția sa socială și individuală, iar educația acestuia începe de la naștere. Cele mai importante descoperiri din domeniul educational, al științelor sociale și al psihologiei au identificat factorii care dau un start cât mai adecvat în viața ființei umane. Pentru copil, nicio perioadă nu va conta mai mult în viață ca primii ani!

Accentul pus pe educația timpurie și anii preșcolarității este importantă deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid. În cazul în care procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil ca pierderile să fie compensate mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și societate în copilăria timpurie au o influență puternică și de durată asupra progresului individual al copilului. Luând în considerare unicitatea fiecărui copil, conceptul de educație timpurie și îngrijire (Early Childhood Education and Care) presupune o abordare holistică a copilului (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltării sale). O astfel de abordare, pluridisciplinară, înseamnă preocuparea pentru sănătatea, nutriția, educația și protecția copilului, din perioada prenatală până la începerea școlii. Acestui concept îi este adăugat cel de parentalitate, considerând importanța pe care părintele o are în cercul educațional, fiind partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate fiind una hotărâtoare.

Prin educație, fiecare copil capătă stimă de sine, încredere în forțele proprii și dreptul de a avea o viață mai bună. Dovezile neuroștiințelor sunt copleșitoare în ceea ce privește impactul experiențelor pozitive din copilăria timpurie pentru dezvoltarea viitorului adult și, potrivit studiilor, cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea creierului o reprezintă primele 1000 de zile de viață, când se formează 80% din legăturile neuronale. Copiii se dezvoltă la adevăratul lor potențial atunci când se simt fericiți și siguri de întreaga dragoste a adulților. Încă din primul an de viață, cel mic începe să își dezvolte propriul limbaj prin care comunică cu cei din jurul său și îi înțelege. Educația timpurie a copilului începe cu primul zâmbet oferit celui mic, cu fiecare schimb de vorbe sau joacă în familie. Educația timpurie se face într-un mod cât mai natural, de obicei prin intermediul jocului, într-un mediu plăcut și sigur. Educația timpurie este și una centrată pe fiecare copil în parte, tocmai de aceea nu spunem "educația timpurie a tuturor copiilor" și "educația timpurie a copilului meu". Fiecare copil este unic, iar stagiile de dezvoltare diferă de la un copil la altul, așa că nu ar trebui să te îngrijorezi dacă spre exemplu, copilul tău încă nu a făcut primii pași până la vârsta de 2 ani, iar copilul vecinei deja a început să meargă de la un an. Este important să te focusezi pe nevoile propriului copil, să îl sprijini în activitățile sale și să îi asiguri mediul necesar dezvoltării sale.

Consider că, educația timpurie este necesară pentru dezvoltarea copilului din toate punctele de vedere. Este important să privim această dezvoltare ca un întreg și să îl ajutăm pe cel mic să treacă prin toate etapele unei dezvoltări sănătoase și armonioase. Familia este cea care pune bazele acestei educații timpurii încă de la naștere, în timp ce grădinița este mediul ideal de formare a personalității celui mic prin participarea la diverse jocuri și activități care nu vor face altceva decât să îi crească încrederea în sine și să îl ajute să interacționeze cât mai mult cu cei din jurul său.

Bibliografie:

1. Elena Tipa: "Necesitatea abordării parteneriatului educațional în grădiniță"- Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4/2006;
2. Grădinița altfel- Editura V&I Integral, București, 2003;
3. Liliana Ezechil, Mihaela Paisi, "Laborator preșcolar"- ghid metodologic.

ROLUL EDUCAȚIEI MORALE ÎN CONTURAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

TRUCĂ MARIA-LOREDANA,
prof. Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”

Educația este definită ca ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Educația morală presupune raportarea conținutului său la noțiunea de morală, abordabilă atât din punct de vedere psihosocial cât și filozofic. Educația morală (formală și informală) reprezintă cea mai importantă modalitate de conservare și transmitere a patrimoniului de valori care caracterizează o comunitate. Dimensiunea sa esențială este formarea cetățeanului ca agent moral. Configurarea deprinderilor cetățenești, modelarea socio-morală a comportamentului individual în scopul participării conștiente și responsabile la viața socială, reprezintă deziderate educaționale extrem de importante. „Coeziunea oricărei societăți se afirmă prin activități și scopuri comune, dar și prin împărtășirea unor valori, ce reprezintă diferitele aspecte ale dorinței de a trăi împreună” (Delors, 2000, 39). Fenomenul moral implică componente obiective și subiective precum: trebuințele și relațiile morale individuale sau de grup, moravurile și deprinderile morale, aspirațiile, voința și caracterul moral. În cadrul educației morale este delimitată morala ca formă a conștiinței sociale care reflectă ansamblul concepțiilor, ideilor și principiilor (normelor) care călăuzesc și reglementează comportarea oamenilor în relațiile personale, în familie, la școală și în societate, în general (Bontas, 1994).

Dezideratele educației morale sunt: formarea conștiinței morale și formarea conduitei morale. Cea dintâi, formarea conștiinței morale include trei aspecte: cognitiv, afectiv și volitiv. Cunoașterea de către cei care se educă a sensului normelor și regulilor morale, a aspectelor concrete pe care le includ acestea, se concretizează în: formarea reprezentărilor morale; însușirea noțiunilor morale; formarea convingerilor morale; structurarea judecăților morale (Cozma, 1994, citat de Jinga, Istrate, 1998).

Formarea reprezentărilor morale apare ca o reflectare sub forma intuitivă a caracteristicilor unui complex de situații și fapte morale complete, care se formează în situațiile concrete în care este angrenat cel care se educa (familie, școală, activități extradidactice).

Succesul activităților de educație morală este condiționat și de alegerea cu pricepere a metodelor și procedeele de educație morală. Crețu (1999) identifică următoarele metode de educație morală: explicația morală: prezentarea, dezvoltarea conținutului unor cerințe, norme și reguli morale precum și argumentarea normelor morale; convorbirea morală: dialog ce urmărește clarificarea noțiunilor sau normelor morale și dezvoltarea unor opinii și convingeri; aceasta poate avea diverse forme de convorbiri ocazionale/planificate sau de convorbiri individuale/de grup; exemplul moral: presupune oferirea unor modele de comportare, prin transpunerea în viață a cerințelor morale; acestea pot fi exemple directe: părinți, profesori, colegi etc sau exemple indirecte: din istorie, literatură, cinematografie etc.; povestirea morală: relatarea și prezentarea într-o formă atractivă a unor întâmplări reale sau imaginare cu semnificație morală; exercițiul moral: executarea conștientă și repetată a unor fapte și acțiuni în scopul formării deprinderilor și obișnuințelor de comportare morală; studiul de caz: studierea unor situații-problemă concrete, cu detaliile și particularitățile lor; aprobarea/aprecierea morală: întărirea pozitivă de către profesor a faptelor și rezultatelor morale ale celor care se educă în scopul consolidării acestora.

Educația moral-civică nu poate fi rezumată la o simplă disciplină școlară și academică, pentru că nu este doar o problemă de educație formală, ci, ar trebui să fie efectul total și global a tot ceea ce noi învățăm în familie, în școală și în afara acestora. Educația morală este, deci, o necesitate socială pe care toți factorii educaționali trebuie să o conștientizeze și să și-o asume în mod activ, deoarece

conștiința și conduita morală reprezintă condiții fundamentale ale echilibrului, securității și binelui social.

Bibliografie:

Bontas, I., Pedagogie, 1994, București, Editura ALL.

Crețu, T., Psihologia vârștelor, 2016, Iași, Editura Polirom.

Delors, J., Comoara lăuntrică – Raportul către UNESCO al Comisiei Internaționale pentru Educație în secolul XXI, 2000, Iași, Editura Polirom.

Jinga, I., Istrate, E. Manual de pedagogie, 1998, București, Editura ALL.

EDUCAȚIA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**PIPP. Nicoleta Crăiță
Grădinița nr. 1 Pantelimon**

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Încercând o astfel de definiție, putem spune ca educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația.

Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală.

Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile „trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia”.

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor; noile mutații din viața economică, socială, politică și culturală care au dus la schimbarea statutului economico-social al oamenilor, ceea ce presupune eforturi permanente de adaptare la schimbări și de integrare socială; schimbările petrecute în structura demografică care indică o creștere a numărului oamenilor în vârstă comparativ cu ponderea pe care o dețin tinerii.

Principiile definitorii pentru educația permanentă sunt:

- Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului;
- Educația nu înseamnă exclusiv educația adulților, ea unifică toate componentele și etapele educației: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală, educația universitară, educația postuniversitară;
- Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Principalele funcții ale educației permanente sunt: integrare și adaptare reciprocă a individului și a societății.

Scopul final al educației este să sporească calitatea vieții.

Educația permanentă este mai mult decât o paradigmă sau normă pedagogică, ea presupune existența unui sistem social concret care să includă ansamblul experiențelor de învățare oferite de către societate individului. Sistemul de învățământ reprezintă prin conținut, cuprindere și organizare un subsistem în cadrul educației permanente. Preocuparea autoformativă se dezvoltă în procesul afirmării personalității în relație cu lumea exterioară ce apare la sfârșitul preadolescenței și când se accentuează năzuința spre realizarea de sine, autodepășire și creativitate. Motivația automodelării personalității la nivel caracterial este dată de modelul și idealul de viață ce devin scopuri ale autoeducației. Procesul prin care subiectul face opțiunea pentru un anumit model pe care-l transformă ulterior într-un ideal propriu de viață tangibil este foarte personal și greu de anticipat. Acesta are la bază procesul de formare a unei identități de sine autentică și de dezvoltare personală în plan afectiv, moral și spiritual, precum și o permanentă autoevaluare la toate nivelele personalității. Se vorbește, de aceea, de „educație permanentă integrată”, termenul „integrată” desemnând, pe de o parte, integrarea tuturor instanțelor și formelor de educație la diferite nivele (educație preșcolară, educație școlară, educația adulților) și, pe de alta parte, integrarea într-un sistem unitar a tuturor formelor sociale de educație (formală, nonformală și informală). Din perspectiva educației permanente, învățământul apare ca o etapă importantă în formarea individului dar nu singura.

Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalență cu acesta, Philip Coombs a diferențiat încă din anii 70 trei tipuri (forme, moduri) de educație: formală, nonformală și informală. Termenul cel mai des folosit și care s-a suprapus multă vreme peste sensul educației este cel de educație formală sau școlară. Semnificația corectă este cea de educație intenționată, organizată, sistematică și evaluată, încredințată unor educatori cu o pregătire specială și realizată în instituții specializate (grădiniță, școală, universitate, centru de formare). Educație formală: sistemul de educație, structurat ierarhic și gradat cronologic, pornind de la școala primară până la terminarea universității, incluzând, pe lângă studiile academice generale, diverse programe specializate de formare. Educație nonformală: orice activitate educațională organizată în afara sistemului formal existent – fie că se desfășoară separat sau ca un element important al unei activități mai largi – care este menită să răspundă nevoilor educaționale ale unui anumit grup și care urmărește obiective de învățare clare.

Educația nonformală este educația de tip instituțional, dar nonșcolar, desfășurată în locuri care nu au în mod special o misiune educațională proprie (în cluburi, asociații, teatre, muzee etc.). Acest termen „desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar întotdeauna cu efecte formative” constituindu-se ca „o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal”.

Educație informală: procesul de învățare de-a lungul vieții, în cadrul căruia fiecare individ își formează atitudini, își interiorizează sau clarifică anumite valori, dobândește deprinderi și cunoștințe din experiența cotidiană, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care trăiește – de la familie și vecini, de la locul de muncă sau de joacă. Este acea educație cu caracter spontan și nesistematic, care se realizează prin contactele directe ale individului cu mediul social, de cele mai multe ori aceste influențe fiind hotărâtoare în evoluția individului. Această formă precede și depășește ca durată și experiență educația formală și ar trebui să se constituie într-un temei relevant pentru educație. Cele două educații: nonformală și informală se află într-o relație complexă cu școala. Pe de o parte, școala valorifică primele achiziții nonformale ale copiilor, pe de altă parte, școala trebuie să asigure fundamentele care fac posibile educația și învățarea pe tot parcursul vieții, în varii contexte.

Documentele recente de politici educaționale acordă un rol important acestor conexiuni. O măsură concretă în acest sens este elaborarea portofoliului personal pentru educație permanentă, ce conține, pe lângă studii și educație formală, calificările obținute și competențele dobândite în contexte nonformale, care sunt recunoscute sau nu printr-un act de studiu. Portofoliul induce astfel o presiune asupra sistemelor formale de a deveni mai competitive și de a-și diversifica oferta.

Cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor, provenite din educația nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-și valorifica propriile experiențe de învățare din afara învățării formale, pentru a dinamiza și a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc. Deoarece elevii se simt valorizați, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalți, au șansa de a învăța în mod autentic și profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experiențe de învățare și de a-și clarifica propriile valori și atitudini față de cunoaștere, interiorizează un continuum între ceea ce învață la școală și ceea ce învață în alte contexte, nonformale sau informale. Profesorii ar trebui să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulativ pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale și gândirea pedagogică românească, București, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia școlară contemporană, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
4. Sorin Cristea, Dicționar de termeni pedagogici, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;

REPERE TEORETICE PRIVIND EDUCAȚIA AXIOLOGICĂ

Florina Teodora Biculescu,
drd. Universitatea Pedagogică de Stat Ion Creangă din Chișinău,
Republica Moldova,
profesor Liceul Tehnologic Topoloveni – Argeș

În condițiile societății contemporane, educația în general și latura ei axiologică, în special devine o componentă indispensabilă a culturii familiei. Astfel, în literatura de specialitate, la anumiți

autori, Șt. Bârsănescu [1, p.21], I. Stanciu [4, p. 45], T. Vianu [5, p. 25] întâlnim ideea că educația este o acțiune care presupune procesele de *îngrijire, cultivare, disciplinare, civilizare, moralizare*. Evident că fenomenul educației este de neconceput în afara valorilor, ceea ce necesită unele precizări și delimitări naționale. Astfel, cercetând fenomenul educațional din perspectiva axiologică impune operarea unei distincții între două planuri de raportare la perimetrul valorilor: *planul teoretic*, asigurat prin degajarea unui orizont în științele educației, care poate fi numit *axiologia educației* sau *axiologie pedagogică*, și *planul practic*, pe care se circumscrie prin intermediul expresiei de educație axiologică, ce își propune în mod explicit orientarea axiologică a praxisului educațional.

Axiologia pedagogică „constituie o direcție nouă în câmpul științelor educației, ce rezultă din conexiunea disciplinară a pedagogiei cu axiologia, dar și cu etica, estetica, antropologia etc. Ramură prin excelență filosofică, mai puțin conturată, noua orientare ar putea avea ca preocupare delimitarea valorilor educaționale dezirabile, specifice spațiului educațional, care fundamentează educația, dar care se și creează în acest perimetru. Ar mai putea avea drept centre de interogare fundamentarea axiologică a finalităților educației, a conținutului învățământului, a metodologiei instruirii, a formelor de desfășurare a activităților educative, și aceasta atât într-o perspectivă descriptivă, cât și normativă. Axiologia pedagogică poate fi considerată ca o variantă actualizată sau o continuare a pedagogiei culturii (se referă la varianta istorică prin reprezentanți ca Ed. Spranger, Th. Litt, L. Bernard, L. Volpicelli, Șt. Bârsănescu, etc. și mai puțin la varianta disciplinară, metodică, care ține să-și perfectueze autonomia și să se diferențieze în funcție de genuri culturale- pedagogia muzicală, a artelor plastice etc.)” [3, p. 41].

Autorul C. Cucoș consideră că legătura dintre educație și valori, dintre pedagogie și axiologie nu este forțată. Dimensiunea valorică este intrinsecă educației. Educația cu adevărat validă este cea care se înscrie într-o perspectivă pozitivă. Între educație și axiologie există o relație strânsă. Iată patru aspecte ale acestei legături [2]:

1. Fiecare persoană umană este chemată să realizeze valori, pentru a putea ajunge deplinătatea existenței ei. Persoanele și societățile actualizează valori în actele educative. Valorile nu există ca atare, ci prin procesele de asimilare și transmitere prin dispozitive montate la nivel social, printre care la loc de seamă se situează educația;
2. Școala este o instituție socială cu statut aparte. Școala însăși constituie o valoare instituțională. Funcția școlii, din punct de vedere al valorilor, este atât conservativă, cât și reconstrucitivă. Și alte instituții sunt producătoare de valori (întreprinderi, instituții juridice, politice etc.). Școala se preocupă mai mult de om, disponibilitatea și valoarea umană fiind revolate în și de către școală. Culturalizarea omului este o operă fără egal și constituie finalitatea oricărui demers educativ;
3. Un alt aspect care subliniază legătura organică dintre educație și axiologie constă în faptul că procesul educativ își propune scopuri și obiective definibile din punct de vedere axiologic. Nici un obiectiv educațional, avansat la nivelul macro și micro, nu rămâne în afara valorilor. Formularea obiectivelor este un proces de explicitare a unor deziderate care se cer a fi valoroase pentru individ și societate.
4. Educația, cu valorile subsecvente, are o semnificație aparte copil sau tânăr, ajutându-l să se orienteze în câmpul valorilor, să aleagă, să ia decizii. Omul se găsește în fața alternativelor și trebuie să aleagă neîncetat.

Termenul educație axiologică este mai puțin întâlnit în literatura pedagogică. Referirile la lumea valorilor sau însă destul de frecvente în pedagogia universală și românească, atât explicit, cât și implicit. Folosirea expresiei „educația axiologică” în viziunea autorului C. Cucoș ridică cel puțin două probleme: nu suntem oare în prezența unei exprimări tautologice, căci educația nu se poate face decât în spiritul anumitor valori? Ce realitate ar acoperi noul concept, o latură a educației, o ”nouă educație”, un principiu al învățământului, o perspectivă de vizare a educației? Pentru prima problemă el sugerează răspunsul că exprimarea nu este tautologică, în măsura în care includem în sfera valorilor și pe cele negative. Considerăm că axiologia este un discurs atât explicativ, cât și normativ și, ea trebuie să descrie valorile pozitive și negative și să prescrie doar valorile pozitive.

Bibliografie:

1. Bârsănescu Șt., Unitatea pedagogiei contemporane ca știință, (1976) București, E.D.P.
2. Cucoș C., Pedagogie și axiologie, (1995), București, , E.D.P.
3. Pâslaru Vl., Callo T., et al. Perspectiva axiologică asupra educației în schimbare, (2011), Chișinău: Print Caro, 181 p. ISBN 978-9975-56-030-6
4. Stanciu I., Istoria pedagogiei, (1993), București, E.D.P.
5. Vianu T., Filozofia culturii, (1945), București, Publicom.

EDUCAȚIA ÎN GRĂDINIȚĂ

Brusaru Violeta
Prof. înv. preșc.
Grădinița cu P.P. nr. 4 Alexandria

Educația timpurie se referă la educația copilului în primele stadii ale copilăriei (de la naștere la 6 ani) și le oferă condiții specifice pentru dezvoltarea deplină, respectând dezvoltarea individuală și de vârstă a acestora.

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza personalității, iar pentru reușita educațională a copilului, e necesar să fie antrenați toți actorii cu care acesta interacționează, începând cu membrii familiei, personalul din instituțiile de educație preșcolară și terminând cu comunitatea.

Tendențele și orientările generale ale educației au condus la redimensionări ale documentelor curriculare care reglementează organizarea și desfășurarea procesul instructiv-educativ în unitățile de învățământ preșcolar. În contextul actual, încercările de reșezare a educației în primii ani de viață ai copilului au oferit argumente solide pentru legiferarea conceptului de educație timpurie și formarea de pârgii de acțiune la nivel de sistem de învățământ. Una dintre aceste pârgii este programa de studiu, respectiv Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani.

Cele mai relevante finalități ale educației timpurii în contextul sistemului nostru de învățământ au în vedere o unitate de idei cu cele ale altor sisteme de învățământ contemporane, astfel:

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi;
- Descoperirea, de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și formarea unei imagini de sine pozitive;
- Sprijinirea copilului în achiziționarea unor cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare la intrarea în școală.

Ca o consecință directă a dimensiunilor educației la vârstele mici, rolul educatoarei implică:

- Dezvoltarea și înțelegerea istoriei personale și sociale a celui care învață și sensibilitatea la influențele culturale exercitate de familie;
- Aprecierea și utilizarea experiențelor anterioare ale copilului, ca parte integrantă a procesului de învățare;
- Organizarea mediului de învățare astfel încât să faciliteze învățarea experiențială;
- Pregătirea copilului pentru a accepta și a face față schimbărilor, contradicțiilor și incertitudinilor;
- Definirea și punerea de probleme pentru copii, pentru a identifica soluțiile alternative;
- Facilitarea dialogului și a reflecției ca parte integrantă a procesului de învățare.

Educația preșcolară, în contextul educației timpurii, și-a stabilit câteva priorități în abordarea procesului educativ la grupa de copii. Astfel, se au în vedere următoarele aspecte:

- ~fiecare copil este unic, are nevoi particulare;
- ~educația este continuă, ea începe din primele momente de viață și se prelungește pe tot parcursul ei;
- ~actul educativ din grădiniță este guvernat de către copil și trebuințele sale de dezvoltare;
- ~dezvoltarea copilului este dependentă de ocaziile pe care le oferă jocul;
- ~educația timpurie nu se adresează “copiilor”, ci fiecărui copil în parte;
- ~învățarea se realizează preponderent prin joc, fiind experiențială și socială;
- ~amenajarea mediului educațional pe arii de dezvoltare constituie o formă optimă de realizare a ocaziilor de experimentare;
- ~stimularea independenței de alegere și acțiunea trebuie combinate cu activitatea de grup și cu sprijinirea relațiilor interpersonale.

Finalitățile fundamentale ale grădiniței se referă, pe de o parte, la oferirea unei asistențe educaționale complexe pentru formarea abilităților de bază necesare pe tot parcursul vieții, iar, pe de altă parte, dezvoltarea armonioasă a copilului în funcție de specificul tendințelor, ritmul propriu și potențialul individual.

Bibliografie:

- Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Breban, S., Fulga, M., Grama, F.,... “Curriculum pentru învățământ preșcolar”, Editura Diactica, București, 2009;
- Ciolan, Laura, “Dezvoltarea educației timpurii. Aplicații privind managementul proiectelor”, Editura Universității din București, 2007;
- Culea, Laurenția, “Curriculum pentru educarea timpurie- o provocare?”, Editura Diana, 2009;

VOLUNTARIATUL ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

**Chirescu Iolanda-Loredana, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială nr. 1 Mârzănești, județul Teleorman**

În statele lumii civilizate, voluntariatul reprezintă un tip de activitate practicat la scară largă de categorii diverse de oameni și din diferite motive: de a ajuta semenii, de a se experimenta într-un anumit domeniu, de a cunoaște oameni sau chiar de a se distra, în sensul bun al cuvântului. În România, voluntariatul beneficiază de o minimă atenție și de o slabă informare.

În domeniul educației, voluntariatul are un rol extrem de important, vizând dezvoltarea personalității elevilor. Născut din dragostea față de aproapele nostru, dintr-un adevărat spirit civic, voluntariatul devine din ce în ce mai atractiv pentru tineri. Am descoperit acest aspect la copiii din școala noastră, urmărindu-le evoluția și celor care și-au luat deja „zborul”. Activitățile realizate de noi la nivelul școlii i-a ajutat să vadă viața dintr-o altă perspectivă, având sentimentul și conștientizând că pot fi utili societății, că marea schimbare poate începe cu ei. Un aspect important al creării de șanse egale pentru copiii defavorizați îl poate reprezenta sensibilizarea elevilor cu privire la nevoile colegilor aflați în situația de a absenta de la cursuri și chiar de a abandona școala. Prin intermediul unor dezbateri, jocuri de rol, activități de voluntariat, elevii ajung să cunoască viața grea a altor copii care nu au posibilități financiare sau de alt tip, reușind să empatizeze cu ei. Aceste acțiuni duc la sporirea motivației învățării, implicarea activă în propria devenire, schimbarea statutului personal în comunitatea din care provine elevul, descoperirea capacităților, competențelor proprii.

Activitățile de voluntariat pe care le-am realizat în cadrul școlii noastre i-au vizat pe elevii cu cerințe educative speciale, pe cei aflați în pragul abandonului școlar și pe copiii proveniți din familii

defavorizate, în scopul ameliorării diferențelor din comunitate, ajutându-i astfel și pe cei buni sau foarte buni la învățătură. Cu sprijinul unor edituri, cercurile de lectură i-au avut ca protagoniști pe acești copii. Concret, m-am gândit că nu numai copilul cu cerințe educative speciale are nevoie de ajutor, mai mult de atât, chiar el poate fi de ajutor la rândul său.

Activitățile în care aceste roluri se schimbă sunt extrem de interesante la nivelul dezvoltării psihice a elevului, întrucât, din neputincios și neajutorat, devine un om important, util pentru comunitatea sa, fapt pe care îl vede prin realizările sale. Elevii conștientizează, prin manifestări precum simpozioane, serbări, concursuri de creație literară, importanța existenței unei mentalități pozitive legate de interculturalitate, toleranță, respect reciproc și respect față de cei defavorizați. Activitățile literare au și rolul de coeziune a grupului, de a îmbunătăți relațiile de comunicare și interrelaționare între elevi, respectiv, elevi și adulți. Acestea se realizează și în vederea apropiării procesului instructiv-educativ de „școala de după școală”, înzestrării elevilor cu acele capacități și atitudini care să mărească raportarea creativă la mediul școlar și la cerințele sociale.

Un alt aspect important este schimbul de experiență care se realizează la nivelul acestor activități, elevii învățând astfel să își asume responsabilități diverse, să înțeleagă mai bine problemele comunității în care trăiesc. Învățarea lucrurilor noi îi ajută să își formeze deprinderi utile, realizându-se într-un alt fel decât prin memorarea unor conținuturi lipsite de sens pentru ei. Astfel elevii învață să dăruiască, la rândul lor, o parte din ceea ce au sau din ce au primit. Faptul că fac parte dintr-o echipă le oferă un confort psihic enorm. În calitate de profesor, am observat comportamentul copiilor care se integrează ușor, sunt ca un magnet pentru cei din jurul lor, dar și pe cel al elevilor stigmatizați de colectiv din anumite motive. Am constatat cu mare mulțumire schimbarea radicală care s-a produs când un asemenea elev a devenit voluntar, personaj principal al propriei vieți; cei din jurul său l-au privit altfel, l-au descoperit într-un mod surprinzător, ceea ce l-a ajutat să își facă prieteni și să aibă rezultate mult mai bune la învățătură.

Scopul cel mai important pentru care trebuie să fim voluntari și, de asemenea, pentru care este bine să ne învățăm copiii să facă voluntariat este sintetizat de liderul politic și spiritual indian, Mahatma Gandhi: „dacă vrem să trăim într-o lume mai bună, trebuie să contribuim la crearea ei”. Pentru aceasta este necesar să pornim din interiorul nostru, al fiecăruia, prin schimbarea mentalității, prin toleranță și prin iubire. Elevii învață să trăiască în relație de ajutorare față de persoanele defavorizate, să-și dezvolte stări afective pozitive, să cunoască aspecte ale vieții unor persoane singure, bolnave sau abandonate. Participarea într-un cadru formal la activități de acest fel conferă elevilor în formare sentimentul de apartenență. Mai mult decât atât, tinerii se simt valorificați, își formează noi prieteni și realizează rolul lor în societate, participând alături de copiii defavorizați la activități literare ce pot oferi bucurie sufletească prin sensibilitatea exprimării.

Bibliografie:

Mara D., 2004 – „Strategii didactice în educația incluzivă”, Editura Didactică și Pedagogică, București.
Verza E., Păun E., 2008 – „Educația integrată a copiilor cu handicap”, UNICEF și RENINCO, București.

COMUNICĂREA PROFESOR- ELEV

**PROF. MĂRUNȚELU ELENA-
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CONȚEȘTI**

Școala este unul dintre cele mai importante locuri în care colaborarea cu comunitatea se poate realiza, tocmai datorită faptului că ea se află în contact permanent atât cu elevii și familiile lor cât și cu ceilalți actori sociali.

Se poate spune că personalul didactic, prin contactul direct cu elevii și familiile lor, este cel care înțelege cel mai bine toate transformările care s-au petrecut în structura familiei în ultimii ani (referitoare la ocupațiile membrilor familiei, nivelul de trai al acestora, la nivelul valorilor, practicilor și proiecțiilor lor de viață). Totodată cadrele didactice sunt martorele faptului că unii dintre elevi și familiile lor sunt victimele marginalizării și/sau discriminării din cauza statutului lor socio-economic sau al apartenenței la un grup etnic minoritar, șansele lor de a reuși în viața socială și profesională depinzând în mare măsură și de cât de multă voință și interes există din partea comunității pentru a-i sprijini. Cadrele didactice joacă un rol cheie în aceste situații, atunci când vorbim despre coeziune socială și despre responsabilitatea civică de a dezvolta o rețea de comunicare ce ar putea conduce la implementarea unor reale acțiuni de sprijinire a elevilor și familiilor lor.

Alain Bloom spune: „Omul este o ființă care trebuie să se orienteze potrivit posibilei sale perfecțiuni”. Actul educativ este un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, eficiența sa se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre profesor și elev. În problema relației profesor-elev, pe lângă o bogată experiență pozitivă ce s-a acumulat în decursul anilor se constată că, uneori, predomină arbitrajul, practicile învechite și prejudecăți pe care o atitudine conservatoare le menține. Pentru îmbunătățirea relației profesor-elev este necesar să se ia în considerare obiectivele educației, dar și psihologia tineretului contemporan.

Relațiile dintre profesor și elev se evidențiază în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței- clasa nu există pentru profesor și nici profesorul pentru clasă. Inițiativa pentru o situație normală trebuie să aparțină însă profesorului care trebuie să conducă, să dirijeze aceste relații și să le structureze pe relații de colaborare. Un profesor care dojenește mai mult decât laudă sau care nu spune nimic atunci când ar trebui să spună, nu folosește suficient criteriile aprecierii pozitive pentru formarea și schimbarea comportamentului elevului. O parte însemnată din profesori, în aprecierile pe care le fac asupra elevilor, pun accentul cu precădere pe eșecurile acestora, fac prognoze descurajatoare, pierzând din vedere perspectiva optimistă a viitorului elevului.

Autoritatea agresivă a profesorului trebuie înlocuită cu una întemeiată pe relații în care profesorul are rol de îndrumător și coordonator al activității elevului. Se poate scoate în evidență consecințele dezastruoase pe care îl are controlul agresiv asupra elevilor. Orice încercare de a umili sau încurca un elev, mai ales în prezența colegilor săi, va sfârși printr-un rezultat nedorit; elevul ori se retrage în sine refuzând să mai comunice, ori reacționează violent față de încercarea de a fi încurcat sau umilit.

Indiferența față de personalitatea elevului amenință nevoile și trebuințele spirituale de bază ale acestuia față de sine, nevoia de răspuns afectiv din partea celor din jur, nevoia de securitate pe termen lung, de succes, precum și nevoia de a aparține unui grup și a fi acceptat de acesta.

Principala preocupare a dascălului nu ar trebui să fie predarea, ci angajarea elevilor în investigații și lucrări independente. Relațiile bazate pe stimă și respect reciproc cer și un limbaj adecvat. Expresiile ironice și jignitoare tulbură atitudinea elevilor față de profesorul lor și îngreunează crearea unui climat favorabil muncii creatoare în clasă.

Pentru a avea o comunicare cât mai bună cu elevii profesorul trebuie să știe să gândească modalități de înlăturare a unor dificultăți și obstacole posibile. Comunicarea trebuie făcută cu toți elevii, antrenându-i pe fiecare în parte, în funcție de particularitățile și caracterul fiecăruia. Depinde, în primul rând de conduita profesorului, pentru ca toți elevii să fie implicați în actul didactic. De multe ori relația dintre profesor și elevii mediocri lasă de dorit. În general aceștia sunt marginalizați și suferă din cauza neantrenării lor în actul de comunicare pe timpul ascultării sau predării unei teme, plecând din clasă cu lecția neînvățată. Acești elevii, cu precădere cei timizi, trebuie încurajați, motivați, antrenați în cadrul unei lecții. Profesorul care cunoaște valoarea aprecierii pozitive nu se va feri de o ușoară supraapreciere a performanțelor elevului. Va aprecia pe elev mai mult decât merită, pentru a-l face să merite pe deplin aprecierea, să se ridice la nivelul aprecierilor făcute. Profesorul cu rezultate bune în activitatea didactică își îmbunătățește relațiile cu elevii slabi și prin faptul că le acordă suficientă apreciere pozitivă. Chiar și unele performanțe școlare minore, profesorul care

cunoaște valoarea aprecierii pozitive, o folosește încercând să dezvolte în mod permanent încrederea elevilor în propriile lor forțe.

Raporturile dintre profesor și elev nu prezintă numai o latură intelectuală. Factorul afectiv are o importanță deosebită asupra randamentului intelectual al elevului. Crearea de bună dispoziție în clasă reprezintă o condiție necesară pentru evitarea eșecului școlar. Fiecare lecție trebuie să se desfășoare într-un climat afectiv pozitiv, dispoziția clasei se va schimba în funcție de cea a profesorului.

Și elevul trebuie să fie conștient de rolul său unic în cadrul lecției. Pe parcursul unei ore de curs, mesajul transmis de profesor este unul singur și totuși, în funcție de personalitatea și participarea la activitatea din clasă a fiecărui elev, modul de percepere este diferit. Astfel, în funcție de feed-back-urile primite (verbale, paraverbale, mixte) profesorul își poate conduce cu mai multă eficiență activitatea didactică. Procentajul câștigului din partea elevului va fi și el direct proporțional cu gradul de implicare al acestuia în propria instruire. Profesorul trebuie să facă din elev un partener activ, curios, atent, care să învețe, un partener în care să investească încredere și pe care să-l respecte. Numai astfel resursele umane, temporale, materiale pe care le implicăm în procesul instructiv-educativ se vor transforma în satisfacții. „Și ce satisfacție mai mare și mai profundă poate fi decât aceea de a vedea „chipul luminat” al unui elev care a înțeles azi, care caută mâine și care va descoperi singur, în curând, că a învăța este un adevărat spectacol !”. a fi profesor înseamnă nu numai a poseda cunoștințe de specialitate dar, foarte importantă este, și capacitatea de a le transmite și traduce didactic.

Profesorul trebuie să găsească și să aleagă calea pentru ca relația profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să-i dea încredere elevului în forțele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relația de comunicare, să reușească să-l antreneze într-o discuție constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaștere, acea disponibilitate și flexibilitate în gândire, dorința de comunicare. Profesorul trebuie să țină seama de opiniile elevilor, de dorințele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. Relația profesor-elev este reciprocă. Fiecare transmite mesaje-semnale, fiecare le percepe diferit dar se influențează reciproc. Anumite cerințe influențează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalității.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.CONSTANTIN COCOȘ-„Pedagogie”1998, IAȘI, Editura POLIROM;
- 2.DUMITRU IACOB, DIANA MARIA CISMARU-Curs de „Managementul organizației școlare. Comunicare instituțională”, 2005-2006;
- 3.ALOIS GHERGUȚ- „ Management general și strategic în educație- ghid practic”2007, Editura POLIROM;
- 4.ROMIȚĂ B. IUCU-„ Managementul și gestiunea clasei de elevi – Fundamente teoretico-metodologice”2000, Editura POLIRIM.

EDUCAȚIA CREȘTINĂ

Prof.Dr. Popa Edvica

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Costinești

De altminteri, predominanța instinctelor îi asigură adolescent o promptitudine și o pertinență în acțiuni și reacțiuni pe care exercițiul intelectual i le va furniza anevoie mai târziu. Iar dacă ne gândim că faptul credinței debutează dincolo de formele raționale ale cunoașterii, și că acestea doar îl întăresc, înțelegem mai bine de ce modelarea religioasă trebuie să aibă loc în stadiul performativ al conștiinței. Adolescentul este împresurat și covârșit de necunoscut. Nevoia lui de echilibru și certitudine este acută.

Dumnezeu fiind în centrul vieții și constituind izvorul suprem al temeiurilor noastre, acționează asupra copilului, infinit mai mult decât asupra omului matur. Alături de această nevoie a

unui sentiment de siguranță pe care copilul îl trăiește în forme embrionare, dar puternice, mai ales la treapta de ivire a conștiinței, în care se situează momentul celei mai puternice receptivități a înrâuririi din partea persoanelor care îl înconjoară.

Atunci el are nevoie de puterea pe care i-o strecoară Dumnezeu în suflet, ca și în trup, și este apt să primească formele primare de religiozitate, într-un chip firesc și greu de zduncinat. El este mult mai deschis să primească misterul divin decât să-l accepte și să-l înțeleagă rațional. Este o greșală să se creadă că discriminarea dintre bine și rău, dintre frumos și urât și dintre plăcut și neplăcut este o fază târzie în dezvoltarea adolescentului. Ea apare într-un stadiu mult mai timpuriu decât își închipuie oamenii neavizați în problemă. Or, este o datorie a noastră să insuflăm adolescentului dreapta și utila orientare a instinctului său de a distinge binele de rău și totodată, și poate chiar în primul rând, să-i inoculăm sentimentul că existența lui este ocrotită de un factor atât de puternic, care însă nu rămâne un simplu principiu formal și indiferent, ci există ca o ființă destinată să ne pătrundă întreaga viață.

Acțiunea pedagogică exercitată asupra copilului trebuie să înceapă odată cu primele înfiripări ale conștiinței. Atunci este cu adevărat eficientă, așa precum toate fenomenele sunt mai ușor de modelat în stadiul lor inițial. Acest adevăr este cu atât mai hotărâtor în cazul copilului. Nu trebuie neglijată forța prestigioasă pe care o exercită decorul și cadrul unei biserici, impunând, astfel aducerea lui în atmosfera Sfântului Lăcaș.

Planul psihic suportă la vârsta adolescenței prefaceri profunde. Este vorba de acele transformări care vor conduce treptat la cristalizarea și stabilizarea celor mai multe dintre structurile psihice ale adolescentului.

Deși traseele pe care evoluează acest proces sunt sinuoase, complicate, presărate cu numeroase bariere și dificultăți, deși procesul ca atare poate fi mai calm sau mai năvalnic, cu devansări spectaculoase, dar și cu întârzieri descurajante, la sfârșitul acestui proces ne vom afla în fața prezenței unor structuri psihice bine încheiate și cu un grad mare de mobilitate. Acum au loc dramaticele confruntări dintre comportamentele împreunate de atitudinile copilărești și cele solicitate de noile cadre sociale în care acționează adolescentului și cărora el trebuie să le facă față, dintre aspirațiile sale mărețe și posibilitățile încă limitate de care dispune pentru traducerea lor în fapt, din ceea ce dorește societatea de la el și ceea ce dă el sau poate să dea, dintre ceea ce cere el de la viață și ceea ce îi poate oferi viața. Totodată, prefacerile psihice la care este supus sunt generate de nevoile și trebuințele pe care el le resimte, atât de nevoile apărute încă în pubertate, dar convertite acum sub alte forme, cât și de noile nevoi apărute la acest nivel al dezvoltării. Nevoia de a ști a școlarului mic, converită în nevoia de creație a puberului, devine și mai acută la adolescent, luând forma *creației cu valoare socială*, nu doar subiectivă. Nevoia de a fi afectuos se amplifică, luând la început forma unui nou egocentrism afectiv, pentru ca pe parcurs, acesta să lase locul unei "reciprocități" afective; are loc o senzualizare a individului, reapare agitația instinctuală, se instituie nevoia de a i se împărtăși sentimentele. Nevoia de grupare se "sparge", se destramă pentru a lăsa loc nevoii de prietenii efective, nevoia unui cerc intim de prieteni. Relațiile dintre sexe sunt foarte strânse, mai mult platonice, romantice, cu mare încărcătură de reverie și fantezie; au loc furtuni afective, "ruperi" spectaculoase și dramatice de prietenie.

Educația religioasă își atinge scopul insuflându-i o stare de religiozitate, adică de primire plină de încredere a fenomenului religios, și nu de transformare a copilului într-un om al Bisericii, ceea ce pentru el, la vârsta lui fragedă este cu neputință de realizat. Dacă mai târziu, în faza de preadolescență și, îndeosebi în faza de adolescență, tânărul este apt să asimileze adevărurile credinței pe cale rațională, trebuie să înțelegem de aici că la vârsta copilăriei, calea lui de cunoaștere este preponderent intuitivă.

Deoarece copilul își pune nenumărate întrebări asupra lucrurilor care-l înconjoară, învățământul religios îi procură un sistem de explicații utile și satisfăcătoare. Căci atâta vreme cât el se întreabă asupra misterelor lumii și este lăsat să-și răspundă singur la ele, rămâne în chip fatal într-o stare de pauperitate și primitivitate, total nefavorabile pentru echilibrul și cerințele lui de dezvoltare.

Pentru un copil, nevoia de a-și explica fenomenele pe care le sesizează este de o importanță vitală. El vrea să știe "De ce...?" și "Pentru ce...?" lumea a fost întocmită ca atare. Acesta este un

motiv puternic pentru ca religia să-i împărtășească odată cu adevărurile de credință și viziunea ei asupra lumii. Evident că această viziune va fi însușită de copil pe calea intuiției care este facultatea lui mentală principală.

Predarea religiei prin pilde care înveșmăntează principiile ei, oferă copilului inteligibilitatea care îi este necesară, dar păstrează în același timp și partea de taină fără de care principiile își pierd adâncimea și puterea de sugestie. Sufletul copilului e deschis pentru miracol și mister și această aptitudine trebuie să i se respecte, ferindu-l de explicații proprii numai omului matur. Religia fiind în esență un mister, se înțelege atunci că tactul pedagogic al educatorului trebuie să-l împărtășească, păstrându-i întreaga prospețime și putere de sugestie. Este de importanță primordială ca un copil să aibă cunoștința Domnului fără ca acesta să fie banalizat și redus la nivelul lucrurilor obișnuite, prin explicații strict empirice. În concluzie, metoda religioasă are obligația de a insufla copilului adevărurile de origine divină pe o cale potrivită cu formele lui de cunoaștere.

Este un adevăr încă incontestabil că faptele sufletești implică cele trei dimensiuni fundamentale: inteligența, sentimentul și voința, însă elementul fundamental al trăirii religioase rămâne sentimentul. Evident că inteligența și voința nu sunt absente din ea dar ele doar complinesc și secondează sentimentul.

Ca atare, profesorul de religie, pedagogul creștin, nu trebuie să piardă nici o clipă din vedere, și faptul este cu atât mai obligatoriu pentru părinții unui copil, că facultatea asupra căreia trebuie să se aplece cu mai multă atenție este sentimentul copilului.

Asemenea tuturor manifestărilor umane, și credința poate fi mai mult sau mai puțin autentică. Nu toți profesorii de religie au o dotare naturală în trăirea faptului religios. Or, pentru eficiența modelării copilului, realitatea sentimentului religios trebuie să fie prima armă a educatorului. Nu poți să faci pe altul să creadă, fără ca tu însuși să crezi. Respectul față de fenomenul religios cere educatorului, chiar în cazul când simțământul lui nu este total și năvalnic și nu ajunge să-l înalțe la clipe de transfigurare, să se ferească de a suplini această lipsă printr-o gestică și o inflexiune a vocii, care fac din el un actor și nu un mesager al lui Hristos.

Ascuțimea de observații a copilului remarcă ușor cabotinismul și nesinceritatea celor care vor să facă educația religioasă.

Faptul acesta compromite nu numai educatorul dar și însuși obiectul credinței creștine. Mai mult chiar, copiii trebuie să deprindă naturalețea care este obiectivarea firească a sincerității. Pe deasupra, se știe prea bine că nici o profesiune nu poate fi exercitată fără ca cel ce profesează adevărurile să nu creadă cu sinceritate în ele. Se înțelege că sinceritatea este unul dintre pilonii corpului social. Dealtminteri este de neimaginat că un om poate să creadă sincer în Dumnezeu fără ca sinceritatea să fie una din trăsăturile care îl caracterizează.

Credința prezintă însă și un aspect social și național. Legătura noastră cu credința strămoșească are consecințe fericite, nu numai pe planul înțelegerii și pacificării interne a țării, dar constituie și un zid de apărare împotriva primejdiilor din afară. Se știe bine că apelul românilor la ajutorul lui Dumnezeu i-a ajutat să-și apere glia și ființa etnică. Pentru că am fost un popor credincios, am rezistat tuturor vicisitudinilor. Dușmanii au încercat să ne îngenuncheze și să ne stăpânească, dar credința noastră ne-a înmulțit puterile și am rezistat cu fruntea sus. Această credință în dreptatea neamului trebuie insuflată și copiilor. Ea îi va ajuta mai târziu să-și apere glia și valorile spirituale. Dar există o primejdie mai mare decât aceea care ia chipul unei invazii de dincolo de hotare. Această primejdie o reprezintă dușmanul dinlăuntru care transformă arma ucigătoare de trupuri într-o armă care lucrează tăcut dar ucide sufletul. Împotriva acestei arme trebuie să pregătească cu precădere profesorul, sufletul cetățeanului încă de la vârsta când acesta se află pe băncile școlii. Față de răcăcirile care procedează invidios trebuie să pregătim sufletul copilului. Întărindu-i și luminându-i credința în Dumnezeu.

Două elemente au concurat la păstrarea ființei naționale: limba română și credința ortodoxă. Iar dacă această credință ne-a apărut aproape două milenii, să fim siguri că ea ne va apăra și de aici înainte.

Este limpede că pentru a câștiga un subiect pentru fundamentele oricărei discipline, dragostea constituie calea cea mai eficientă. Ea pretinde o plinătate sufletească și o putere de dăruire care depășesc nivelul obișnuit al dotației noastre lăuntrice.

Faptul că Sfântul Apostol Pavel așează dragostea în fruntea virtuților fundamentale are urmări în toate domeniile de viață. Cu atât mai mult în relația dintre educator și educat. Căci să nu uităm că și copilul nu este o ființă perfectă, pregătită, oricând să ne înțeleagă dragostea și să dea curs cerințelor noastre invocate în numele ei. De aici, nevoia ca dragostea să implice în legătura dintre educator și copil un element de autoritate.

Pedagogia presupune alăturarea a două virtuți aparent contradictorii care se îmbină, însă în expresia: "blândețe severă". Educatorul este o ființă în care direcțiile divergente trebuie să se împace și calitățile aparent contrare trebuie să păstreze un echilibru deplin. De aici, iubirea de aproapele urmează să se îmbine cu autoritatea spiritului dogmatic.

Acolo unde prezidează norma și ordinul politic, acolo încetează dragostea. Dragostea nu suportă legiferări sau constrângeri. Inima învăpăiată de dragoste, dar purificată de zgura instinctelor oarbe, nu cunoaște obstacole și îngrădiri. Dragostea te izbăvește, dar nu ca să te înrobească din nou, ea învinge dar nu impune condiții celui învins, ci îl ajută să se echilibreze, pe cel învins de patimi și neajunsuri. Dragostea implică creația, descoperind drumuri noi de pătrundere în sufletul copilului. Ea știe să se aplece asupra ființei plâpânde, să-i înțeleagă și să-i satisfacă nevoile și să-l așeze pe temelii de nezdruccinat pînă la capătul vieții. Așa cum dragostea zămislește puteri creatoare în sufletul adevăratului educator, ea știe să pregătească și în sufletul copilului terenul propriu zidirii de sine însuși. Această zidire îl va ajuta pe copil, astfel ca, ajuns la maturitate să zidească și el pe alții la rândul lui.

Profesorii ar trebui să știe că ei se realizează pe măsura în care știu să învăluie în dragoste pe elevii lor. Iubirea nu se istovește niciodată, ea merge de la iubire la mai multă iubire. Adevărata iubire, mai cu seamă iubirea pe care trebuie s-o nutrească profesorul față de elevii lui trebuie să fie de natură spirituală și să aibă o coloratură creștină. Astfel, împins de o asemenea iubire, profesorul nu se va simți obosit învățându-și elevii, nu se va descuraja cînd elevii nu vor da curs imediat materiei pe care le-a predat-o, iar profesorul nu se va simți niciodată secătuit de puteri și dezgustat de profesia lui, dacă va fi mereu alimentat de izvorul dragostei creștine.

Ce se formează în familie este durabil și greu de schimbat. „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze, și cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea”, Proverbe 22,6;

În familie se consolidează sistemul valoric al lucrurilor, se face diferența dintre trecătoare și cele veșnice. „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi ca să câștig pe Hristos”, Filipeni 3,7,8. Dacă această dimensiune a vieții spirituale nu se dezvoltă în om, omul nu este ceea ce ar fi capabil să fie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Constantin, Ion, Dezvoltarea adolescentului, Ed. Minerva, București, 2001.
2. Ionescu, Pr. Prof. Dr. Ioan, Educația creștină în familie, Ed. Sophia, București, 2005.
3. Ioan, Pr. Nicolae, *Importanțe religiei în viața credincioșilor*, Almanah Bisericesc, București, 2000.
4. Maica Magdalena, *Sfaturi pentru o educație ortodoxă a copiilor de azi*, Ed. Deisis, Sibiu, 2000.
5. Comșa, Pr. Petre, Educația religioasă, în *Analele Facultății de teologie* / 2001.
6. Toma, Pr. Ioan, Educația creștină și viața Bisericii, Ed. Bizantină, București, 2002.
7. Tageson, Carroll F., *Spiritual Direction of the Adolescent*, Ed. Petter.
8. Verzan, Pr. Sabin, *Iubirea – metoda supremă de a educa*, Ed. Deisis, Sibiu, 1999.

CRED IN EDUCATIE

Prof. Manica Daniela
Scoala Gimn.Nr.1 Dobrotesti-Teleorman

Curriculum centrat pe competențe are la bază teoria instrucțională bazată pe competențe elaborată de K.P. Torshen (*apud* Negreț Dobridor, 2008, p. 225). Conceptul central al modulului, *competență*, este definit ca *summa* de „capacități“, care, la rândul lor, sunt alcătuite din mai multe abilități..

Competențele reprezintă un ansamblu de cunoștințe, aptitudini și atitudini. Competențele cheie sunt necesare pentru formare și dezvoltare personală a oricărei persoane. Astfel, aceasta poate avea un acces la muncă, cetățenie activă și incluziune socială.

Competența de a comunica în limba oficială. Competența de comunicare rezultă din învățarea limbii oficiale, care are legătură intrinsecă cu dezvoltarea capacității cognitive a individului de a interpreta lumea și de a relaționa cu cei din jurul său în cunoștință de cauză

Acest tip de comunicare solicită persoanei să își însușească și să utilizeze cunoștințe de vocabular, de gramatică funcțională și de funcții ale limbii. Pentru realizarea acestui scop se impune conștientizarea principalelor tipuri de interacțiune verbală, însușirea unei serii de texte literare și nonliterare, însușirea principalelor trăsături ale unor stiluri diferite, a unor registre ale limbii, precum și gestionarea variabilității limbii și a comunicării în contexte diferite. Toți indivizii trebuie să posede deprinderi de comunicare atât orală, cât și în scris, într-o varietate de situații de comunicare, să își monitorizeze și să își adapteze propria comunicare conform cerințelor situaționale.

Competențe de bază în matematică, știință și tehnologie. *Competența matematică* reprezintă capacitatea de a dezvolta și de a aplica gândirea matematică cu finalitatea de a rezolva problemele cotidiene. În demersul de dezvoltare a competențelor în ceea ce privește lucrul cu elemente de bază matematice, accentul trebuie să cadă pe procesul în sine, pe activitate, precum și pe cunoaștere.

Individul trebuie să posede deprinderi de a aplica principii și procese matematice de bază în situații de zi cu zi, la locul de muncă, acasă, să urmărească și să aprecieze înlănțuiri de argumente. Individul trebuie să fie capabil să raționeze matematic, să înțeleagă dovezile matematice, să comunice în limbaj matematic, să folosească instrumente ajutătoare adecvate. O atitudine pozitivă în matematică se bazează pe respectarea adevărului și disponibilitatea de a descoperi cauze și de a aprecia validitatea lor.

Competența în știință reprezintă capacitatea și priceperea de a folosi un număr de cunoștințe și metodologii cu scopul de a explica lumea naturală, de a identifica întrebări și de a schița concluzii bazate pe dovezi.

Competența în tehnologie este privită ca o aplicare a acelor cunoștințe și metodologii ca răspuns la trebuințele, așteptările și dorințele omenești. Competența în știință și tehnologie implică asumarea unor modificări și schimbări ca semne ale progresului social dar și asumarea responsabilității cu privire la aspectele de etică socială și cu privire la calitatea vieții pe termen mediu și lung

Indivizii trebuie să fie capabili să recunoască trăsăturile esențiale ale cercetării științifice și să aibă capacitatea de a comunica concluziile și rațiunea care i-au condus către ele. Această competență include atitudinea unei aprecieri și curiozități critice, interesul pentru probleme de etică și respectul atât pentru securitate, cât și pentru sustenabilitate, în special în ceea ce privește progresul tehnologic și științific referitor la viața cotidiană în comunitate.

Competențe informatice. Aceste competențe presupun utilizarea critică a tehnologiilor societății informaționale în timpul orelor de program, în timpul liber și pentru a comunica. Acestea sunt fixate prin competențe de bază în TIC: folosirea computerului pentru recuperare, evaluare, stocare, producere, prezentare și schimb de informații, comunicare și participare la rețele de colaborare prin intermediul Internetului.

Această competență va fi susținută de interesul în angajarea în comunități de rețele pentru demersuri și scopuri culturale, sociale și/sau profesionale. Datorită competenței informatice se produc, se prezintă și se înțeleg informații complexe, precum și abilități de a accesa, de a căuta și de a folosi servicii prin Internet. Indivizii trebuie să fie capabili să folosească tehnologia societății informaționale pentru a sprijini gândirea critică, creativitatea și inovația. Folosirea tehnologiei societății informaționale cere o atitudine critică și de reflectare prin informații disponibile și o folosire responsabilă a mijloacelor media interactive.

Competența de a învăța să înveți. Competența de a învăța reprezintă capacitatea individului sau a grupului de a-și organiza propria învățare și de a persevera în învățare, inclusiv printr-un management eficient al timpului, al resurselor și al informării. Mai întâi, această competență include conștientizarea propriilor procese și nevoi de învățare, prin identificarea oportunităților disponibile și a capacității de a depăși obstacole în scopul de a învăța cu succes. Pentru formarea și dezvoltarea acestei competențe sunt necesare însușirea producerea și asimilarea de noi cunoștințe, abilități, precum și recurgerea la consiliere.

Competența de a învăța presupune ca persoanele care își continuă formarea să adauge noi cunoștințe la cunoștințele dobândite anterior și la experiența de viață dobândită noi experiențe, în scopul de a folosi și de a aplica cunoștințe și capacități într-o varietate de contexte: în familie, la locul de muncă, în educația și formarea profesională. Esențiale pentru această competență sunt motivarea și încrederea în sine a individului.

Abilitățile de învățare cer, în primul rând, dobândirea unor deprinderi de bază fundamentale cum ar fi alfabetizarea, numerația și TIC, care sunt necesare pentru învățarea ulterioară. Construind pe aceste competențe, individul trebuie să fie capabil să acceseze, să dobândească, să prelucereze, să asimileze noi cunoștințe și deprinderi..

Indivizii trebuie să fie capabili să își consacre timp pentru învățare prin auto-disciplină și în mod independent, dar de asemenea trebuie să lucreze în colaborare, ca parte a procesului de învățare, să se integreze în grup pentru a împărtăși ceea ce au învățat. Indivizii trebuie să fie capabili să își organizeze propria învățare, să își evalueze propria muncă și să fie dispuși să ceară sfaturi, informații și asistență, ori de câte ori este cazul.

Foarte importantă este modelarea unei atitudini pozitive a individului, care include un ansamblu de valențe, motive, interese dar și o încredere în capacitatea sa de a urmări și de reuși în activitatea de învățare pe toată perioada vieții. Aptitudinea de a rezolva probleme susține atât procesul de învățare, cât și capacitatea individului de a depăși obstacolele și de a-și modifica atitudinile și comportamentele o dată cu schimbările manifeste ale mediului social-economic. Elementele esențiale ale unei atitudini pozitive sunt dorința de a pune în practică învățarea anterioară și curiozitatea de a căuta oportunități de învățare, precum și de a pune în practică învățarea într-o varietate de contexte de viață.

Competențe sociale și civice. Acest tip de competențe includ competențe personale, interpersonale și interculturale și sunt solicitate în toate formele de comportament, pentru a oferi individului posibilitatea de a participa într-un mod constructiv și eficient la viața socială și la activitatea și cultura organizației în care muncește, în condițiile unei societăți tot mai diversificate, competitive și chiar conflictuale.

Competențe cognitive:

- abilitatea de a se informa rapid și eficient, de a stăpâni cunoștințe utile, de a opera cu acestea în context diferite;
- competențe lingvistice, computeraie;
- capacitatea de a căuta și formula idei, de a sesiza cât mai multe posibilități, de a propune schimbări, de a alina și de a justifica alegerile făcute, de a manifesta spirit critic, de a exprima ideile în scris și oral, de a cunoaște și de a aplica drepturile omului, de a cunoaște diferitele sisteme politice, de a avea o formare generală.

Competențe sociale:

- capacitatea de a reacționa prompt, de a găsi cât mai multe soluții, de a rezolva un conflict, de a coopera, de a lucra în echipă, de a participa cu toată responsabilitatea și încrederea;
- capacitatea de a lua o decizie, de a alege cea mai eficientă variantă, a fi conștient de drepturi și de responsabilități, de a dialoga, a fi pragmatic, organizator, a combina sentimentele identității și recunoașterii altor culturi.

Competențe afective:

- de a avea atitudini de toleranță, de a accepta diversitatea intereselor, motivațiilor, emoțiilor;
- de a câștiga încrederea celorlalți, respectul, de a avea încredere și respect pentru propria persoană, de a lua în seamă afectele celorlalți în luarea unei decizii, de a accentua rolul motivației și al voinței.

Bibliografie:

Elena Joița Metodologia educației. Schimbări de paradigme, Editura Institutul European, Iași, 2010;
Negreț Dobridor, Teoria generală a curriculumului educational, Editura Polirom, Iasi, 2008,
Suportul cursului - Curriculum – modele de proiectare și implementare, C.C.D Botoșani, 2018.

CREDEM ÎN EDUCAȚIE

Burcea Nicoleta, prof.metodist, CCD Giurgiu

«Școala cea bună e aceea în care și școlarul învață pe profesor.» (Nicolae Iorga)

La nivelul fiecărui stat și în particular a statului român, educația reprezintă o prioritate națională, care are ca obiectiv principal elaborarea unei politici educaționale, în baza căreia este făcută pregătirea pentru viață, la orice vârstă, a ființelor omenești.

Activitatea educațională este complexă, adaptată, orientată, dinamică și flexibilă, pentru a stimula idealul fiecărei ființe umane, exprimat prin „a fi și a deveni”. Activitatea didactică depășește evidențierea unor calități personale ale cadrului didactic, apreciate prin terminii de: vocație, talent, măiestrie, prin faptul că presupune însușirea unui sistem complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe, calități și asumarea unor roluri, într-o manieră riguroasă și controlată, ceea ce reprezintă profesionalismul său. Principala calitate a dascălilor constă în compatibilitatea dintre „vocația pedagogică” și „a te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini”. Vocația pedagogică presupune: „iubire pedagogică”, certitudinea valorilor social-culturale, conștiința responsabilității față de copii, față de țară și față de umanitate, în general.

Profesorul trebuie să se dedice transmiterii și cultivării valorilor morale, a dezvoltării unor sentimente pozitive față de sine, cât și față de ceilalți încredere, respect, generozitate, a deprinderii unor comportamente de cooperare, de manifestare liberă, creatoare, excluzând autoritarismul, etichetarea, marginalizarea, neîncrederea, agresivitatea. Cadrul didactic are un rol esențial în formarea elevului, în desăvârșirea personalității acestuia, fiind un facilitator, un suport pentru dezvoltarea elevului, folosind dialogul și cooperarea în relația cu acesta. Metodele moderne, transformă profesorul în manager al învățării, elevul având posibilitatea de a se manifesta liber și a forma puncte de vedere personale. Principiul caracterului educativ al instruirii ține cont nu de cunoștințele pe care elevul le va fi asimilat la sfârșitul procesului educativ, ci de modul în care aceste cunoștințe vor fi aplicate, formându-se priceperi și deprinderi de muncă individuală și intelectuală, mutând accentul de pe informativ pe formativ, elevul dobândind autonomie și formându-se în spiritul responsabilității și al culturii civice.

Profunde transformări înnoitoare au avut efecte considerabile asupra științelor educației, implicit a statutului și a rolului cadrelor didactice. Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire iar evaluarea progreselor cognitive ale elevilor poate fi considerată, o reflecție a „stilului educațional” al profesorului, a originalității fiecărui cadru didactic, a culturii sale pedagogice.

Prin perfecționarea tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor, prin dotarea școlilor și prin înnoirea conținuturilor, ca principal factor exponențial al procesului de învățământ, profesorul modern reunește o serie de competențe, calități și roluri.

Pe lângă activitatea didactică, profesorul desfășoară activități extrașcolare sau cultural-educative, este pedagog social, animat de grija pentru ridicarea gradului de cultură și morală, este un veritabil agent al schimbării, pregătindu-și elevii în această perspectivă, care se constituie tot mai mult într-o dimensiune a omului contemporan.

Cadrul didactic îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea care asigură formarea și pregătirea personalității tinerelor generații și pregătirea lor profesională în cadrul instituțiilor de învățământ, strâns legate de viață, de activitatea socio-profesională, morală și cetățenească.

Educația este un factor de progres social, iar cadrul didactic, prin formația sa o importantă forță propulsivă a spiritualității unui popor, capabil să pună în mișcare resorturi sufletești, să elibereze forțe lăuntrice.

Dintre toate activitățile sociale, activitatea din învățământ necesită cea mai riguroasă selecție a resurselor umane. Dacă dreptul la educație este imprescriptibil pentru toți copiii, dreptul de a preda trebuie să fie strict limitat, în sensul de a nu fi acordat decât acelor cu aptitudini, inteligență și calități morale care le permit să facă față cu succes responsabilităților.

Între pregătirea inițială temeinică a cadrelor didactice și formarea continuă a acestora se stabilește un raport de continuitate, datorită specificului evoluției ființei umane care, pe măsură ce câștigă noi achiziții, noi virtuți, duce la creșterea gradului de aspirație.

A învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii.

Cariera didactică presupune dăruire, implicare, muncă asiduă, susținute prin calități de ordin intelectual, afectiv și moral. A fi un bun cadru didactic implică orientarea spre viitor, atât prin remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva noilor cerințe sociale, cât și prin promovarea și susținerea reformelor în educație.

Profesia de cadru didactic este complexă și nobilă, dificilă, dar plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, în care mediocritatea nu este permisă, în care „a ști” nu înseamnă nimic dacă știința ta nu o împărtășești celorlalți cu emoție și forță spirituală.

CREDEM în educație, credem în ceea ce ne unește!

„LA MULȚI ANI, dragă ZI A EDUCAȚIEI!”

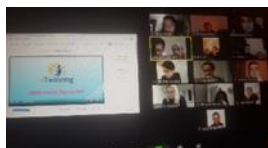
Bibliografie :

C. Cucoș (coordonator) – Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită, 2009, Iași, Editura Polirom,;

D. Popovici, – Didactica. Soluții noi la probleme controversate, 2000, București, Editura Aramis;

Tomșa Gheorghe (coordonator)- Psihopedagogie preșcolară și școlară-definitivat și gradul II didactic, 2005, București, Supliment al revistei Învățământul Preșcolar

LITTLE WORDS, BIG WORLDS – PROIECT ETWINNING

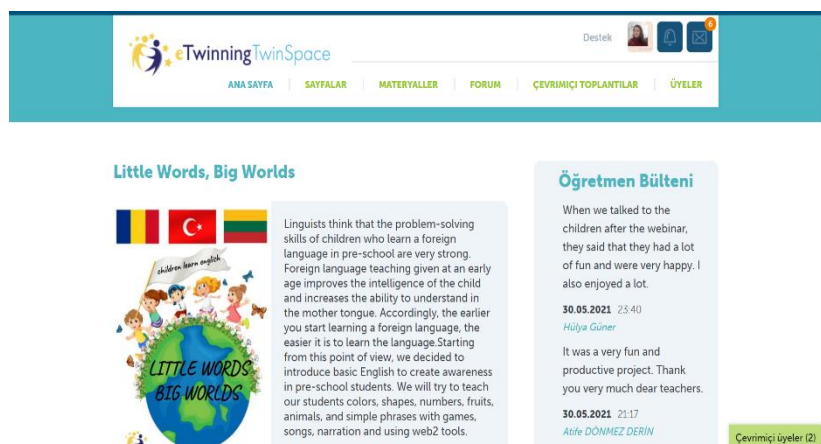

Prof. inv. preșcolar **DEGERATU GEORGIANA**
Grădinița PN NR 7, GIURGIU

Lingviștii consideră că abilitățile de rezolvare a problemelor copiilor care învață o limbă străină în perioada preșcolară sunt foarte puternice. Predarea limbilor străine la o vârstă fragedă îmbunătățește inteligența copilului și crește capacitatea sa de a înțelege limba maternă. În consecință, cu cât începeți mai devreme să învățați o limbă străină, cu atât este mai ușor să învățați limba!

Pornind din acest punct de vedere, Grădinița PN Nr 7, Giurgiu, a participat în perioada februarie-mai 2021 alături de parteneri din Polonia și Lituania la proiectul desfășurat pe portalul internațional eTwinning „Little Words, Big Worlds”. Proiectul a avut ca scop dezvoltarea competențelor de comunicare în limba engleză la copii. I-am învățat pe copiii noștri: culori, forme, numere, fructe, animale și fraze simple cu jocuri, cântece, narațiuni folosindu-ne de instrumente web2.

Acțiunea eTwinning este o inițiativă a Comisiei Europene care își propune să încurajeze școlile europene să colaboreze folosind tehnologiile informației și comunicațiilor prin furnizarea infrastructurii necesare, reunește peste 654.000 de cadre didactice din peste 205.000 de școli.

În cadrul proiectului am realizat activități individuale și activități în colaborare, în elaborarea cărora am utilizat instrumente digitale ca: Book Creator, Wordwall, Jigsawplanet, Padlet, Voki, Canva, Wordart, Renderforest. Urmează să aplicăm pentru a obține certificatul național și european de calitate.

EDUCAȚIA -STÂLPUL SOCIETĂȚII UMANE

Prof. Beșleagă Raluca Ioana
Liceul Teoretic “Alexandru Ghica” Alexandria

Termenul de “educație” este întâlnit pentru prima dată în scrierile lui Michel de Montaigne (1533-1592): "Condamn orice violență în educația unui suflet tânăr". (Eseuri) Când se fac referiri la educație, multe persoane asociază termenul cu cel al mediului școlar, cu profesia de dascăl.

Dacă ar fi să pornim de la afirmațiile lui J.J.Rousseau despre educație: “Totul este bun când iese din mâinile Creatorului, totul degenerează în mâinile omului.” “Cea dintâi educație trebuie să fie, așadar, pur negativă. Ea constă nu în a transmite virtutea sau adevărul, ci în a păzi inima de viciu și spiritul de eroare.” “Copiii trebuie să fie copii înainte de a fi oameni, iată ce vrea natura”, educația reprezintă ansamblul de cunoștințe pe care omul le adună din interacțiunile directe cu mediul înconjurător și cu ceilalți oameni.

După cum se va identifica mai târziu, această formă a educației este educația informală. Dezavantajele educației informale se conturează pe fondul inexistent al unei acțiuni pedagogice și organizate sistematic. Tocmai din acest motiv această formă a educației nu are un rol formativ major, iar puține informații devin cunoștințe.

Conform lui Pestalozzi: “Omul devine om numai prin educație. Dar educația, la rândul ei, trebuie să se silească să urmeze mersul simplu al naturii. Toată puterea educației se întemeiază pe potrivirea acțiunii și efectelor ei cu efectele esențiale ale naturii însăși. Procedeele educației și ale naturii nu sunt decât unul și același lucru”, educația nu poate fi impusă forțat, ea reprezintă un proces de durată în care trebuie ținut cont atât de caracteristicile fizice și psihice, cât și de nevoile de dezvoltare ale celor implicați.

Școala reprezintă mediul favorabil desfășurării procesului de educație, este locul unde majoritatea oamenilor își petrec cea mai mare perioadă de timp, până la vârsta de 18 ani. În clasele pregătitoare- IV ne atașăm de “Doamna învățătoare” sau “Domnul învățător”, oamenii la care ne vom raporta pe parcursul întregii vieți, cei care ne învață bazele scrierii și ale cititului și care devin inevitabil o a doua familie.

Școlarul de vârstă mică învață prin imitarea comportamentelor pe care le observă, de aceea accesul la educație și la un mediu adecvat pentru desfășurarea acesteia este vitală pentru buna dezvoltare psiho-motorie a copilului. Sistemul de învățământ românesc promovează nu doar modele de învățare pe care copilul să le asimileze ca pe un tipar repetitiv, acesta pune accentul pe dezvoltarea gândirii logice și analitice. Copiii învață, prin participarea la diferite activități școlare și extrașcolare, să socializeze și să se identifice cu ceilalți, să evalueze și să planifice, devin independenți și caută grupuri în care să se integreze, își dezvoltă hobby-uri, își stabilesc obiective pentru viitor și își impun propriile decizii.

După cum afirma Jean Piaget, unul dintre cei mai recunoscuți psihologi și cercetători pentru contribuțiile sale la psihologia dezvoltării și învățare:” Obiectivul principal al educației în școli ar trebui să fie crearea de bărați și femei capabili să facă lucruri noi, nu doar repetând ceea ce au făcut alte generații; bărați și femei care sunt creativi, inventivi , care pot fi critici, verificați și nu acceptă, tot ceea ce li se oferă”. Ideea centrală a teoriei lui Piaget este că cunoașterea nu este o copie a realității, ci este produsul unei interdependențe a persoanei cu mediul său. Prin urmare, ar fi întotdeauna individuală și iată că educația capătă un rol vital, ne învață “cum să gândim”, provocându-ne la implicare în autoanaliză și problematizare.

În cadrul școlii, copilul are acces la educație formală, iar un profesor motivat poate face o diferență notabilă în viața acestuia. Indiferent de transformările de ordin social, economic și politic, școala a reprezentat dintotdeauna un reper pentru comunitatea locală în ceea ce privește transmiterea unor valori și principii morale autentice, asigurând elevilor un mediu sigur și armonios de dezvoltare.

Bibliografie:

1. Piaget, J. (1981). Teoria lui Piaget. "Copilărie și învățare";
2. Hayes, N., Orell, S. – „Introducere în psihologie”, Ed.ALL , București, 1997;
3. Dewey, J., (1972), “Democrație și educație – O introducere în filozofia educației”, EDP, București

EDUCAȚIA NE UNEȘTE

PROF. DIHORU IULICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ” CRAIOVA, DOLJ

EDUCAȚIE-Ansamblu de măsuri aplicate în mod sistematic în vederea formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale și fizice a copiilor în special.

Etimologic, educația are două rădăcini: *educō*, -are, cu sensul de a crește, a îngriji, a cultiva și *educō*, -ere care înseamnă a influența, a transforma.

Educația civică, educația pentru democrație, pentru drepturile omului, educația politică, educația pentru pace, educația pentru politică, educația pentru pace, educația ecologică, educația pentru sănătate și nutriție, educația pentru comunicare, educația antreprenorială, educația axiologică, educația interculturală, pot fi integrate în componentele clasice ale educației.

Dimensiunile educației se află în interdependență, se bazează unele pe altele, se ajută reciproc, contribuind la educația profesională.

Cultura înseamnă a defini însăși condiția umană, în unitatea și varietatea ei, în încercările nesfârșite de a crea, de a lăsa posterității valori inestimabile. Prin cultură, omul își depășește mediul de existență și dă sens vieții sale. Conceptul de cultură poate fi definit folosindu-ne de o perspectivă interdisciplinară care ar putea descifra articulația diverselor sale aspecte și implicațiile socio-umane.

Printr-o privire de ansamblu în toate ramurile vieții sociale și în toate disciplinele educaționale ne putem face o idee completă în legătură cu ceea ce reprezintă de fapt cultura.

Astfel cultura ne apare ca un ansamblu de limbaje, simboluri și semnificații care sunt integrate într-un amplu și complex proces de comunicare. Cel care dă tonus și culoare acestui ansamblu este omul, interesat mereu de tot ceea ce-l înconjoară.

Este un fel de a doua natură a omului, o natură secundară, apărută prin îmbogățirea naturii primordiale fără însă a vorbi de o ruptură radicală între cele două realități. Ele se combină permanent în ființa umană. Educația este purtătoare prin ea însăși a unui etos spiritual. Ea nu numai că facilitează individului accesul la zestrea culturală, dar se convertește în instanța culturală sui-generis.

„Nu doar componenta formală este cea care poate să îi asigure copilului un viitor, ci și o solidă formare extracurriculară realizată în cluburi și palatele copiilor, în cluburi sportive, care să le dezvolte abilități, aptitudini și atitudini pentru o societate în permanentă transformare.”

Familia și școala sunt factorii care poartă responsabilitatea succesului public al educației și vizează complementaritatea dintre *educația de la școală* și *educația de acasă*.

Familia este primul educator. Părinții sunt primii profesori și au un rol important în modelarea personalității copiilor. Este fundamental ca familia să-și iubească copiii într-un mod responsabil și să

le asigure o creștere sănătoasă. Succesul școlar al copiilor este asociat modului în care aceștia sunt tratați acasă. Părinții au datoria morală să inspire copiilor dorința de a învăța și încredere în rolul educației. Un echilibru între educația acasă și educația în școală este cheia succesului învățării. Rolul părinților nu se limitează doar la educația acasă, ci presupune implicarea lor activă în viața școlii.

Abordarea interculturală în educație constituie o nouă manieră de concepere și implementare a curriculumurilor școlare și o nouă atitudine, relaționare între profesori, elevi și părinți. Perspectiva interculturală deschide noi piste de manifestare a diversității și diferențelor.

Comunicarea interculturală ne provoacă la anumite exigențe:

- să construim o atitudine de învățare și acceptare a diversității;
- să arătăm respect pentru partenerii culturali;
- să ascultăm atent o altă persoană;
- să suspendăm discriminările și prejudecățile;
- să ne formăm competențe lingvistice așa încât să putem comunica în alte limbi;
- să învățăm să ne adaptăm la situații noi.

Interculturalitatea face ca școala să accepte unele principii precum: toleranța, egalitatea, complementaritatea valorilor și va exploata specificul spiritual al valorilor locale atașându-le la valorile generale ale umanității

Interculturalismul este un nou mod de abordare a realității sociale ce presupune așezarea pluralismului cultural în cadrele unei filosofii umaniste, ce vizează toate domeniile vieții. În prezent, interculturalismul presupune o analiză factorială a realității contemporane, complexe și fluide, secondată de o hermeneutică filosofică, legată de necesitatea conceptualizării fenomenului interculturalității.

Bibliografie:

<http://asociatia-profesorilor.ro/educatia-interculturala-resursa-pentru-dezvoltarea-comunitatilor-multiculturale.html>;

http://www.didactic.ro/materiale/129640_educatia-interculturala;

Ecaterina Sarah Frăsineanu, Pedagogie Managementul clasei de elevi, Editura SITECH, Craiova, 2014 ;

<https://educatiafnonf.wordpress.com/2019/05/03/educatia-ne-uneste-2/>;

<http://www.forum.ebacalaureat.ro/viewtopic.php?f=345&t=1409>.

EDUCAȚIA NONFORMALĂ ÎN CONTEXTUL PANDEMIEI

**CIOVÎNA ELENA
PALATUL COPIILOR ALEXANDRIA**

Pandemia de COVID-19 a dus la închiderea școlilor în 20 de țări și la închiderea unităților preșcolare în 19 țări din Europa și Asia Centrală. Acest lucru a afectat un număr total de 49,8 milioane de copii, începând de la preșcolari până la liceeni, care au avut parte de un ultim semestru școlar foarte perturbat (în cazul în care acesta a existat totuși), care a culminat cu închiderea școlilor. Pandemia a afectat profund educația și a agravat inechitățile sociale existente în regiune. Copiii din familii cu venituri reduse, copiii care locuiesc în zonele rurale cu infrastructură deficitară, copiii din cadrul minorităților etnice și lingvistice, copiii cu dizabilități, copiii migranți și refugiați, copiii aflați

în conflict cu legea, copiii și tinerii care nu frecventează instituțiile educaționale, băieții și fetele care locuiesc în condiții dificile sau în cămine abuzive se confruntau deja cu bariere semnificative pentru participarea la educație și învățare și aveau parte de educație și de avantaje sociale mai reduse decât cei de aceeași vârstă. Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social.

Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. Provocarea care îi așteaptă pe profesori, directori de școli, responsabili din sistemul de educație și factori de decizie de la nivel local și național este semnificativă. Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic. De aceea, îmbunătățirea rezilienței sistemului educație, prin planificarea unei educații incluzive de calitate pentru cei mai marginalizați copii, ar trebui să fie o prioritate maximă pentru următoarele luni și ani și ar trebui să fie principiul de bază al reconstruirii unui învățământ mai bun și al unor școli mai bune.

Școala este folosită pentru ușurința exprimării, ca termen general, care acoperă toate tipurile de instituții de învățământ, formale și informale, la toate nivelurile de educație. În cazul în care este relevant, se face referire în mod specific la instituțiile de formare tehnică, profesională și recalificare și la centrele de învățământ non-formal.

Se recunoaște că, în timp ce instituțiile de învățământ depind în mare parte de ministerele educației, unii copii sunt educați în instituții speciale, instituții de plasament, centre de detenție, instituții de învățământ închise, spitale și sanatorii care pot fi subordonate altor ministere de resort, inclusiv ministere ale educației, ale afacerilor sociale (de exemplu, grădinițe), ale internelor sau ale justiției. Aceste considerente sunt, într-o anumită măsură, relevante pentru toate tipurile de instituții de învățământ, dar nu adresează în mod cuprinzător specificitățile de deschidere ale fiecărei instituții, cu excepția școlilor de masă.

Învățarea online este de obicei înțeleasă ca educație care are loc pe internet. Poate fi parte a programelor de învățământ la distanță, dar, de asemenea, poate fi utilizată pentru a completa predarea care se desfășoară în clasă. Elevii pot studia online acasă ori în sălile de clasă și alături de colegii lor. Învățarea online folosește o serie de formate, combinând adesea tehnologii bazate pe accesul la internet și aplicații de tehnologie educațională care pot fi utilizate offline.

Învățarea la distanță (educația la distanță) este definită ca educația oferită elevilor de la distanță, fără contactul obișnuit față în față cu un profesor în clasă. Odată ce este implementată prin corespondență, educația la distanță include învățarea cu sprijinul unor materiale tipărite care pot fi luate acasă, prin intermediul unor programe radio sau de televiziune și online.

Guvernele, ministerele și școlile se confruntă cu provocarea de a planifica procesul de învățământ în perioade foarte incerte.

După o perturbare majoră a procesului de învățământ din cauza închiderii școlilor și a carantinării, statele au ridicat treptat restricțiile, menținând în același timp măsuri esențiale de protecție referitoare, în special, la distanțarea fizică. Multe țări din Europa și Asia Centrală au decis să nu redeschidă școlile înainte de septembrie 2020.

Cu toate acestea, având în vedere că virusul încă circulă la nivel mondial și că nu a fost dezvoltat până în prezent niciun vaccin, societățile se pregătesc pentru o „nouă normalitate”, unde educația va fi diferită de cea cunoscută de elevi, profesori și familii. Unele state pregătesc mai multe scenarii diferite pentru noul an academic, fie că este vorba de redeschiderea școlilor sau de educație la distanță.

EDUCAȚIA ȘI DREPTUL LA EDUCAȚIE

Prof. Dihoru Isabela Mihaela
Palatul Copiilor Alexandria, Teleorman

„Tot ceea ce n-avem de la naștere și de care avem nevoie când suntem mari, ne este dat prin educație. Această educație ne vine de la natură, de la oameni sau de la lucruri.” – Jean Jacques Rousseau

I. Definiția educației

În literatura pedagogică, educația reprezintă un fenomen socio-uman care asigură transmiterea acumulărilor teoretice și practice obținute de omenire de-a lungul evoluției social-istorice, pentru dezvoltarea tinerei generații, în special, a omului, în general. O altă concepție asupra educației aparține filozofului, psihologului și pedagogului american John Dewey, personalitate care a avut preocupări speciale pentru problema educației copilului. Acesta dă următoarea definiție educației: „Educația este acea reconstrucție sau reorganizare a experienței care se adaugă la înțelesul experienței precedente și care mărește capacitatea de a dirija evoluția celei care urmează.”. Înțelesul original al expresiei „e duc” ce se traduce prin „a scoate din” capătă un sens derivat „a scoate” pe copil din starea de natură, a crește, a cultiva, a îndruma. Specialiștii conferă acest sens expresiei inițiale, pentru a sugera drumul parcurs de copil în devenirea lui, ca rezultat al influențelor favorabile de ocrotire, îngrijire și sprijinire.

II. Reglementări interne și internaționale ale dreptului la educație

Copiii au drepturi, dar și responsabilități, iar acest aspect le este prezentat încă din clasele primare în cadrul orelor de Educație civică. Copiii au drepturi: dreptul la viață, la identitate, la familie, la non-discriminare, la un mediu sănătos, la asigurări sociale, la sănătate etc. Fiecare drept este important în felul său și trebuie valorificat. Un drept la fel de important precum cele menționate mai sus este dreptul la educație. Din punct de vedere etimologic, termenul educație are două rădăcini: educo, -are, cu sensul de a crește, a îngriji, a cultiva și educo, -ere, care înseamnă a influența, a transforma. Din punct de vedere normativ dreptul la educație este înscris atât la nivel intern, cât și internațional. La nivel intern cea mai importantă reglementare care asigură dreptul la educație al copiilor se regăsește chiar în cadrul art. 32 din legea fundamentală intitulată „Dreptul la învățătură”:

Alin. 1 Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare. Alin. 2 Învățământul de toate gradele se desfășoară în limba română. În condițiile legii, învățământul se poate desfășura și într-o limbă de circulație internațională. Alin. 3 Dreptul persoanelor aparținând minorităților naționale de a învăța limba lor maternă și dreptul de a putea fi instruite în această limbă sunt garantate; modalitățile de exercitare a acestor drepturi se stabilesc prin lege. Alin. 4 Învățământul de stat este gratuit, potrivit legii. Statul acordă burse sociale de studii copiilor și tinerilor proveniți din familii defavorizate și celor instituționalizați, în condițiile legii. Alin. 5 Învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și confesionale, în condițiile legii. Alin. 6 Autonomia universitară este garantată. Alin. 7 Statul asigură libertatea învățământului religios, potrivit cerințelor specifice fiecărui cult. În școlile de stat, învățământul religios este organizat și garantat prin lege.” La nivel legislativ dreptul la educație este reglementat prin legea educației naționale nr. 1/2011 care încă din art. 1 stabilește că are rolul de a asigura „dreptul fundamental la învățătură pe parcursul vieții”.

La nivel european dreptul la educație se regăsește reglementat în cadrul art. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor omului sub denumirea de „Dreptul la instruire”, în cadrul art. 14 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene intitulat „Dreptul la educație”, în timp ce la nivel internațional este normat de art. 13 din Pactul Internațional din 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile economice, sociale și culturale sau în cadrul art. 26 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, dar și în cadrul Convenției ONU privind drepturile copilului adoptată de Adunarea Generală ONU la 20 noiembrie 1989 în cadrul art. 28 și 29. Cadrul normativ invocat nu este bineînțeles exhaustiv, dreptul la educație regăsindu-se reglementat de o manieră mult mai amplă. Reglementarea atentă acordată acestui drept nu poate avea altă semnificație decât importanța deosebită pe care o are acest drept în viața unei persoane.

III. Scurte concluzii

Dreptul la educație reprezintă atât un drept fundamental al omului, dar și un mijloc indispensabil de realizare a altor drepturi. Putem menționa aici cu titlu de exemplu dreptul la muncă, dreptul de a se implica activ în problemele societății și la rezolvarea lor pe bază de responsabilitate și cunoaștere, dreptul la asigurări sociale de sănătate, dreptul de a lua parte la viața culturală a comunității lista putând continua.

Derek Bok, avocat, educator și fost președinte al Universității Harvard afirma „Dacă credeți că educația este scumpă, încercați ignoranța”. Importanța educației nu poate fi tăgăduită. Prin educație oamenii în general, și elevii în particular învață să trăiască unii cu alții, dobândesc instrumentele necesare cunoașterii care îi ajută să învețe cum să învețe, dobândesc competențele necesare care le vor permite să ia decizii cu privire la situații diferite de viață, să funcționeze în relații sociale și de muncă sau să îmbunătățească calitatea vieții proprii, dar și a celor din jurul lor.

BIBLIOGRAFIE

<http://www.aicuzabarlad.ro/wp-content/uploads/2013/01/ZIUA-MONDIALA-A-EDUCATIEI-2013.pdf>;

https://www.echr.coe.int/documents/convention_ron.pdf;

[https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012P/TXT&from=DE](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012P/TXT&from=DE;);

<http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/82589>;

<https://www.unicef.org/romania/media/2271/file/Conven%C5%A3ia%20Na%C5%A3iunilor%20Unite%20cu%20privire%20la%20Drepturile%20Copilului.pdf>;

Palicica Maria, Gavrilă Codruța, Ion Laurenția, Pedagogie, Editura Mirton, Timișoara, 2007.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ versus IQ

Prof.înv.primar Găină Pălăguța
Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare”-Alexandria

Judecând acum la maturitate, fiecare dintre noi își poate aduce aminte că pe parcursul școlii am avut cel puțin un coleg cu un IQ (coeficient de inteligență) mediu sau relativ scăzut care mai târziu a cunoscut un mare succes. Cu siguranță, dacă vom face o scurtă cercetare în trecut ne vom aminti că acel personaj avea anumite calități care la școală nu l-au prea ajutat, dar mai târziu în viață a știut să le exploateze și au dat roade din plin contribuind la faima atinsă. Aceste calități printre care se numără autodisciplina, conștientizarea de sine, empatia sunt componente ale inteligenței emoționale, EQ, sintagmă des întâlnită în zilele noastre pentru importanța covârșitoare pe care o are în dezvoltarea personalității umane. Psihologii susțin că IQ – coeficientul care măsoară inteligența umană înăscută nu prea poate fi ameliorat pe parcursul vieții, vestea bună este că inteligența emoțională poate fi îmbunătățită.

Așa cum elevii trebuie să atingă un anumit nivel de competențe la matematică, la limba maternă precum și la celelalte discipline studiate, tot așa trebuie să stăpânească și anumite abilități

esențiale pentru viață. În anul 2002, UNESCO a demarat o inițiativă mondială de promovarea a educației sociale și emoționale, emițând o declarație cu zece principii de bază pentru implementarea educației sociale și emoționale în ministerele educației din 140 de țări. În cadrul unor state, educația socială și emoțională a devenit o etichetă sub care sunt reunite programe de educare a caracterului, de prevenire a violenței, a agresivității, de prevenire a consumului de droguri și de disciplină școlară. Scopul nu este doar acela de a reduce aceste comportamente în rândul elevilor, ci și de a îmbunătăți climatul din școli, dar și de a crește performanțele academice ale elevilor. S-a dovedit științific faptul că elevii ajutați să-și îmbunătățească conștiința de sine, încrederea în sine, să-și controleze emoțiile și impulsurile supărătoare, să-și dezvolte empatia, rezultatul nu a constat doar într-un comportament îmbunătățit, ci și în rezultate academice măsurabile.

Moștenirea genetică îl înzestrează pe fiecare om cu o serie de emoții care determină temperamentul. Circuitul creierului presupune o maleabilitate extraordinară, temperamentul nu este un destin. Lecțiile emoționale pe care le învățăm în copilărie, acasă și la școală, modelează circuitele emoționale, făcându-ne mai ușor adaptabili sau inadaptabili la fundamentele inteligenței emoționale. Prin urmare adolescența și copilăria sunt ferestre de oportunitate pentru a forma obiceiurile emoționale care vor domina întreaga existență a individului. La nivel mondial, actuala generație de copii are tendințe de a avea mai multe probleme emoționale decât în trecut: sunt mai singuri și mai deprimați, mai furioși și mai nestăpâniți, mai emotivi și mai înclinați să se îngrijoreze din orice, mai impulsivi și mai agresivi.

Prima ocazie de a forma elementele de inteligență emoțională apare în primii ani de viață ai copilului, deși această capacitate continuă să se formeze de-a lungul anilor de școală. Abilitățile emoționale pe care copiii le dobândesc ulterior în viață se bazează pe cele formate în primii ani, iar acestea sunt baza fundamentală a învățării. Psihologii au constatat faptul că reușita la școală nu poate fi previzibilă în funcție de anumite fapte ale copilului sau de capacitatea precoce de a citi, ci de înclinațiile emoționale și sociale: siguranța de sine și interesul, să știe ce tip de comportament se așteaptă din partea lui și cum să-și stăpânească impulsul greșit, să fie capabil să aștepte, să urmeze indicații, să apeleze la ajutorul profesorului, să-și exprime nevoile când se află în compania altor copii. Disponibilitatea unui copil față de școală depinde în special de capacitatea de a ști cum să învețe.

IQ-ul și inteligența emoțională nu sunt competențe contradictorii, ci mai degrabă separate, deși unii amestecă intelectul cu acuitatea emoțională. Cei care au un IQ ridicat, dar o inteligență emoțională scăzută sau un IQ scăzut și o inteligență emoțională ridicată sunt relativ puțini. După unii psihologi există o oarecare corelare între IQ și anumite aspecte ale inteligenței emoționale, dar suficient de îngustă pentru a face în mare măsură clar faptul că sunt entități independente. Psihologul Jack Block a făcut o comparație între două tipuri teoretic pure: cei cu IQ mare versus cei cu aptitudini emoționale mari.

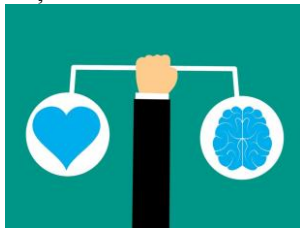
Diferențele sunt grăitoare. Tipul cu IQ mare, fără inteligență emoțională este o caricatură a intelectualului care se poate adapta la nivel mintal, dar este incapabil să se adapteze la lumea personală. Profilurile diferă ușor de la bărbați la femei. Bărbatul cu un IQ mare dovedește o largă gamă de interese și capacități intelectuale. El este o persoană ambițioasă, productivă, previzibilă, stăpânitoare și netulburată de îngrijorări în ceea ce-l privește.

Are tendința de a fi critic, condescendent, greu de mulțumit, inhibat la nivelul experienței senzuale, inexpressiv și detașat, prevenitor și rece emoțional. Cei care au o inteligență emoțională ridicată sunt echilibrați din punct de vedere social, simpatici și veseli, nu cad pradă temerilor și îngrijorărilor care să-i macine. Au o mare capacitate de a se dedica trup și suflet oamenilor și cauzelor lor, de a-și asuma răspunderi și de a avea un profil etic. Sunt înțelegători și afectuoși în relațiile lor. Viața lor emoțională este bogată, se simt bine cu ei înșiși, cu ceilalți și cu universul social în care trăiesc. Femeile cu un IQ ridicat au încredere intelectuală, sunt fluente în exprimarea gândurilor, apreciază chestiunile intelectuale și au gamă largă de interese intelectuale și estetice.

Ele au tendința să fie introspective, să cadă pradă neliniștilor și lucrurilor care le macină, sentimentului de vinovăție și ezită să-și exprime mânia deschis. Femeile inteligente din punct de vedere emoțional, din contră, au tendința de a fi categorice, de a-și exprima sentimentele în mod direct, de a avea o părere pozitivă despre ele însele, viața are un sens pentru ele. Ca și bărbații ele

sunt simpatice și comunicative, își exprimă sentimentele în mod potrivit. Înclinația spre viața socială le face să stabilească cu ușurință relații noi, sunt vesele, spontane și deschise la experiențe senzuale.

Portretele prezentate mai sus sunt extremele, în fiecare dintre noi există un amestec de IQ și inteligență emoțională la anumite niveluri. Până la un anumit punct, orice om are o inteligență cognitivă și una emoțională, prin urmare, aceste inteligențe se contopesc. Și totuși, inteligența emoțională conferă mult mai multe calități care ne determină să fim cu adevărat oameni.

BIBLIOGRAFIE

Goleman D, Inteligența emoțională, 2008, București, Curtea veche

IMPORTANȚA EDUCAȚIE COPILOR AXATĂ PE CONVINGERILE ȘI VALORILE RELIGIOS-MORALE

**Mircea Costel, profesor de religie,
Școala Gimnazială Nr. 39 „Nicolae Tonitza”, Constanța**

Potrivit dicționarului de filosofie valoarea este „o relație socială în care se exprimă prețuirea acordată unor obiecte sau fapte (naturale, sociale, psihologice) în virtutea unor corespondențe a însușirilor lor cu trebuințele sociale ale unei comunități umane și cu idealurile acesteia. (Dicționarul de filosofie, 1978, p. 754). Socializarea și umanizarea copilului, cristalizarea și maturizarea etajelor superioare ale personalității înseamnă, în primul rând, interiorizarea valorilor promovate în contextul socio-cultural în care acesta trăiește. Așa cum la naștere copilul găsește o anumită structură socială și anumite cunoștințe, tot astfel el găsește un sistem de valori și atitudini, adică un univers axiologic.

Elementul comun educației religioase și morale este sentimentul, sinteză de valori umaniste și credințe condensate într-un nucleu de cunoaștere și relevare a Sacralului. Rolul familiei este fundamental. Formele de cult practicate regulat evocă iubirea prin dăruire și „influențează pe nesimțite” atitudinea cotidiană a membrilor familiei. În școală accentul cade la început pe instruirea religioasă, ceea ce este insuficient, dacă nu inadecvat: religia înseamnă adeziune la o credință, iar pentru aceasta este nevoie de influențarea atitudinilor printr-un limbaj metaforic și exemplar. Dar trebuie eliminată și prejudecata după care formarea conduitei morale și religioase se poate dispensa de teorie. Copilul are nevoie de o „busolă” pentru a putea ajunge la concluzii și generalizări pe marginea complexității și varietății situațiilor care îl solicită. În ceea ce privește educația morală, există două idei-forță:

1. a-l căli pe om împotriva răului, a-l învăța pe tânăr să lupte, să nu cedeze „ispitelor”;
2. a-i forma deprinderi de conduită simultan cu explicarea regulilor care stau la baza unui comportament socialmente dezirabil. A învăța pe cineva să se abțină de la săvârșirea unor acte reprobabile este aspectul hotărâtor în educația morală.

Întrucât scopul educației morale constă în conturarea formării idealului educațional moral, din perspectivă creștină, etica este dată de însăși natura Creatorului, adică se bazează pe Dumnezeu și pe

Cuvântul Lui pentru explicarea deplină a ordinii morale. Însă spre deosebire de valorile educației religioase, care sunt de natură transcendentă, transmise prin diverse căi omenirii de către divinitate, valorile morale sunt rezultatul unor convenții sociale mutuale fiind adeseori dependente de specificul cultural și istoric al societății la care acestea fac referire; nerespectarea normelor de comportament reglementate de valorile promovate de religie implică, de cele mai multe ori, consecințe în secvența temporală ce urmează sfârșitului vieții, pe când sancționarea comportamentului discordant, în raport cu valorile morale, se realizează în condiții de „aici și acum”.

Creștinismul concepe educația ca pe una dintre cele mai nobile și complete activități umane, însuși Domnul Iisus Hristos fiind numit deseori în paginile evanghelice cu apelativul „Învățător”. Presupunerea conform căreia creștinismul are de-a face doar cu o existență spiritualizată, separată de ocupațiile reale, practice ale vieții nu sunt reale. O societate umană care are o perspectivă creștină asupra lumii este înrădăcinată în adevărurile absolute, dovedite științific, deoarece „știința nu amenință creștinismul” (Joad apud Noebel, 1995, p. 85) ci bazele științei moderne au fost puse de oameni care au văzut lumea dintr-o perspectivă creștină. C. S. Lewis spunea că „În știință, noi citim doar notele de subsol ale unui poem; în creștinism, găsim poemul însuși” (Lewis apud Noebel, 1995, p. 85).

Astfel, alături de părinți, profesorii și educatorii au un rol special în modelarea caracterului tinerei generații. Prin atitudinea lor morală precum și printr-o comunicare adecvată cu elevii, ei contribuie direct la formarea caracterului elevilor. Școala, care este organizația investită de societate cu rolul de a realiza educație, trebuie să ofere programe de educație morală. Datorită faptului că influențele din mass-media sunt diverse și elevii nu au încă capacitatea de a filtra și alege variantele cu rol constructiv, școlii îi revine sarcina de a forma, prin educația morală, conștiința și conduita morală a elevilor. Intensificarea fenomenelor de violență din spațiul școlar, a faptelor delictive sunt indicatori pentru necesitatea programelor de educație pentru valori morale.

Așadar, trăind într-o societate creștină, setul de valori și precepte moral-creștine ar trebui să fie cunoscute și însușite de semeni, iar educația ar trebui să conlucreze în acest sens, fiindcă scopul ei este acela de a modela elevii pentru o bună integrare socială. Comportamentul prosocial, dezirabil social, asigură o bună integrare a individului în societate deoarece nu se abate de la normele sociale și nu pune în pericol funcționarea optimă a societății umane. Combaterea conduitei negative trebuie să fie parte a scopului acțiunilor educative, iar formarea caracterului moral să caracterizeze demersurile educaționale

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ:

1. Apostol P., Dicționarul de filosofie, 1978, București, Ed.Politica.
2. Giddens A., Sociologie, 1989/2000, București, Editura All.
3. Goodman, N., 1992, Introducere în sociologie, București, Editura Lider.
4. Nicola, I., Farcaș, D., 1993, Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică, București, Editura Didactică și Pedagogică.
5. Noebel D., 1995, Înțelegerea vremurilor, Colorado.
6. Nullens, P., 2014, „Experiencing Values and Moral Conscience in the New Testament” în Constantineanu, C., Rață, G. și Runcan, P. (ed.), Christian Values vs Contemporary Values. pp. 91-102. București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A.

ȘCOALĂ –FAMILIE –COMUNITATE

Prof. înv.primar: Alexe Marinela Valentina
Școala Gimnazială Scurtu Mare

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții, iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistemice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului, ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil și coerent care sprijină școala în formarea conduitei favorabile a copiilor, a unui stil de viață sănătos mintal, emoțional, fizic și socio-moral am urmărit implicarea familiei și a comunității printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative (extracurriculare) și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii (literatură pentru copii).

Trebuie avut în vedere că școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și a adolescenților și au obligația să se achite de această responsabilitate, ca parte a sistemului social ce include și familiile și comunitățile.

Fiecare copil se deosebește de ceilalți, în primul rând prin caracterul său. În ziua de azi educația este un fenomen social de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii, către generațiile de copii și tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituționali ai educației sunt școala, familia, biserica, educând: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinții și educatorii. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea

societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ajungem și la un alt factor care contribuie la educarea copilului, familia. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. Primele noțiuni educative pe care copilul le primește sunt cele din familie. În familie se conturează caractere. Atât părinții, cât și educatorii, în timpul procesului de învățământ trebuie să intervină în numeroase situații pentru a corecta comportamentul copilului. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă, ci și obligatorie, pentru că de multe ori, pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat diferite probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare.

Educația răspunde atât cererii sociale, cât și nevoilor și aspirațiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin împlinirea armonioasă și creatoare, a insecurității, inferiorității și dependenței, pe care le poate simți ființa umană într-o societate aflată într-o schimbare continuă.

BIBLIOGRAFIE:

Văideanu G., „Educația la frontiera dintre milenii”, București, 1988, Editura Politică.

COPIII DE AZI, ADULȚII DE MÂINE

**P.I.P. Măldăeanu Mirela-
Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Alexandria**

Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea. Acest fenomen a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. Societatea contemporană întâmpină multe probleme de ordin social, economic și politic.

Educația caută să contribuie la ameliorarea acestor probleme prin acțiuni specifice de prevenție: introducerea noilor tipuri de educație în programele școlare; inovații în conceperea și desfășurarea proceselor educative; perfecționare cadrelor didactice; utilizarea mijloacelor didactice atractive; folosirea metodelor interactive de lucru; practicarea activităților școlare și extracurriculare; realizarea de parteneriate între cadre didactice, elevi, părinți și responsabili de la nivel local; implementarea proiectelor educaționale; consilierea și orientarea școlară și profesională a elevilor.

Prin educația permanentă, individul devine din obiectul pasiv, subiectul ei activ, ceea ce implică crearea și adoptarea unei metodologii didactice inovative care să favorizeze participarea fiecărui individ la propria formare. Se constată diversificarea și extinderea metodelor activ-participative care favorizează deplasarea procesului de învățământ de la informare la formare, de la memorizare la raționament, de la învățare mecanică la învățare creativă.

Educația, autoeducația și educația permanentă se află într-un raport de continuitate și discontinuitate, pentru că educația creează condițiile esențiale pentru autoeducație. Autoeducația este rezultatul, continuarea și desăvârșirea educației.

Problemele lumii contemporane au dus la constituirea unor noi tipuri de educație: educația pentru democrație, educația pentru drepturile omului, educația pentru pace, educația ecologică, educația pentru sănătate, educația interculturală, educația timpului liber, educația pentru comunicare și mass-media.

Noile educații s-au impus într-un timp foarte scurt, dat fiind faptul că ele corespund unor trebuințe de ordin sociopedagogic din ce în ce mai bine conturate.

Copilul parcurge, în etape succesive, pași mărunți, dar importanți pe drumul dezvoltării și formării personale, drum care implică experiențe în întâlnirea cu sine și cu ceilalți. Cu sine, pentru a-

și răspunde la întrebări: Eu cine sunt? Cum sunt? Ce pot să fac? Ce vreau să fac? Cum trebuie să fac? cu dorința de autocunoaștere și de autodepășire. Dar și cu ceilalți, cu imaginea pe care o realizează în ochii colegilor, a profesorilor, a părinților, a comunității în care trăiește.

În literatura psihopedagogică sunt discutați ca factori ai ontogenezei: ereditatea, mediul și educația. În condițiile în care și ereditatea și mediul sunt prezente obligatorii, dar având o contribuție aleatoare în raport cu sensul dezvoltării, „educația apare ca liantul dintre potențialitatea de dezvoltare propusă de ereditatea individului și oferta de posibilități a mediului. Dezvoltarea poate apărea doar dacă se menține un optim între ceea ce poate, vrea, știe individul, la un moment dat și ceea ce i se oferă.”

Oferta trebuie stimulată totdeauna cu un grad mai înalt decât poate, vrea, știe individul, respectiv o ofertă prea ridicată, ca și una banală poate perturba dezvoltarea psihică.

Educația își are rolul său bine definit în formarea personalității, se consideră că aceasta începe înainte de nașterea copilului. Capitalul spiritual acumulat de părinți se va răsfrânge pozitiv asupra formării spirituale a copilului. Copiii gândesc altfel decât cei adulți, interpretează diferit evenimentele, văd lumea din unghiuri diferite, percep altfel originea și finalitatea existenței. Mama și, apoi mediul familial oferă copilului siguranță, încredere, dependență și în timp autonomie.

Dacă la trei ani se manifestă egocentrismul radical al copilului, el fiind în centrul lumii, este „axis mundi”, după această vârstă spiritul copilului se întărește, dorința lui de cunoaștere este foarte mare, dar puterea sa de înțelegere este încă mică.

Mediul social și cel familial au o influență hotărâtoare asupra dezvoltării și formării personalității. Influența mediului social asupra elevilor trebuie observată atent de către profesori.

Din nefericire, familia - instituția care ar trebui să fie o prezență activă în viața copilului, se implică tot mai puțin în educarea acestuia, lăsând în grija școlii acest aspect atât de important.

Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai mare rolul, în învățare și cunoaștere, al proceselor senzoriale și al acțiunilor practice.

Odată cu intrarea în școală, elevii au prilejul să participe sistematic la activitatea de învățare ca activitate dominantă, care, prin conținutul, durata și semnificația sa, restructurează poziția morală și conduita individuală a copilului.

Învățarea la vârsta școlară mică se distinge, de asemenea, prin aceea că îl pune pe copil în fața necesității unor acțiuni de control, de confruntare și comparare a rezultatelor obținute cu modelele corecte. Pe baza concordanței sau neconcordanței rezultatelor cu modelele, cu cerințele situației de învățare, devine posibilă o anumită apreciere, sancționare pozitivă sau negativă a conduitei de învățare.

Învățarea la vârsta școlară mică restructurează gândirea infantilă în numeroase puncte și-i modifică aspectul, lărgind sistemul structurilor ei cognitive. Cunoștințele și priceperile deja însușite se adâncesc, devin mai sistematice, se consolidează structurile noționale și schemele logice, creându-se premisa dobândirii a noi abilități, priceperi și capacități, care depășesc limitele a ceea ce oferă nemijlocit situațiile de învățare momentane. Se produce o generalizare crescândă a activității de gândire, căpătând un puternic impuls înclinația elevului către abordarea reflexivă a propriei activități mintale. Învățarea pune în mișcare traseele interne ale dezvoltării, o propulsează spre noi stadii, introduce în ea mutații, făcând să crească nivelul vârstei mentale a copilului și, o dată cu aceasta și posibilitatea lui de a realiza noi acumulări în ordinea însușirii cunoștințelor ce i se predau.

Desigur, toate aceste achiziții, bazate pe transferuri, treceri, extinderi, aplicări, constientizări, care prefigurează o învățare automată, creatoare, nu se realizează în limitele unui singur an școlar. Ele comportă, uneori, parcurgerea multor ani de școlaritate, instalare, mai devreme sau mai târziu, a indicatorului autonomiei creatoare în învățare depinzând, în mare măsură, cum va rezulta din tratările ulterioare, de componentele modelului de instruire: quantumul sprijinului pe care educatorul îl acordă fiecărui copil, metodologia introducerii elevului în sarcina de învățare, practicarea unei instruirii problematizate, euristice.

Școala oferă elevului cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare plecând de la cunoașterea particularităților individuale și de vârstă specifice fiecărei etape de dezvoltare, prin proiectarea unei strategii și prin realizarea unui demers didactic riguros, având la bază o programă, o planificare,

resurse educaționale, metode și strategii didactice menite să ducă la realizarea obiectivelor și a scopului propus.

Bibliografie

1. Cosmovici A., Iacob L., Psihologie școlară, 1998, Iași, Ed. Polirom.
2. Nicola I., Tratat de Pedagogie Școlară, 1996, București, E.D.P.
3. Pr. Dr. Radu I., Introducere în Psihologia contemporană, 1991, Ed. Sincron.

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN EVALUAREA DIDACTICĂ

**Prof. VILAE FLORI LUMINIȚA-
LICEUL TEHNOLOGIC NR.1 ALEXANDRIA**

Prin evaluare, în învățământ se înțelege actul didactic complex care asigură vidențierea cantitativă a cunoștințelor și valoarea, nivelul performanțelor și eficiența acestora la un moment dat – în mod curent, periodic și final- oferind soluții de perfecționare a actului de predare-învățare. Metodele de evaluare se pot clasifica în două grupe:

- metode tradiționale sau standard care cuprind probe orale, scrise, practice și testul decimologic;
- metode alternative (complementare), între acestea afirmându-se observația sistematică a activității și a comportamentului elevilor, investigația, proiectul, portofoliul și autoevaluarea.

Metodele tradiționale se numesc așa datorită consacrării lor în timp ca fiind cele mai des utilizate și urmăresc ca elevii să demonstreze ce știu (cunoștințe) și ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilitați).

Fiecare dintre aceste metode are avantaje și dezavantaje. Din aceste considerente ele trebuie combinate într-un mod optim.

Preocuparea pentru găsirea și valorificarea unor noi metode de evaluare mai ales pentru măsurarea acelor obiective aparținând domeniului afectiv, s-a concretizat în descoperirea și folosirea metodelor de evaluare alternative. Aceste metode sunt eficiente în evaluarea atitudinilor și comportamentelor dar și a unor capacități și achiziții intelectuale.

Probele orale „La oral se apreciază întreaga personalitate. Modul de prezentare, ținuta, privirea directă sau nu, prezența de spirit, prestigiul, concentrarea atenției, demn sau servil, prestigiul, sarmul sau importanța.” H. Pieron 1963. În folosirea chestionărilor orale trebuie avute în vedere gradul diferit de dificultate al întrebărilor, de la un elev la altul, variația stării afective a examinatorului și natura comportării acestuia în diferite momente, etc.

Probele scrise

Examinările prin probe scrise se realizează prin mai multe tipuri de lucrări:

- probe scrise de control curent (extemporalele) cuprind câteva întrebări din lecția curentă și durează 10-15 min;

- lucrările de control la sfârșit de capitol folosite mai ales la evaluarea continuă;
- lucrări scrise semestriale de obicei pregătite prin lecții de recapitulare și sinteză și utilizate mai mult în învățământ liceal și gimnazial.

Probele practice

Sunt folosite la obiectele de învățământ cum sunt matematica, ed. fizica, cun. mediului pentru verificarea conținutului practic și experimental al instruirii.

–Testul -poate fi o proba orală, practică sau scrisă. El oferă posibilitatea măsurării mai exacte a performanțelor, posedă însușiri ale investigației experimentale, permit standardizarea criteriilor de notare asigurând un grad sporit de obiectivitate.

Niciun instrument de măsurare nu poate fi considerat universal valabil pentru toate obiectivele și conținuturile.

–Observarea sistematică- se realizează prin : fisă de observații curente, fisa de evaluare calitativă, scara de clasificare, lista de control, fișa de caracterizare psihopedagogică.

–Investigația- reprezintă o posibilitate pentru elev de a aplica în mod creator cunoștințele și de a explora situații noi de învățare. Este limitată la o ora de curs și urmărește formarea unor tehnici de lucru în grup și individual promovând interrelațiile și deprinderile de comunicare.

–Proiectul- este o activitate mai amplă ce permite o apreciere mai complexă și nuanțată a învățării ajutând la identificarea unor calități individuale ale elevilor. Este o formă de evaluare puternic motivată pentru elevi deși implică un volum de muncă sporit.

–Autoevaluarea- are drept scop să-i ajute pe elevi :

-să-și dezvolte capacități de autocunoaștere și autoevaluare ;

-să compare nivelul la care au ajuns cu nivelul la care trebuiau să ajungă ;

-să-și dezvolte un program propriu de învățare ;

-să-și autoevalueze și să-și valorizeze atitudini și comportamente.

Portofoliul – reprezintă un instrument de evaluare complex ce include experiența și rezultatele relevante prin celelalte metode de evaluare. Urmărește progresul global înregistrat de elev în ce privește cunoștințele dar și atitudinile , reprezintă un mijloc de a valorifica munca individuală a elevului și tot lui i se rezervă un loc activ în învățare. Este cunoscut și sub numele de „dosarul progresiv”.

A evalua înseamnă însă a acorda note sau calificative. Pentru dascăli aceasta presupune măsurarea performanțelor și aprecierea acestora. În învățământul primar sistemul de referință la care ne raportăm sunt descriptorii de performanță, aprecierea este concretizată în cele patru calificative- I.-S.-B.-FB. La ciclul gimnazial avem notele.

Evaluarea are două componente principale : internă (ev.curentă și continuă) și externă (ex.și ev.naționale) .

Prin evaluare curentă se înțelege acea parte integrantă a procesului de predare-învățare , furnizând, în primul rând elevilor informațiile necesare desfășurării optime a acestui proces. Dascălul va alege cele mai potrivite metode ținând seama de conținut , specificul materiei și particularitățile de vârstă ale copiilor.

Evaluarea sumativă (cumulativă) se realizează prin verificări parțiale încheiate cu aprecieri finale asupra rezultatelor fiind specifică inv. tradițional.

Acest tip de evaluare are în principal funcția de constatare să aducă o îmbunătățire a activității de învățare.

Evaluarea continuă (formativă) înlătură neajunsurile semnalate anterior prin aceea că se realizează prin verificări sistematice pe parcursul programului, după secvențe relativ mici. Funcția ei principală este aceea de a identifica la timp eșecurile temporale ale fiecărui elev de a le putea preveni –nu trecem mai departe cu lacune la învățătură.

Atat metodele tradiționale cât și cele alternative își aduc contribuția la realizarea actului evaluativ. Utilizate într-o varietate de forme, ele dau eficiență actului de evaluare prin compensarea dezavantajelor unor metode cu avantajele ce decurg prin aplicarea altora.

Bibliografie :

- 1.Dumitru Gherghina,Vali Ilie,Cornel Novac,Claudiu Bunaiașu.- Metodica predării limbii si literaturii române-Craiova, 2015, Ed. Didactica Nova.
- 2.Metodica predării limbii și literaturii române-Ed.Gheorghe Alexandru-Craiova 2003.Coordonator :Marian Barbu.
- 3.Predarea interactivă-modul pentru dezvoltarea profesională a personalului didactic.Proiectul pentru învățământ rural, MEC 2005.

METODE INOVATIVE DE PREDARE

**Brînzan Florica, profesor învățământ primar
Școala Gimnazială Nr.1 Dobroțești**

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații.

În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere.

Metodele inovative de învățare sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe, asigurând perfecționarea și optimizarea demersului educațional. Metodele se bazează pe cele opt inteligențe multiple. Acestea sunt:

1. Implicarea elevilor în situații de viață concrete;
2. Realizarea de activități în aer liber (outdoor activities);
3. Activități extracurriculare;
4. Peer training (peer education) – formarea unor competențe/abilități în cadrul unor grupuri formate de elevi de aceeași vârstă, clasă, sex, orientare religioasă, etc.;
5. E-learning;
6. Folosirea muzicii, artei, desenului, jocului, teatrului ca metode de învățare;
7. Dobândirea unor abilități de interacțiune între persoane – Team Building (construirea unei echipe eficiente este un proces de dezvoltare și motivare a unui grup, astfel încât acesta să își atingă țelul și să devină o echipă eficientă).
8. Learning by doing. Învățarea prin practică în situații concrete

CLASIFICAREA METODELOR ȘI TEHNICILOR INTERACTIVE

- *Metode de fixare și sistematizare a cunoștințelor și de verificare:*
 - Harta cognitivă sau harta conceptuală; Matricele; Diagrama cauzelor și a efectului; Pânza de păianjăn ; Tehnica florii de nufăr; Metoda R.A.I. ;
- *Metode de rezolvare de probleme prin stimularea creativității:*
 - Brainstorming; Explozia stelară; Caruselul; Masa rotundă; Interviu de grup; Studiul de caz; Phillips 6/6; Tehnica 6/3/5; Tehnica acvariului; Sinectica; Metoda Delphi
- *Metode de cercetare în grup:*
 - Tema sau proiectul de cercetare în grup; Experimentul pe echipe; Portofoliul de grup;

Metodele digitale se pliază perfect pentru generațiile prezente.

Utilizarea aplicației digitale „KAHOOT” în lecții

Kahoot! este o platformă gratuită cu ajutorul careia se pot crea teste interactive. A fost inventată pentru a fi accesibilă tuturor persoanelor, la clasă sau în alte medii de învățământ din întreaga lume. Aplicația este folosită, acum, de peste 50 de milioane de utilizatori. Cum funcționează?

Joaca

Kahoot-urile se joacă cel mai bine în grup, de exemplu, o clasă. Jucătorii răspund întrebărilor de pe propriile dispozitive, în timp ce întrebările și răspunsurile sunt afișate pe un ecran comun, pentru a uni lecția. Jocul creează un "moment-foc de tabără", încurajând jucătorii să interacționeze. Pe lângă puterea de a crea propriul kahoot, jucătorii pot să caute prin milioanele de jocuri deja existente.

Importanța utilizării aplicației kahoot:

- ✚ Obiectivitatea evaluării rezultatelor

- ✚ Factorul uman implicat în evaluare este, prin natura sa, subiectiv, de aceea și actul evaluativ este influențat de subiectivism. Printr-o evaluare asistată de calculator elevul nu va mai avea senzația că a fost defavorizat într-un fel sau altul.
- ✚ Feed-back imediat pentru elev și profesor
- ✚ Folosirea acestor aplicații asigură corectarea imediată a răspunsurilor, elevul dându-și astfel seama ce parte a materiei stăpânește mai puțin, iar profesorul își poate proiecta mult mai rapid activitățile de reglare.
- ✚ Reducerea factorului stress - Utilizarea acestor aplicații în evaluare încurajează crearea unui climat de învățare plăcut, relaxat.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚII DE VOLUNTARIAT PENTRU EDUCAȚIE

**Mirancea Georgiana, profesor învățământ primar,
Școala Gimnazială nr. 1 Mărzănești, județul Teleorman**

Voluntariatul a cunoscut în ultimul timp o ascensiune rapidă în domenii diverse. Voluntariatul înseamnă să socializăm mai mult, să-i ajutăm pe semenii noștri dând dovadă de compasiune, înțelegere, dragoste. Prin acțiunile de voluntariat putem obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale. Voluntariatul rămâne o activitate demnă de a fi practică și sprijinită în școală.

În România, activitatea de voluntariat a cunoscut în ultimul timp o dezvoltare rapidă, începând de la nivel local, până la nivel național și internațional, în domenii extrem de diferite (asistența și serviciile sociale, cultural, medico-sanitar, educativ etc). Prin urmare, această mișcare se desfășoară într-un cadru legal și este susținută de Legea nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 469 din 26 iunie 2014.

Se știe că voluntariatul este un element însemnat în dezvoltarea educației și formării profesionale. Criteriul de bază al acestuia este responsabilitatea obținută efectiv numai prin muncă, din care derivă respectul, la care se adaugă și alți factori importanți, respectiv comunicarea și socializarea. De asemenea, activitatea de voluntariat presupune interacțiune, spirit civic și organizatoric, curaj, încredere, colaborare, inițiativă, responsabilitate și dinamism. Participând la această mișcare, înveți să promovezi într-o formă creativă ideile personale și să lupți pentru realizarea lor până la final. Așadar, prin acțiuni de voluntariat poți dezvolta sau obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale (încredere, toleranță, etc), devenind astfel mai conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Este clar că această activitate non-profit, nu înseamnă numai investiție în tine însuși, înseamnă să te conectezi la colectivitate, să socializezi mai mult, să fii activ într-un mod util și distractiv, înseamnă apartenența la un grup pe care să-l ajuți necondiționat în timpul liber.

Pentru a înțelege mai bine sensul cuvântului “voluntar”, am încercat să aflăm care este etimologia acestuia și am descoperit că o variantă o întâlnim în latină “voluntarius”, iar cealaltă în franceză “volontaire” și se referă la oameni și manifestările lor. “Voluntar” înseamnă conform explicațiilor din DEX, – “care acționează de bunăvoie, din proprie inițiativă, nesilit de nimeni în mod conștient; (despre acțiuni) care se face de bunăvoie, fără constrângere”.

Din experiența profesională, pot afirma că a fi voluntar înseamnă să dai dovadă de compasiune, de răbdare și înțelegere, de grijă nemăsurată și de dragoste pentru cei pe care îi sprijinim. Cu riscul că mă repet, a fi voluntar înseamnă să fii uman și să ai valoare pentru că aceste calități sunt de neprețuit.

Activitatea de voluntariat îți dă posibilitatea să cunoști oameni din domenii variate, să colaborezi și să închei relații de prietenie cu ei, pentru a obține în viitor susținerea lor fără rezerve. În acest context, m-am implicat de ceva vreme în acest tip de activitate ca membru coordonator voluntar la un centru de educație incluzivă, în urma realizării unui parteneriat între școala unde activez și această organizație, în ideea de a participa împreună cu elevi voluntari.

Ca urmare a acestei colaborări am inițiat câteva activități sociale și educative, la care am participat împreună cu un grup de elevi entuziaști din școala gimnazială, care s-au oferit voluntari pentru a-i ajuta pe copiii cu dizabilități de aici. Prima întâlnire a avut loc în condiții normale. Cu toate că la început voluntarii au fost reticenți, chiar puțin speriați și emoționați, în cele din urmă s-au adaptat și au creat o punte de legătură cu aceștia prin atitudine, fiind deschiși și prietenoși, prin jocuri, sprijinindu-i și lucrând împreună cu ei, în final comunicând prin gesturi adecvate și cuvinte simple, clare, distincte, de laudă. La următoarele întâlniri, activitățile s-au desfășurat din ce în ce mai bine, sub coordonarea noastră directă, astfel că acești copii cu dizabilități s-au bucurat de prezența noastră, iar elevii voluntari au fost mulțumiți că au avut oportunitatea de a-i ajuta pe semenii lor lucrând în echipă și în același timp învățând și experimentând lucruri noi.

O altă activitate de voluntariat în care am fost implicată direct aparține de data aceasta domeniului cultural, un domeniu total diferit de cel prezentat mai sus, activitate care s-a desfășurat după încheierea unui parteneriat între școala în care profez și Alianța Franceză. La inițiativa acestei organizații, s-a creat, în urmă cu un an, un club de limbă franceză pentru copiii cu vârste cuprinse între 7 și 12 ani, la care am participat în calitate de profesor voluntar împreună cu câteva colegi. O dată pe lună, ne întâlneam cu copiii la acest club, unde realizam de fiecare dată activități ludice, practice și interesante, astfel că feedback-ul copiilor era unul pozitiv mai tot timpul. Prin acțiunile clubului se încuraja participarea și implicarea tinerilor elevi la tot felul de activități ce țineau de cultură.

Cu siguranță, voluntariatul rămâne o activitate atractivă și demnă de a fi practică și sprijinită de copii sau adulți, deoarece se desfășoară printr-un proces al flexibilității și al alegerii libere.

În concluzie, valoarea activității de voluntariat, dar și a voluntarului este incontestabilă în societatea românească de astăzi și este doar o problemă de timp ca aceasta să fie prețuită cu adevărat.

INFLUENȚA EDUCAȚIEI ONLINE ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI

**Netculescu Tania Aura, profesor învățământ primar
Școala Gimnazială Cervența**

Educația online este unul dintre numeroasele progrese pe care tehnologia și lumea digitală le-a pus la dispoziție. Nu mai trebuie să fim prezenți fizic la clasă pentru a învăța și, în timp ce mediul învățării online este diferit de configurația tradițională a clasei, nu înseamnă neapărat că este mai puțin eficient.

Odată cu apariția telefoanelor mobile, internetului, playerelor, DVD-urilor și multe altele, ce ar trebui folosit în clasă și ce trebuie lăsat la ușa școlii? Aceasta este o întrebare la care mulți profesori și părinți se gândesc în aceste zile. Nu există un răspuns ușor. Există avantaje și dezavantaje clare ale utilizării noilor media în clasă. Acum dezbaterile sunt mai presante ca niciodată, deoarece programele de învățământ încorporează tot mai mult tehnologia și profesorii experimentează noi metode de predare. Pe de o parte, tehnologia îți permite să experimentezi în pedagogie, să reorganizezi sala de clasă și să implici mai bine elevii. Pe de altă parte, unii susțin că tehnologia din clasă poate distragă atenția și poate încuraja înșelăciunea.

Elevii sunt nativi digitali. Au crescut cu tehnologia. De fapt, este una dintre abilitățile de bază ale secolului XXI de care vor avea nevoie în școală și la locul de muncă.

A avut loc o trecere, relativ rapidă, de la paginile cărților la paginile web online. De exemplu, volumele de enciclopedii, mult apreciate de generațiile trecute, au devenit acum mai învechite, deoarece aceste cunoștințe sunt ușor accesibile prin internet și CD-ROM-uri. Copiii din învățământul primar învață cum să folosească noile media mai rapid și mai bine decât părinții lor.

Avantaje ale învățării online:

- Oferă o alternativă la clasele tradiționale.
- Permite o anumită flexibilitate și îl determină pe elev să fie responsabil, să învețe automotivația și autodisciplina.
- Se obține un feedback instantaneu. Învățare este mai activă; putem crește implicarea prin sondaje online sau prin întrebări de testare în timpul lecțiilor. Aceste sondaje ajută la implicarea tuturor elevilor, inclusiv a celor timizi care în mod normal nu ar ridica mâna în clasă.
- Există nenumărate resurse care fac învățarea mai distractivă și mai eficientă. De la aplicații și manuale electronice până la platformele educaționale, nu lipsesc instrumente care pot transforma sala de clasă. Unii profesori se orientează spre „gamificarea” clasei, utilizarea scenariilor competitive și distribuirea de puncte și recompense pentru a face sala de clasă mai distractivă și mai antrenantă.
- Se pot automatiza o mulțime de sarcini obositoare cum ar fi urmărirea prezenței și performanței elevilor.
- Elevii au acces instantaneu la informații noi, care le pot suplimenta experiența de învățare.
- Favorizează un mediu de învățare mai colaborativ. Elevii, conectați în rețea online, pot împărtăși informații, pot lucra împreună la proiecte de grup și pot interacționa cu cadrul didactic.

Dezavantaje ale învățării online:

Este impersonală, spre deosebire de educația în clasă în care există o interacțiune față în față reală între elev și profesor. Învățarea online oferă un tip intens de învățare, în timp ce educația în clasă vine cu interacțiunea umană. Prin interacțiunile față în față, profesorii pot ajuta elevii să-și construiască respectul de sine, încrederea și maturitatea emoțională.

Dar, problema apare atunci când „învățarea online” nu mai este doar un instrument pe care elevii și cadrele didactice îl folosesc la clasă ca parte integrantă în procesul instructiv-educativ, ci ea însăși este acest proces, este introdusă forțat, luând pe nepregătite elevii și cadrele didactice și având o durată prea mare. Toate acestea au creat haos și schimbări majore în modul de percepție al sistemului de învățământ.

În contextul actual a trebuit să ne adaptăm și să învățăm din mers să facem față cerințelor și situației. Totul s-a derulat foarte repede și noi, cadrele didactice, și elevii am trecut prin transformări care și-au pus amprenta asupra personalității noastre și asupra modului de a gândi și de a acționa. A fost important să îi ținem aproape pe copii de învățare în această perioadă, astfel încât în momentul când revin la școală, readaptarea să fie mai ușoară. Datele arată că după o perioadă lungă de timp (câteva săptămâni) petrecută doar în online motivația dispare și că e tot mai dificil să-i ții implicați pe copii. Dar nu este imposibil.

Mutarea cursurilor în online încurajează elevii să aibă mai multă autonomie în învățare, folosindu-și la maxim creativitatea. Totodată, mutarea temporară a procesului de învățare pe online, poate susține ritmul învățării și poate crește încrederea elevilor în capacitățile și resursele proprii pentru a fi autodidacți (de altfel, învățarea continuă pe tot parcursul vieții adulte este guvernată de capacitatea de a fi autodidact).

Însă când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

Dezavantajele învățării online sunt legate de faptul că sunt sărăcite relațiile interumane între elevi și profesori; dar și între elevi, cu reale efecte în timp dacă se permanentizează acest mod de abordare a învățării. Acest tip de instruire poate fi un impediment pentru elevii cu rezultate școlare

slabe; conținuturile expuse în mediul online pot fi mai greu de asimilat în condițiile în care înțelegerea acestora nu este facilitată de profesor.

Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebări cu profesorul, obținându-și astfel răspunsurile imediat.

Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri și sugestiile oferite de profesori cu experiență, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate.

Bibliografie:

Sursa :didactic.ro

EDUCAȚIA DIGITALĂ

**Pavel Reli Iuliana, profesor,
Școala Gimnazială Nr. 1 Dobrotești**

„Îmi imaginez un sistem educațional ce recunoaște că învățarea este firească, că a-ți place să înveți este normal și că învățarea autentică înseamnă învățare pasionată, un curriculum școlar ce apreciază întrebările mai mult decât răspunsurile, creativitatea mai mult decât reproducerea informațiilor, individualitatea mai mult decât conformismul și excelența mai mult decât realizările standard.”

(Tom Peters)

Ne naștem curioși, cu o sete de cunoaștere inexplicabilă, am vrea să explorăm tot ce vedem, tot ce întâlnim, tot ce ne cade în mână sau în gură. Punem întrebări, ne punem tot felul de întrebări, suntem receptivi la tot ce este nou. La școală de cele mai multe ori lucrurile se schimbă, suntem învățați să ascultăm profesorul, în loc să punem întrebare după întrebare, studiem anumite materii, conform unui orar bine stabilit, suntem puși să memorăm, să reproducem, să ne conformăm. Pe măsură ce ne maturizăm este necesar ca unele lucruri să se schimbe, însă curiozitatea aceasta înăscută ar trebui să ne influențeze în mod esențial învățarea, să o folosim mai mult și mai eficient în învățare.

Din perspectiva mea, ca profesor cu dublă specializare, biologie și informatică, învățarea tradițională nu este suficientă în ultimul timp, ea trebuie adaptată nevoilor fiecărui individ, un individ al unei societăți în continuă schimbare, o societate a tabletelor și telefoanelor inteligente. Trebuie să stim că învățarea se realizează la nivelul creierului, care nu funcționează ca un casetofon sau un dvd, el nu este un simplu receptor de informație ci un procesator de informație!

Creierul uman funcționează asemeni unui computer (de fapt computerul a fost modelat după modul de funcționare a creierului). Dacă ne gândim la acest lucru ne dăm seama cu ușurință că dacă învățarea este pasivă, practic butonul de pornire al calculatorului este închis; dacă computerul are nevoie de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse, așa și creierul nostru are nevoie să lege ceea ce este predat de modul său propriu de operare, să poată citi și procesa informația; dacă pentru a reține informația computerul are butonul „SAVE”, creierul nostru trebuie să testeze informația, să o înțeleagă sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Includerea învățării digitale în sălile de clasă poate varia de la utilizarea pur și simplu a tabletelor în loc de hârtie, la utilizarea unor programe și echipamente software elaborate, precum platforma educațională.. Indiferent de cât de multă sau puțină tehnologie este integrată în clasă, învățarea digitală a ajuns să joace un rol crucial în educație. Cum? Prin faptul că îi face pe elevi să fie mai interesați să învețe și să-și extindă orizonturile, iar astfel să se renunțe la metodele tradiționale de educație. Instrumentele digitale și tehnologia le dezvoltă elevilor abilități auto-didactice eficiente de învățare. Aceștia devin capabili să identifice ceea ce au nevoie pentru a învăța, găsesc și utilizează

resursele online, și aplică informațiile inclusiv la școală, la teme și proiecte. Acest lucru le sporește eficiența și productivitatea. Pe lângă implicarea mai mare a elevilor, instrumentele și tehnologia digitală dezvoltă abilități de gândire critică, care stau la baza dezvoltării raționamentului analitic.

Copiii care explorează întrebări deschise folosindu-se de propria imaginație și logică, învață să ia decizii mai coerente, spre deosebire de memorarea temporară a lecțiilor din manual. Spre exemplu, jocurile interactive și de îndemănare sunt instrumente excelente care îi învață pe copii să se disciplineze, pentru că în astfel de jocuri e nevoie să se respecte regulile și îndrumările pentru a participa. De ce copii preferă să învețe prin joc? Pentru că jocul în sine le oferă satisfacții. Iar acest lucru îi ajută să-și dezvolte răbdarea, o altă abilitate și o caracteristică a inteligenței emoționale.

De asemenea, copiii își dezvoltă sentimente pozitive de realizare și stăpânire de sine atunci când dobândesc noi deprinderi de a utiliza tehnologia digitală. Devin mai încrezători și dornici să exploreze și să descopere lucruri noi. Trăim vremuri incredibile, unde găsim tot ce ne dorim online, inclusive cursuri excelente ce pot susține educația tradițională, de la ce mai buni și capabili profesori. Posibilitățile sunt infinite.. Atunci de ce să nu le folosim pentru binele nostru suprem?

Elevii care folosesc tehnologia digitală pentru a învăța devin mai implicați în acest proces și sunt mai interesați să-și dezvolte baza de cunoștințe, poate fără să-și dea seama, pentru că învață într-un mod activ, angajat și implicat. Deoarece învățarea digitală este mult mai interactivă, mai ușor de reținut și asimilat decât manualele voluminoase, putem spune cu certitudine că digitalizarea reprezintă un context mai bun, care oferă o perspectivă mai largă și activități mult mai atractive decât metodele tradiționale de învățământ.

Într-o epocă de aur a tabletelor cu touch, a copilului născut cu telefonul în brațe, propun modernizarea profesorului, folosirea metodelor și instrumentelor interactive în demersul didactic.

Bibliografie

1. Parfene, C., Metodica studierii limbii și literaturii române, 1999, Iași, Polirom.
2. <https://didacto.ro/educatia-digitala-avantaje-si-dezavantaje/>

PROFESORI PREGĂTIȚI PENTRU O ȘCOALĂ DIGITALĂ

p.î.p.Ciofalcă Mihaela Cristina
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria
Jud.Teleorman

Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu” din Alexandria derulează în perioada 2020-2022 proiectul de mobilitate ERASMUS+, de tip KA 1, cu tema ”Profesori pregătiți pentru o școală digitală”. Proiectul se conturează pe susținerea procesului de modernizare a educației oferite, prin elaborarea și pilotarea unei politici de învățare digitală, printr-o abordare inovativă a actului didactic și prin extinderea utilizării TIC în procesul educațional dezvoltând învățarea digitală cu roboți și table interactive ca mijloc de studiu atractiv și eficient în vederea creșterii motivației elevilor și îmbunătățirii rezultatelor școlare .

Bazându-ne pe experiența anterioară și analizând contextul actual într-o continuă transformare, studiind documentele programatice ale Comisiei Europene, am constatat că este nevoie de o nouă abordare a învățării din partea profesorilor. De aceea am ales noi domenii de interes pentru elevii de azi, precum robotica educațională și tabla digitală. În acest fel, elevii vor veni cu plăcere la școală, iar cunoștințele dobândite vor fi transferate în viața de zi cu zi, transformându-se în competențe, în special cele digitale. Metodele învățate la cursurile de formare vor fi aplicate în activitățile curente cu elevii, dar și în activitățile proiectelor aflate în derulare sau în altele viitoare,

devenind parte a strategiilor de predare-învățare-evaluare. Între obiectivele transversale ale proiectului se numără dezvoltarea competențelor lingvistice și interculturale, cunoașterea altor culturi, stabilirea de noi contacte profesionale, dezvoltarea competențelor interpersonale.

Scopul proiectului îl reprezintă susținerea procesului de modernizare a educației oferite de școală prin elaborarea și pilotarea unei politici de învățare digitală cu un grup țintă reprezentativ pentru corpul profesoral, format la 4 cursuri europene, care va folosi o abordare inovativă și va extinde utilizarea TIC în procesul educativ, dezvoltând învățarea digitală cu roboți și table interactive, ca mijloc de studiu atractiv și eficient. Prin participarea la mobilități, școală își propune să îmbunătățească competențele digitale și pedagogice a 16 profesori din toate ariile curriculare care vor asigura transferabilitatea către tot corpul profesoral al școlii, aceștia fiind capabili să introducă instrumente digitale în activitatea instructiv-educativă pentru a facilita creșterea atractivității actului didactic și implicit a rezultatelor elevilor.

Participarea la mobilitățile individuale de învățare va oferi:

- dezvoltarea unor practici pedagogice care implică folosirea aplicațiilor web 2.0 și a instrumentelor moderne TIC pentru îmbunătățirea rezultatelor școlare ale elevilor;
- îmbunătățirea competențelor digitale și dezvoltarea abilităților noi de utilizare IT în curriculum prin crearea de materiale interactive, proiectarea de noi CDS-uri, planuri de lecții care încorporează una/mai multe aplicații învățate la cursuri;
- deschiderea cadrelor didactice către elevii nativi digital stimulând gândirea computațională, introducând cunoștințe de bază despre programare prin jocurile și aplicațiile folosite;
- utilizarea tablei interactive și a roboticii în orele de curs favorizând învățarea prin rezolvare de probleme a noțiunilor din disciplinele STEM;
- profesorul va ști ce instrument web 2.0 poate folosi în funcție de tipul lecției;
- abilități consolidate de proiectare și comunicare managerială, conducere operațională, demonstrate prin crearea și pilotarea unei politici de învățare digitală a școlii;
- îmbunătățirea competențelor de comunicare într-o limbă străină (limba engleză) prin pregătirea teoretică și prin exersarea conversației;
- îmbunătățirea abilităților de planificare și implementare a proiectelor europene care vizează mediul educațional european prin schimb de experiențe;
- va contribui la sporirea calității actului educațional, la motivarea actorilor din educație, la eficientizarea relației școală familie-comunitate și la creșterea prestigiului școlii.

Aceste rezultate vor fi multiplicare către corpul profesoral, astfel calitatea actului educațional se va îmbunătăți, facilitând tuturor elevilor o învățare interactivă, learning by doing, făcând primii pași pentru învățarea digitală.

În acest sens, cadrele didactice participante la mobilitățile europene:

- elaborează un plan individual de dezvoltare profesională care vizează promovarea învățării digitale în școală;
- implementează strategia de integrare a competențelor digitale și a experienței de formare;
- lucru în echipă pentru diseminare, adaptarea practicilor învățate, susținere de lecții cu roboți și tablă interactivă, creare/revizuire de documente manageriale, de resurse didactice digitale și planuri pentru lecții, pentru formarea în cascadă a colegilor, dar și pentru inițierea de activități de cooperare europeană pe teme de IT;
- utilizează robotica, programarea și tablă interactivă în lecții și activități extrașcolare respectând prevederile Planului operațional de învățare digitală și ale Procedurii de utilizare a resurselor IT elaborate la nivelul școlii;
- integrează învățarea digitală în practică curentă - temele pentru acasă, sarcinile și activitățile de învățare din timpul orelor - frontale, individuale, de pereche sau grup, evaluările elevilor vor avea inserate cât mai des tehnici de lucru din învățarea digitală arătând că sunt nu numai utilizatori de tehnologie, ci și creatori de conținut digital;
- elaborează și susțin activități de formare profesională în școală și din afara ei, abordând învățarea digitală ca parte a unui proces didactic eficient devenind persoane-resursă care sprijină perfecționarea;

- diseminează bunele practici privind aplicarea la clasă a roboticii educaționale și tablei interactive, împărtășind în contexte formale și informale experiențele de bună practică din procesul de predare.

Implementarea acestui proiect vă genera schimbările dorite în școală prin creșterea gradului de digitalizare a procesului didactic și implicit dezvoltarea competențelor digitale ale elevilor, ceea ce vă duce la un progres vizibil a rezultatelor școlii în contextul european al digitalizării tuturor sectoarelor de activitate.

GRĂDINIȚA ÎN TIMPUL PANDEMIEI

Profesor Învățămant Preșcolar: Calotă Mirela Ionela
Grădinița cu P.P. Nr. 4-structură Grădinița cu P.P. nr. 8 Alexandria

”A ști nu este de ajuns; este nevoie să aplicăm.
A dori nu este suficient; trebuie să acționăm.” (Johann Goethe)

Educația este o manifestare specific umană, care se modifică și evoluează în funcție de modificările sociale, de nevoi. Educația este într-o continuă schimbare, evoluează împreună cu noi, iar noi trebuie să ne adaptăm și să acționăm în consecință. Trebuie să acționăm în spiritul autoeducației și a unei educații continue.

Anul școlar precedent ne-a determinat să abordăm procesul didactic într-o nouă manieră și a unei învățări continue. Ne-a pus în fața unei situații noi, la care a trebuit să ne adaptăm rapid pentru ca procesul educativ să nu aibă de suferit. Se ridicau iată, foarte multe semne de întrebare la care ne trebuiau răspunsuri rapide, adaptabile și eficiente. Și de aici începe povestea modului în care am continuat să realizăm activități în mediul online.

Unitatea de învățământ din care fac parte a participat în urmă cu câțiva ani la un schimb de experiență prin programul Erasmus, Proiect intitulat “New technology in kindergarten”, experiență care s-a concretizat și cu susținerea, de către colegile metodiste, a unui curs prin Casa Corpului Didactic intitulat „Metode de utilizare a tehnologiei în grădiniță”. Schimbul de experiență este necesar la orice vârstă, în orice domeniu. Beneficiile pe care le aduce un schimb de experiență sunt nenumărate: exemple de bune practici, cunoașterea unei abordări diferite, a unei culturi diferite, experiența unor metode de educație printr-o prismă diferită de a noastră, recunoașterea și înțelegerea unor teme globale, depășirea zonei de confort, creșterea stimei de sine și împrumutarea metodelor de lucru învățate și adaptarea acestora în viața de zi cu zi.

Pe parcursul acestui schimb de experiență s-a urmărit prezentarea perspectivei de introducere a noilor tehnologii în activitatea didactică, pentru că, nu este un secret că în momentul de față, copiii noștri au parte de tehnologie din plin, este prezentă încă din primele zile ale vieții lor pe Pământ. La început ne amuză interesul lor pentru reclamele de la televizor sau cât de repede învață cuvinte noi sau cântecele, rapiditatea cu care învață cum să folosească singuri aplicațiile de pe diferite dispozitive. Pe măsură ce cresc depind de tehnologie așa cum ni se întâmplă și nouă. Curiozitatea asupra noului își spune cuvântul, dar noi ca și educatori sau părinți avem datoria de a doza entuziasmul lor și de a aduce în atenția lor aspectele pozitive asupra folosirii noilor tehnologii.

Proiectată și desfășurată corect, predarea-învățarea-evaluarea cu ajutorul calculatorului poate deveni o metodă prin care preșcolarii descoperă și se dezvoltă în mod planificat, ajutându-i să învețe prin acțiuni logice, evitându-se dezvoltarea unor deprinderi mecanice. Utilizarea softului educațional

poate fi o metodă motivantă, ce contribuie la eficientizarea și modernizarea demersului didactic, la susținerea inovației didactice, la accesibilizarea cunoștințelor.

Pentru o bună desfășurare a activităților în această perioadă dificilă, dar mai ales pentru păstrarea aceleiași atmosfere placute din grădiniță, noi educatoarele am gândit că cel mai eficient, atractiv și motivant pentru preșcolari ar fi prezentarea unor filmulețe create chiar de noi, în care chiar dacă nu apărăm, reușim să ne punem amprenta prin folosirea vocii noastre cunoscute de copii.

Am pornit la realizarea acestor filmulețe prin respectarea mai multor pași:

- elaborarea planificării anuale/- stabilirea temelor săptămânale/- stabilirea scenariilor zilnice
- selectarea imaginilor, a materialelor necesare/- crearea slide-urilor, a prezentărilor power point
- inserarea textului, corecturi/- înregistrarea vocilor/- finalizarea filmulețelor în you cut
- /- prezentare filmulețelor pe pagina oficială a grădiniței, dar și pe canalul de youtube

- În realizarea lor am folosit mai multe aplicații: Aplicația PowerPoint, YouCut – program de editare pentru fotografii și videoclipuri, Chatter Kid / Chatter Pix

Folosirea calculatorului este sinonimă cu jocul, deoarece trebuie să respecte anumite reguli, atât în manipularea aparaturii cât și în comunicare, aceasta bazându-se pe un limbaj specific. Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, evaluării, ajutându-l astfel să-și îndeplinească mai bine funcția sa didactică fundamentală.

În concluzie, noile tehnologii pe care le poate folosi cadrul didactic sunt esențiale pentru procesul educațional. Ele pun la dispoziție un șir de oportunități în primul rând pentru copii, care își personalizează accesul la resurse informaționale și modalitatea de prezentare a acestora punând accent pe competențele proprii. Pentru profesori, integrarea noilor tehnologii în procesul de educație facilitează nivelul de înțelegere și asimilare a demersului pedagogic prin care se pune accent pe gândirea critică. Pentru a utiliza noile tehnologii, cadrele didactice trebuie să aibă formate un șir de competențe care vor fi de ajutor în procesul de utilizare a tuturor tehnologiilor disponibile.

BIBLIOGRAFIE:

- Informatizarea procesului de învățământ. Noveanu, E., Potolea, D. (2008).
- „Curriculum pentru Educația Timpurie”-2019, M.E.N.
- Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează curriculum pentru educația Timpurie-2019, M.E.N.;

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANĂ

**GÎGÎLICE EMANUEL,
PIPP, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERVENIA**

Acest articol își propune să promoveze educația religioasă ca latură a educației, modul în care aceasta îi ajută pe elevi în deschiderea de noi orizonturi, în formarea lor ca viitori adulți și mai ales în formarea personalității lor în cadrul societății.

Valorile oferite de educația religioasă sunt extreme de necesare, mai ales în această perioadă de secularizare a societății românești, întrucât ele reprezintă pentru tineri un reper spiritual esențial și un liant existențial între toate cunoștințele dobândite prin studiul celorlalte discipline.

Predarea religiei în școală are valențe educaționale deosebite, prin rolul ei formativ în viața tinerilor, reducând efectele negative ale crizei contemporane de identitate și de orientare, propunând modele viabile de bunătate și sfințenie și oferind tinerilor repere în viața de familie și în societate. Educația religioasă reprezintă un factor de stabilitate și de comuniune în societatea românească, un izvor bogat și statornic de inspirație pentru a apăra și promova identitatea spirituală și demnitatea

persoanei care trăiește azi într-o lume din ce în ce mai pluralistă și mai fragmentată din punct de vedere spiritual și social.

„Voia lui Dumnezeu cea desăvârșită este a și înapăi cineva însuflet chipul viețuirii binecredincioase”¹, demers posibil doar prin intermediul unui set de acțiuni educative religioase, desfășurate pe tot parcursul vieții, care presupun evaluări permanente ale acțiunilor proprii, raportate la Dumnezeu, la semenii și la sine însuși.

Educația religioasă este astfel definită ca fiind dimensiunea educației prin care se dezvoltă în mod conștient predispoziția spre religiozitate, înăscută, proprie persoanei umane, pe baza unor principii didactice și cu ajutorul unor metode și mijloace specifice

O educație religioasă integrală valorifică potențialul formativ educativ al disciplinei religie și îl sprijină pe tânăr să devină capabil de a integra și recrea, prin propria dinamică sufletească, valorile unei societăți aflate într-o continuă schimbare, cu un ritm al schimbării tot mai accentuat.

Pedagogia actuală insistă asupra faptului că realizarea unei culturi și a unei conduite religioase în școală este necesară nu doar pentru formarea integrală a personalității elevului, ci reprezintă o șansă și pentru sistemul de învățământ de a și valorifica un sprijin esențial în atingerea scopurilor sale generale, urmărindu-se complementaritatea și continuitatea în plan informativ și formativ educativ. Condiția principală însă este ca „aceste laturi ale educației să fie vizate nu în chip autarhic, concurențial, ci ca un demers educațional global, integrator, realizat cu profesionalism și responsabilitate de către întreg personalul didactic”.

Întrucât fiecare om se raportează la realitate în mod pragmatic, prin voință, acțiune, dar și la nivel spiritual, prin credință, atitudine, un sistem educativ nu poate atinge plenitudinea în condițiile în care marginalizează sau omite una din componentele ei fundamentale.

O educație integrală presupune, așadar, pe lângă latura intelectuală, morală, estetică, tehnologică, și o componentă religioasă. Raportul dintre acestea și modul în care fiecare contribuie la atingerea idealului, a scopurilor și obiectivelor educaționale într-un anumit sistem social sunt precizate prin normative legale, în funcție de particularitățile și direcțiile de dezvoltare pe care o societate și le propune într-o anumită epocă istorică.

Educația religioasă are astfel un statut bine conturat, chiar dacă raportul ei cu celelalte dimensiuni ale educației, în special cu educația morală, necesită abordări speciale.

Perspectiva subordonării educației morale față de educația religioasă deschide un drum nu lipsit de dificultăți care pornește de la implementarea și asimilarea valorilor religioase în formarea conduitei sociale a persoanei umane. În pedagogia contemporană se remarcă efortul de integrare a celor două dimensiuni ale educației: religioasă și morală, în încercarea de a le oferi tinerilor un suport interior pentru ca aceștia să și însușească o conduită morală: „Atmosfera religioasă și climatul moral vor constitui un deziderat comun al școlii, familiei, bisericii, societății, în care tinerii să învețe prețuirea, iubirea de semenii și reținerea de la a săvârși «răul»”

Necesitatea (re)considerării educației religioase ca dimensiune a educației reiese atât din nevoia unei etici pedagogice, cât și din faptul că în demersul de formare a propriei personalități nevoia de cunoaștere religioasă este legată nemijlocit de structura și aspirațiile ființei umane: „Dacă pentru om este important destinul lui etern, înseamnă că educația nu poate ignora această temă importantă”

BIBLIOGRAFIE:

ȘEBU S, OPRIȘ M, OPRIȘ D, Metodica predării religiei, 2000, Alba Iulia, Ed. Reîntregirea,
CUCOȘ C, Educația religioasă. Repere teoretice și metodice, Editura Polirom, 1999, Iași
J.L.G. GARRIDO, Fundamente ale educației comparate, 1995, București, Ed. Didactică și Pedagogică

CRED ÎN EDUCAȚIE

Prof. Socol Violeta
Grădinița cu P.P. nr. 7, Alexandria

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

Creație

Recunoștință

Empatie

Devotament

Etimologia cuvântului, de origine latina, sugerează complexitatea fenomenului educației la nivelul a trei semnificații primare:

- a) educațio - creștere, hrănire, formare;
- b) educio - educare - a crește, a hrăni, a forma, a instrui;
- c) educio - educere – a scoate din (...), a ridica, a înălța

Educația urmărește formarea unei personalități în concordanță cu cerințele obiective ale societății, dar și ale individului. Educația, ca orice fenomen social are și un caracter istoric. Ea a apărut odată cu societatea, evoluează și se schimbă în funcție de transformările ce se produc în cadrul societății. În trecut, educația se referea doar la o etapa din viața omului, fapt datorat ritmului lent de dezvoltare a societății. Dar, chiar și în aceste condiții, marile personalități ale omenirii, au insistat pe ideea că educația este necesar să se exercite asupra individului, pe tot parcursul vieții sale. Seneca de exemplu, consideră că și „bătrânii trebuie să învețe”, Comenius susține că „pentru fiecare om viața este o școală, de la leagăn până la mormânt”, iar Nicolae Iorga precizează că „învățat este omul care se învață neconținut pe dânsul și învață neconținut pe alții”. Deci, educația permanentă devine o necesitate a societății contemporane, reprezentând un principiu teoretic și acțional care încearcă să ordoneze o realitate specifică secolului nostru.

Fiecare copil are un potențial educativ înăscut care trebuie doar descoperit și activizat. Aceasta este misiunea sfântă a școlii, a educatorilor, deoarece, după cum spunea Comenius: „E îndoielnic să existe o oglindă atât de murdărită, încât să nu reflecte totuși imagini într-un fel oarecare; e îndoielnic să existe o tablă atât de zgrunțuroasă încât să nu putem scrie totuși ceva pe ea. Dacă se întâmplă însă ca oglinda să fie plină de praf sau pete, înainte de a ne folosi de ea trebuie să o ștergem, iar o tablă prea zgrunțuroasă trebuie s-o dăm la rindea.”

Educația trebuie să răspundă exigențelor cerute de evoluția națională și internațională și se realizează în perspectiva unui ideal de personalitate umană, în acord cu reperele culturale și istorice.

Importanța educației în cazul societății noastre este uriașă. O generație educată, instruită, căreia i s-au transmis valorile morale, culturale și istorice, poate duce mai departe moștenirea primită de la predecesori și poate da șansa viitorului spre mai bine. O societate educată poate face diferența între bine și rău, între influențele negative și cele pozitive.

Un individ educat va avea capacitatea de a răspunde nevoilor și situațiilor complexe. Va putea conștientiza situațiile noi, nevoile individuale și colective, va dobândi o mai mare sensibilitate în fața unei situații de blocaj, găsind soluții optime.

Cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor, provenite din educația nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-și valorifica propriile experiențe de învățare din afara învățării formale, pentru a dinamiza și a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia scolara contemporana, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1992;
4. Sorin Cristea, Dictionar de termeni pedagogici, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1998;
5. St. Barsanescu, Dictionar de pedagogie contemporana, Editura Enciclopedica Romana, Bucuresti, 1962.
6. Jinga, I., Istrate, E. – “ Pedagogie “, Ed. ALL, 2001;
7. Nicola, I. – “ Pedagogie “, EDP, Bucuresti, 1994;

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof.Vintilă Ionela
Școala Gimn. Nr.1 Dobroțești-Teleorman

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia” .

În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor; □

Principiile definitorii pentru educația permanentă sunt:

- Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului;

- Educația nu înseamnă exclusiv educația adulților, ea unifică toate componentele și etapele educației: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală, educația universitară, educația postuniversitară;
- Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Principalele funcții ale educației permanente: integrare și adaptare reciprocă a individului și a societății. Încercând să înlăture confuziile multiple referitoare la înțelegerea conceptului de educație permanentă, Emil Păun subliniază: *„educația permanentă nu este nici un sistem, nici un domeniu educativ, ea este principiul pe care se bazează organizarea globală a sistemului educațional. [...] Dificultățile punerii în practică a ideii educației permanente provin mai ales din profunzimea și radicalitatea transformărilor pe care le impune. Educația permanentă este un adevărat proiect educativ, care are un caracter prospectiv și vehiculează un sistem de valori.”*

Educația nonformală este educația de tip instituțional, dar nonșcolar, desfășurată în locuri care nu au în mod special o misiune educațională proprie (în cluburi, asociații, teatre, muzee etc.). Acest termen „desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar întotdeauna cu efecte formative” constituindu-se ca “o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal”.

Educație informală: procesul de învățare de-a lungul vieții, în cadrul căruia fiecare individ își formează atitudini, își interiorizează sau clarifică anumite valori, dobândește deprinderi și cunoștințe din experiența cotidiană, valorificând influențele și resursele educative din mediul în care trăiește – de la familie și vecini, de la locul de muncă sau de joacă, de la piață/ magazin. Este acea educație cu caracter spontan și nesistematic, care se realizează prin contactele directe ale individului cu mediul social, de cele mai multe ori aceste influențe fiind hotărâtoare în evoluția individului (programe TV, concerte, diverse situații cotidiene). Această formă precede și depășește ca durată și experiență educația formală și ar trebui să se constituie într-un temei relevant pentru educație. Cele două educații: nonformală și informală se află într-o relație complexă cu școala. Pe de o parte, școala valorifică primele achiziții nonformale ale copiilor, pe de altă parte, școala trebuie să asigure fundamentele care fac posibile educația și învățarea pe tot parcursul vieții, în varii contexte. *„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)*

Din punctul meu de vedere, cadrele didactice ar trebui să știe cum să valorifice diversele experiențe de învățare ale elevilor, provenite din educația nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-și valorifica propriile experiențe de învățare din afara învățării formale, pentru a dinamiza și a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc. Deoarece elevii se simt valorizați, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalți, au șansa de a învăța în mod autentic și profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experiențe de învățare și de a-și clarifica propriile valori și atitudini față de cunoaștere, interiorizează un continuum între ceea ce învață la școală și ceea ce învață în alte contexte, nonformale sau informale. Profesorii ar trebui să împărtășească experiențe de învățare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine față de cunoaștere și un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulativ pentru elevi, satisfacția de a-și folosi întregul potențial cognitiv și metacognitiv în procesul didactic.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale și gândirea pedagogică românească, București, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia școlară contemporană, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
4. Sorin Cristea, Dicționar de termeni pedagogici, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1998;
5. St. Barsanescu, Dicționar de pedagogie contemporană, Editura Enciclopedică Română, București, 1962.

ROLUL PROFESORULUI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVULUI

**Prof. inv. primar Apostol Ionela
Scoala Gimnazila „Mihai Viteazul “ ,Alexandria**

Profesorul ocupă un loc important în activitatea educațională deoarece contribuie la formarea personalității elevilor, la conduita lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni, pentru toate sectoarele de activitate.

Profesorul ocupă o poziție cheie în activitatea de programare, de organizare, realizare și evaluare a procesului educațional. Orice profesor este și un creator de modele, de proiecte educaționale, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor. Orice elev este un unicat și fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condițiile, tratamentul și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine disponibilitățile și calitățile sale și a obține succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități.

Îndrumarea elevului de-a lungul anilor în școală, astfel încât să se realizeze pe deplin, este cea mai autentică probă a unei acțiuni pedagogice reușite. Modelând personalitatea fiecărui elev, profesorul este preocupat să descopere direcția optimă de dezvoltare a acestuia și de stimulare a capacităților necesare împlinirii sale.

Ajutând fiecare elev să își aleagă tipul de studii și apoi profesiunea care corespunde cel mai bine personalității sale, profesorul rezolvă nu numai problema orientării profesionale, ci și pe aceea a integrării cu succes a absolvenților în viața profesională ulterioară, este atent la îmbinarea pregătirii teoretice cu cea practică. Calitățile personale și trăsăturile de personalitate necesare profesorului, care întregesc tabloul competențelor fundamentale, pot fi divizate în mai multe subcategorii în funcție de mai multe criterii:

- nivelul cultural al profesorului:

- capacitatea de a dialoga;
- capacitatea de a informa obiectiv și de a comunica cu ușurință ;
- atitudinea critică și non-dogmatică;
- virtuți civico-democratice

- - stăpânirea noilor tehnici care sunt folosite în sala de clasă contemporană:

- capacitatea de a inventa noi modalități de utilizare a acestor tehnici;
- capacitatea de a le inova, de a propune ameliorările necesare;

- - cunoașterea logicii și a structurii disciplinei pe care o predă:

- promovarea spiritului științific;
- preocupări de propagare a culturii științifice;

- - capacitatea de autoorganizare:

- mentalitate deschisă și disponibilitate de a observa și studia comparativ diferite sisteme și practici școlare din lume;
- atitudine experimentală, în vederea perfecționării continue a metodologiei și a stilului personal de predare;
- așezarea intereselor copiilor încredințați spre educație deasupra oricăror alte interese.

Pornind de la importanța învățământului, de la specificul profesiei și de la responsabilitatea ce revine profesorului în asigurarea dezvoltării optime a personalității, se deduce faptul că domeniul didactic ar trebui să beneficieze de cei mai buni specialiști. Se ține seama de faptul că ei vor lucra cu omul în devenire, iar efectele muncii lor se răsfrâng asupra întregii vieți a elevului.

ROLUL TEHNOLOGIEI IN ACTIVITATEA DIDACTICA

Prof. VOICU GABI DOINA
SCOALA GIMNAZIALA NR 1 MARZANESTI

În noile orientări ale învățământului problema interacțiunii pedagogului cu elevul este una fundamentală. În acest context apare evidentă necesitatea unui sistem educațional centrat pe elev, axându-se pe nivelul de dezvoltare a potențialului acestuia, aplicând tehnologii adecvate.

Tehnologiile educaționale presupun mijloace și metode, structuri și forme diferite care corelează diferite concepte operaționale: proiectul pedagogic, mesajele educaționale, conexiunea inversă. Integrarea tehnologiilor educaționale în cadrul învățământului formativ presupune ca școala să se centreze pe dezvoltarea gândirii, selectând prin aceasta conținutul, metodele, formele și criteriile de formare și evaluare, adică să elaboreze acea tehnologie educațională care dezvoltă un anumit stil de învățare cu efect durabil.

Instrumentele digitale și tehnologia le dezvoltă elevilor abilități auto-didactice eficiente de învățare. Aceștia devin capabili să identifice ceea ce au nevoie pentru a învăța, găsesc și utilizează resursele online, și aplică informațiile inclusiv la școală, la teme și proiecte. Acest lucru le sporește eficiența și productivitatea. Pe lângă implicarea mai mare a elevilor, instrumentele și tehnologia digitală dezvoltă abilități de gândire critică, care stau la baza dezvoltării raționamentului analitic. Copiii care explorează întrebări deschise folosindu-se de propria imaginație și logică, învață să ia decizii mai coerente, spre deosebire de memorarea temporară a lecțiilor din manual. Educația digitală îi motivează pe elevi, devenind mai responsabili. Elevii care folosesc tehnologia digitală pentru a învăța devin mai implicați în acest proces și sunt mai interesați să-și dezvolte baza de cunoștințe, poate fără să-și dea dau seama, pentru că învață într-un mod activ, angajat și implicat.

Deoarece învățarea digitală este mult mai interactivă, mai ușor de reținut și asimilat decât manualele voluminoase, putem spune cu certitudine că digitalizarea reprezintă un context mai bun, care oferă o perspectivă mai largă și activități mult mai atractive decât metodele tradiționale de învățământ. Acest lucru îi ajută pe elevi să se conecteze mai bine cu materialele de studiu.

În plus, digitalul oferă adesea o modalitate mai interesantă și mai cuprinzătoare de informații. Fapt care se reflectă în scăderea absenteismului în școlile care folosesc deja instrumentele digitale și notele mai mari pe care le obțin elevii. Mai mult decât atât, când elevul își poate urmări propriul progres, îi sunt sporite motivația și responsabilitatea.

Instrumentele digitale de învățare implică profesorii și părinții la un nivel mai profund. Instrumentele și tehnologiile digitale educaționale, cum ar fi platformele sociale, îi ajută pe profesori să creeze și să administreze grupuri de lucru / comunicare. Astfel, câștigă foarte mult timp și reușesc să răspundă nevoilor fiecărui elev în parte, făcând educația mai productivă prin comunicare continuă și dinamică, ceea ce nu se poate realiza în totalitate folosind numai metodele tradiționale. Învățarea digitală nu numai că permite elevilor să acceseze tot mai multe informații, dar pot și să se asigure că informațiile sunt adaptate nevoilor lor specifice. Posibilitatea de a ajuta fiecare elev să învețe în cea mai eficientă manieră, este cel mai important beneficiu al învățării digitale. Instrumentele și tehnologia digitală oferă profesorilor șansa de a împărtăși rapid informații cu alți profesori, în timp real. Prin îmbrățișarea dispozitivelor digitale și a învățării conectate, sălile de clasă din întreaga lume își sporesc abilitățile de învățare, experiența educațională și comunicare. Eficiența procesului educațional depinde în mare parte de utilizarea tehnologiilor moderne. În accepția actuală, tehnologiile moderne presupun nu doar utilizarea metodelor care favorizează interrelaționarea directă, ci și utilizarea unor mijloace electronice în procesul didactic.

Platformele electronice au devenit nu doar un suport pe care educatorul și educatul le poate folosi ca element complementar, ci și o modalitate de instruire ce substituie contactul direct.

Platformele de e-learning se pot utiliza atât în evaluarea cât și în proiectarea didactică. O platformă de e-learning este un software care îndeplinește un minim de cerințe (Crăciun Dana, 2013): utilizarea unei interfețe prietenoase, adaptabilă dinamicii procesului educational, utilizarea de suport logic de comunicare sincronă și asincronă, un management accesibil al conținutului educational, înregistrarea feedback-ului privind calitatea serviciilor educaționale și a platformei.

În concluzie, prin utilizarea noilor tehnologii de informații și comunicare, școlile devin centre de învățare și dezvoltare pentru comunitate.

Bibliografie:

1. Crăciun, D. și Iordan, M. (2013), Instruirea asistată de calculator resurse Web 2.0 pentru viitorul profesor, Editura Mirton, Timișoara
2. Glava, C. (2009), Formarea competențelor didactice prin intermediul e-learning-Modele teoretice și aplicative, Casa Cărții de Știință, Cluj Napoca

INTERVENȚII DIDACTICE VALORICE

**Roșu Georgeta, profesor de limba și literatura română,
Liceul Tehnologic „Ioniță G. Andron“, Negrești Oaș, Satu Mare**

Nu trebuie să uităm că școala nu este doar un spațiu pentru învățarea academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale. Procesul educațional presupune transmiterea de cunoștințe, iar acestea trebuie să ajute individul să trăiască și să interacționeze cu ceilalți.

Astăzi, trăim într-o lume care se caracterizează printr-o multitudine de probleme cu caracter universal, global, complex, interdisciplinar, ce se impun prin complexitatea și gravitatea lor, fapt ce a presupus direcții și acțiuni concrete, iar una dintre ele o constituie educația ca proces de sensibilizare și formare a tinerilor. În acest sens, educația din școală are rolul de a forma și de a dezvolta simțul critic, capacitatea de a înțelege și de a răspunde adecvat diverselor provocări, în așa fel încât elevii să devină agenți ai propriei formări, capabili să-și organizeze, să-și structureze singuri drumul cunoașterii, să descopere singuri și să fie pregătiți pentru viitor, pentru viață.

Educația interculturală este un proces îndelungat care dezvoltă competența de a lua o decizie corectă, de a recunoaște setul de valori existențiale, dar pregătește, în același timp, pentru o viață armonioasă, într-o societate multiculturală. Abordarea interculturală trebuie realizată astfel încât raporturile să contribuie la un respect reciproc și la îmbogățirea comunităților solidare, iar școala, ca important mediu educațional, antrenează prin activități preponderent intelectuale și practice, formând competențele necesare pentru acceptarea diversității culturale și facilitând interesul pentru cunoașterea altor culturi, dar și pe cea proprie.

De multe ori, exprimarea nepotrivită a emoțiilor, bazate pe atitudinea generală a elevilor sau pe inabilitatea lor de a rezista presiunilor, presupune unele strategii didactice aplicate de către profesor, care utilizează constructiv principiile educației interculturale, în vederea atingerii finalităților educaționale.

Prin unele activități cu caracter educațional ce prezintă valențe instructiv-formative de tip intercultural, din proiectul ROSE, care s-a desfășurat la liceul nostru, ne-am dorit să contribuim la formarea personalității elevilor (respectiv pentru 30 de elevi din grupul-țintă, de la subproiectul „Andron - un pas spre viitor“), astfel încât să se adapteze la condițiile de viață, mereu, în schimbare, cultivându-le încrederea în sine și promovând comunicarea asertivă. În cadrul activităților destinate elevilor din grupuri dezavantajate, am propus subiecte de educație interculturală/în context local, național versus european, deoarece conceptul intercultural are o conotație interacționistă, dinamică,

ce trimite la schimb, reciprocitate și invită la găsirea unor forme de dialog. Diversitatea culturală e o realitate care trebuie fructificată în mediul școlar, iar educația interculturală se reliefează în toate disciplinele de învățământ, promovând toleranța, respectarea drepturilor omului și îndemnând la reflecția asupra problemelor contemporane legate de evenimente cotidiene. Este o cerință a educației societății noastre de a dezvolta interesul elevilor față de aspecte interculturale, de a dezvolta o atitudine de empatie culturală și interculturală, conducând, astfel, la înțelegerea alterității și la refuzul discriminării.

Obiectivele urmărite au fost diverse, printre care amintim câteva, precum: dezvoltarea creativității și cultivarea sensibilității artistice prin aplicarea criteriilor morale, estetice și atitudinale, în contextul situației pandemice actuale; realizarea educației interdisciplinare și transdisciplinare.

Cei care au fost implicați, au fost elevi din grupuri dezavantajate pe anumite criterii urmărite prin proiect, iar numărul participanților a fost diferit atât în plan fizic, cât și în on-line, din motive mai mult sau mai puțin subiective. Aceștia au participat în număr mai mare în plan fizic, deoarece interacțiunea socială avea loc, în mod vădit, iar acest fapt le motiva prezența. Unii manifestau un simț de inferioritate culturală, dar, în timp, prin dialogul cultural purtat și prin activitățile de iradiere culturală propuse, gradul lor de implicare a crescut considerabil, în perioada pandemiei, prin rezolvarea sarcinilor de lucru transmise pe platforma Google Classroom.

Atitudinea ușor reținută de la început, a fost considerabil schimbată pe parcurs, cu fiecare activitate desfășurată, deoarece, în contextul educativ creat, au fost motivați să comunice unii cu alții și să se cunoască mai bine.

S-a creat un mediu adecvat îndeplinirii obiectivelor fixate, iar prin unitate și coerență în intervenții, au fost obținute beneficiile aprofundării în plan atitudinal, motivațional, privind participarea la educație, precum și valorificarea potențialului fiecărui educabil implicat.

Educabilii au reușit să conștientizeze diferențele dintre culturi și să le accepte necondiționat, prin depășirea prejudecăților și a stereotipiilor. Un aspect important atitudinal a fost spiritul de inițiativă personală al unora dintre ei, fapt ce a facilitat comunicarea și cunoașterea interculturală, dar și valorificarea diversității culturale.

Prestația educațională din perspectivă incluzivă a vizat antrenarea elevilor în exprimări apreciative pentru cooptarea și luarea unor decizii majore, fapt ce a fost vizibil demonstrat, chiar de la începutul perioadei pandemice de COVID-19. A fost momentul dificil, deoarece mulți dintre elevii implicați manifestau o gândire negativă pentru care s-au căutat modalități de pozitivare și soluții rapide de contracarare, mai ales că nivelul cultural era foarte afectat prin faptul că se aflau doar în fața unor ecrane, lipsiți de socializare directă, prin măsurile de siguranță și de sănătate impuse.

Rolul esențial al profesorului a fost de mediator cultural, care își cunoaște elevii, care valorifică strategii de cunoaștere și intercunoaștere în cadrul unui grup care nu discriminează un elev de o anumită etnie, care comunică asertiv și este capabil să rezolve pozitiv orice conflict, prin care promovează identitatea culturală. În acest sens, am înțeles cu toții că pandemia a adus oamenii în fața unor situații cu totul neobișnuite și, deși elevii păreau la adăpost, totuși, aceasta i-a afectat profund. Toate aceste lucruri care s-au întâmplat, i-au scos pe copii dintr-o zonă de confort psihologic, din lumea unde se simțeau în siguranță și în largul lor.

Astfel, în perioada pandemiei, prin aceste activități am sprijinit relaționarea între elevi, rezolvarea propriilor neliniști, iar pentru o informare corectă, au fost găsite pârgii de comunicare eficientă, fiind puse la dispoziție materiale informaționale, pe platforma Google Classroom.

Elevii implicați au participat la jocuri on-line, au vizionat materiale video, s-au familiarizat cu conceptele de interculturalitate, multiculturalitate, comunicare și elementele acesteia, plus drepturile culturale, pe care ce urmau le-au folosit în lucrările lor finale, atât în cadrul proiectului ROSE, cât și în parteneriat cu biblioteca liceului, ce și-a exercitat funcția socială, în vederea adaptării și integrării tinerilor în societatea multiculturală nouă.

Pentru nevoia de interacțiune au fost urmărite videoclipuri cu teme specifice despre etica comunicării în diverse situații, tipurile de context, fiind implicate și tehnici de argumentare a opiniei, urmate de materiale privind securitatea individuală pe internet, dar și colectivă, luând în considerare contextul pandemic. De asemenea, pentru a răspunde nevoilor copiilor, am considerat că ar fi

binevenit un atelier de creație, mijloc prin care elevii noștri să își exprime, fiecare în felul său, trăirile, sentimentele, modul în care percep ei această perioadă din viața lor. Ei și-au trimis lucrările, prin poșta electronică, la biblioteca școlii.

Elevii implicați au fost prezenți, pe grupe mici de elevi, de asemenea și la sesiunile on-line de instruire de la educație interculturală, pentru dezvoltarea personală din cadrul proiectului ROSE, utilizând resurse digitale recomandate de persoane abilitate, din RED - Educație Online.

Inițial, această activitate a fost făcută doar la nivel de școală, pentru participarea la concursul „Tinere talente”, la care liceul nostru participă an de an, în urma unui parteneriat îndelungat și plin de bucurii, având ca rezultat multe premii și locuri fruntașe ale elevilor noștri, de fiecare dată.

Utilitatea acestor activități, prin intermediul acțiunilor de redresare socială și culturală a fost concretă pentru obiectivele stabilite inițial sau adăugate pe parcurs, fapt ce a condus la cultivarea sensibilității artistice, prin aplicarea criteriilor morale, estetice și atitudinale, în contextul situației pandemice actuale, dezvoltând creativitatea elevilor, printr-o educație interdisciplinară și transdisciplinară, precum și crearea unei identități culturale în contextele anticipate.

Prin acțiunile de iradiere culturală, elevii au reușit să găsească răspunsuri asupra certitudinilor ego, socio- sau etnocentriste și a normelor monoculturale; au transformat imaginile și reprezentările stereotipe și au depășit prejudecățile generatoare de judecăți și acțiuni; și-au diversificat raporturile de forță și au făcut loc, în mod egal acelor indivizi care sunt depreciați, valorificându-i pentru competențele deținute, referințele lor culturale și pentru modalitățile proprii de expresie; au învățat și au dezvoltat negocierea și comunicarea între indivizi, grupuri sau comunități și le-au făcut să fie benefice pentru fiecare dintre părți, în acest sens accentuându-se autodeterminarea pentru îmbunătățirea frecvenței școlare și creșterea procentului promovabilității.

Prin urmare, a fost promovată dezvoltarea comunității interetnice dezavantajate, cultivarea și dezvoltarea spiritului civic, a respectului pentru drepturile omului și drepturile minorităților, a fost stimulată participarea adecvată la viața școlară a fiecărui elev, indiferent de apartenența sa culturală, urmărindu-se manifestarea interesului pentru comunicarea interculturală și multiculturală, interacțiunea dintre identitatea culturală locală, națională și internațională.

Eseurile și desenele create de educabilii implicați au ajuns să fie văzute și citite de doamna profesor Chira Rodica Gabriela, conferențiar universitar în cadrul Departamentului de Filologie al Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, de asemenea scriitor, traducător și critic literar, prin intermediul căreia numele elevilor noștri apar alături de profesori și scriitori din țară și din străinătate în cartea - ediție bilingvă, „Despre oameni și colivii/ Des hommes et des cages”. Prin urmare, am obținut rezultate de tip output, cum ar fi compozițiile elevilor, diplome, volumul de carte - ediție bilingvă, iar cele de tip outcome s-au concretizat prin experiențe de învățare, noi abilități dobândite, schimb de bune practici, lecții învățate, precum și dezvoltarea abilităților de comunicare, îmbunătățirea relațiilor interpersonale, extrapersonale, socializarea asertivă, învățarea colaborativă, stabilirea de noi conexiuni sociale, atitudinea față de celălalt – acceptare, renunțare, armonie, dezacord.

Relatarea experiențelor personale au fost evaluate și promovate în vederea afirmării în plan social, prin concursul de creație intrajudețean - „Tinere talente”, dar și prin volumul ediție bilingvă - „Despre oameni și colivii/ Des hommes et des cages”, Editura „Ars Longa”, Iași, 2020.

Volumul este rezultatul unui proiect născut în zilele de început ale pandemiei, la invitația adresată de editori ca „fiecare să scrie ce vede în oglinda propriului suflet”, iar cei care au răspuns au fost, din diferite categorii profesionale, din diverse colțuri ale lumii, ce au împărtășit gânduri, impresii, stări sufletești legate de schimbările pe care le-a produs în viața și activitatea lor această pandemie, astfel că numele elevilor noștri apar alături de scriitori, profesori universitari, actori, artiști plastici, dar și studenți și elevi din toată lumea.

Bibliografie selectivă

Cucoș C., *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale* (2000), Iași, Editura Polirom;
 Plugaru L., Pavalache M., *Educație interculturală* (2007), Sibiu, Editura Psihomedica;

Rus C., Bota O., *Educație interculturală în comunități multietnice* (2002), Timișoara, Institutul Intercultural;
Stan C., *Teoria educației* (2001), Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană.

EDUCAȚIA-AMPRENTA CARE ȚESE PÂNZA NOILOR ORIZONTURI

**P.I.P. Tăiatu Lăcrămioara –
Școala Gimnazială Băbăița - TR**

La vârstă fragedă debutăm într-un univers cu totul necunoscut și suntem neputincioși în fața destinului, care, abia după ce timpul mai prăfuieste câteva file ale vieții, începe să prindă contur, odată cu influența și contribuția celor din jur. Explorăm noul și începem să descoperim ceea ce se află dincolo de porțile cenzurate ale cunoașterii. Elementul de bază îl constituie educația primită de la părinți. Aceasta se fixează și ne finisează, pregătindu-ne pentru ceea ce vom parcurge în societate.

Așa cum economia este știința care studiază comportamentul oamenilor în activitatea de producție, de consum de bunuri și servicii, așa este și educația, care dezvoltă capacitățile umane și îl plasează pe individ într-o situație, unde acesta va reacționa conform educației primite.

Fiecare trebuie să-și creeze anumite principii, priorități, iar primul pas care oferă un impuls este educația. Aceasta ne adoptă de la o vârstă fragedă și ne oferă o varietate de oportunități, șanse. Numai prin educație vom putea pătrunde dincolo de ușile ce ascund succesul, împlinirea și realizarea propriilor țeluri, numai în acest mod putem să ajungem cât mai sus.

Odată ce am adăugat această piesă de puzzle, ea trasează următoarea etapă existențială pentru fiecare. Și așa cum educația este un deschizător de drumuri, ea se implică la evoluția sau dezvoltarea propriei persoane prin lansarea următorului nivel, și anume cariera.

Cariera reprezintă profesia, ocupația, un domeniu de activitate sau timpul cât cineva lucrează într-un anumit domeniu. Aceasta este cea care ne permite să valorificăm propriile aptitudini, valori, talente. Profesia îi permite unei persoane să își asigure existența, să își satisfacă nevoile, fie culturale, de confort, fie interioare. Cum bine știm, locul pe care-l ocupăm în societate depinde de nevoile, calitățile, aptitudinile noastre.

Aceste aptitudini sunt dobândite de o persoană încă de la vârsta fragedă. Ele au rolul de a aduce creativitate, talent, perspicacitate. Un copil sau un adult va acumula și își va dezvolta această latură a personalității pe măsură ce crește și se dezvoltă.

De asemenea, aptitudinile reprezintă latura instrumentală și executivă a personalității. Acestea sunt sisteme operaționale, superior dezvoltate, care mijlocesc performanțele în activitatea depusă. Îl ajută pe individ în activitățile pe care le realizează. Astfel, înclinația și priceperea sa vor fi recunoscute și mult apreciate în rândul societății.

Atunci când punem bazele unui proiect, pilonul cel mai important, care fără el toate visele noastre s-ar năru, este motivația.

Motivația reprezintă suma tuturor stimulilor individuali necesari pentru realizarea performanței. Performanța sau reușita profesională duce la rândul ei la satisfacția obținută prin muncă și efort. Bătrânul timp poartă cu el acele file uitate și prețioase, scrise de tine pe paginile fragile ale identității, momentele în care este vremea să meditezi asupra realizărilor tale, în care inima îți este cufundată în lacrimile imaculate și profunde provocate de mulțumirea provenită din acțiunile tale.

Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai mare rolul, în învățare și cunoaștere, al proceselor senzoriale și al acțiunilor practice.

Odată cu intrarea în școală, elevii au prilejul să participe sistematic la activitatea de învățare ca activitate dominantă, care, prin conținutul, durata și semnificația sa, restructurează poziția morală și conduita individuală a copilului.

Învățarea la vârsta școlară mică se distinge, de asemenea, prin aceea că îl pune pe copil în fața necesității unor acțiuni de control, de confruntare și comparare a rezultatelor obținute cu modelele corecte. Pe baza concordanței sau neconcordanței rezultatelor cu modelele, cu cerințele situației de învățare, devine posibilă o anumită apreciere, sancționare pozitivă sau negativă a conduitei de învățare.

La vârsta școlară mică, învățarea restructurează gândirea infantilă în numeroase puncte și-i modifică aspectul, lărgind sistemul structurilor ei cognitive. Cunoștințele și priceperile deja însușite se adâncesc, devin mai sistematice, se consolidează structurile noționale și schemele logice, creându-se premisa dobândirii a noi abilități, priceperi și capacități, care depășesc limitele a ceea ce oferă nemijlocit situațiile de învățare momentane. Se produce o generalizare crescândă a activității de gândire, căpătând un puternic impuls înclinația elevului către abordarea reflexivă a propriei activități mintale. Învățarea pune în mișcare traseele interne ale dezvoltării, o propulsează spre noi stadii, introduce în ea mutații, făcând să crească nivelul vârstei mentale a copilului și, o dată cu aceasta și posibilitatea lui de a realiza noi acumulări în ordinea însușirii cunoștințelor ce i se predau.

Învățarea este un gen de activitate și totodată o formă de cultură care solicită intens operările în plan presupus, convențional, simbolic, bazat pe norme de substituție și mediere, de transfer și transformare, de corespondență. Obiectele și situațiile reale sunt înlocuite în mare măsură prin semne, reprezentări grafice, simboluri, care, cel puțin în cazul unor obiecte fundamentale – citit-scrisul și matematica – devin pentru școlarul de clasă întâi, materia nemijlocită a percepțiilor și instrument al demersurilor cognitive. Desprins de cercul mirific, practic-acțional al jocului și al povestirilor saturate de relații și sensuri emoționale concrete, copilul se vede deodată proiectat pe orbita construcțiilor formale, abstracte, adesea aride, care îmbracă forma informațiilor și a cunoștințelor ce se transmit cu regularitate prin lecție și care apoi trebuie însușite, reproduse, demonstrate de către copil în fața învățătorului care apreciază nivelul performanței școlare.

Învățarea de tip școlar își are rădăcinile în formele de experiență spontane ale vârstei preșcolare, care se împletesc când cu manipularea obiectelor, când cu jocul, când cu unele forme elementare de muncă.

Deși se implică și se întrepătrund, situându-se într-o ordine de succesiune genetică, jocul și învățarea, privite ca forme de activitate distincte ale conduitei infantile, se află în raporturi antinomice: primul – o activitate liberă, spontană, bazată pe comunicarea nemijlocită și pe simpatie interpersonală, pe „jocul” dispersional al atenției, care admite migrarea rapidă de la o secvență la alta a activității realizându-se un aport de noutate, creativitate și autodirijare ce nu lasă loc instalării oboselii și plictiselii; cea de-a doua – o activitate obligatorie, cu program stabilit și cu efort dozat, cu operații frecvent repetitive și cu prestații măsurate prin raportarea la etalon (note), asistată de un adult care intervine, supraveghează, observă. Ceea ce determină a nu mai fi surprinzător să constatăm că, deși a năzuit cu ardoare spre învățătură, școlarul din clasa întâi poate să aibă reacții negative, de insatisfacție și respingere față de noua lui ocupație.

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.

”Maria Montessori

Bibliografie:

Roco M., Creativitate și inteligență emoțională, 2001, București, Editura Polirom.
 Cucoș C., Pedagogie, 2006, București, Editura Polirom.
 Șchiopu V., Verza E., 1997, București, E.D.P.

ȘCOALA ONLINE

Țele Lavinia Florina
Profesor Limba Engleză
Școala Gimnazială Conțești

Pandemia de coronavirus a grăbit mutarea educației în online și a deschis fereastra viitorului în învățământ, dar a găsit profesorii și elevii nepregătiți pentru această schimbare. Este nevoie de schimbare în educație, de cunoștințe care deschid mintea și motivează elevul.

Activitatea online are, dincolo de avantajele evidente, reliefate și de studiul de față, limite în relaționarea cadru didactic – elev. Are însă și limite, care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite. În realitate, în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale.

Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenția. Platformele educaționale online, platformele de streaming, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și cursanții săi. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este foarte frecvent percepută ca fiind oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real (ceea ce face comunicarea autentică), iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual.

Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi), neavând un control real al publicului - țintă, îi determină pe profesori să construiască un discurs corect, consistent, fluid. Comunicarea nonverbală și utilizarea mediată a paralimbajului completează paradigma dificilă a comunicării în mediul online în cazul în care comunicarea se realizează prin chat instant, iar unele indicii pe care o bună comunicare nonverbală le putea produce pentru susținerea comunicării verbale sunt acum pierdute prin întreruperi sau blocaje specifice acestor sesiuni în condiții de capacitate de banda limitată sau de trafic încărcat. Un element interesant reliefat de investigație este acela că profesorii apreciază monitorizarea învățării în mediul online ca fiind dificil de realizat. Vorbim de lipsa unui dialog autentic cu clasa, imposibilitatea urmăririi notițelor elevilor, dificila administrare a probelor evaluative, pentru care e nevoie să se apeleze, de cele mai multe ori, la altă resursă digitală online.

Lipsa posibilităților de sprijin personalizat pentru elevii cu nevoi speciale de învățare este semnalată de cadrele didactice de la toate ciclurile de învățământ, constituind o problemă semnificativ mai mare pentru profesorii din învățământul primar. Sincopel în monitorizarea ritmului învățării la distanță pare să fie un impediment mai mult în învățământul secundar. Printre dificultățile în realizarea activităților didactice la distanță, cadrele didactice semnalează, în ordine: lipsa instrumentelor pentru gestionarea clasei, pentru feedback și evaluare, dificultăți de ordin tehnic – platforme care trebuie instalate, care nu funcționează, lipsa suportului pedagogic pentru realizarea de activități de învățare suficient de eficiente și/ sau atractive pentru toți elevii: lipsa instrumentelor potrivite pentru predare-învățare-evaluare la disciplina lor, lipsa conținutului educațional (resurse digitale) în domeniul disciplinei, lipsa unui computer suficient de performant și lipsa timpului necesar

pentru înțelegerea și utilizarea adecvată a instrumentelor și resurselor digitale. Paradoxal, toate elementele mai sus amintite sunt la fel de relevante și importante pentru cadrele didactice.

Putem sesiza o grupare a răspunsurilor profesorilor, pe de o parte avem identificate probleme de natură profesională, mai exact curențe sau chiar lipsa competențelor de utilizare a platformelor online, a competențelor de proiectare curriculară pentru mediul online, managementul ineficient al timpului dedicat pregătirii și realizării activităților didactice în mediul online. Aceste inabilități identificate de profesori își au corespondența în gap-uri corelate în formarea inițială și, mai ales, continuă a cadrelor didactice.

În fapt, cercetarea de față se dorește a fi și un punct de start pentru o posibilă și necesară reformare a formării cadrelor didactice. O altă grupare evidentă a răspunsurilor vizează aspectele de natură tehnică, reliefând astfel situația particulară a învățământului românesc. Lipsa dotărilor tehnice performante, complicațiile generate de necesitatea instalării, mentenanței, setării și managementului platformei, lipsa unor instrumente tehnologice necesare în managementul real al clasei, în obținerea feedbackului real sunt doar câteva elemente precizate de către profesorii chestionați. Clasele virtuale nu vor putea niciodată înlocui clasa reală, pot cel mult completa. Pot fi complementare, niciodată alternative. Analizând diferențele în funcție de mediul de rezidență al școlii, discrepanțele mai proeminente între cadre didactice apar în zona „tehnică” și includ dotarea cu echipamente și accesul la Internet.

Astfel, în cazul dificultăților tehnice, acestea sunt semnificativ mai mari în școlile din mediul rural, comparativ cu cele din mediul urban mic sau urban mare. În cazul accesului limitat la internet și a lipsei unui computer suficient de performant, diferențele sunt semnificative între toate cele trei categoriile supuse analizei, aceste impedimente fiind semnificativ mai prezente în mediul rural comparativ cu urban mic și urban mare, dar și în urban mic semnificativ mai mult decât în urban mare.

Bibliografie:

Cucoș, C. , “Pedagogie”, (2014), Iași, Editura Polirom.

Roco, M., “Creativitate și inteligență emoțională”, Colecția COLLEGIUM. Psihologie, (2004), Iași, Editura Polirom.

VALORILE EDUCAȚIONALE ÎN SOCIETATEA CUNOAȘTERII. PERSPECTIVE

Prof. Sanda Ana-Maria
Școala Gimnazială ”Mircea Nedelciu” Fundulea , Călărași

Astăzi, mai mult ca oricând, *școala* trebuie să fie o instituție formativă, în care primordiale sunt necesitățile elevului și nu structurile rigide, la care acesta ar trebui să se adapteze. Învățământul centrat pe elev devine ușor , ușor o realitate, nu doar un concept frumos formulat.

Educația în societatea cunoașterii trebuie să răspundă provocărilor semnalate prin construcția unui nou sistem de învățământ bazat pe instruire intensivă și permanentă. Premisele axiomatiche sunt proprii paradigmei curriculumului: 1) centrarea pe finalitățile educației concepute la nivelul unității dintre cerințele psihologice ale educatului și cerințele societății angajate la nivelul conținuturilor instruirii; 2) stabilitatea construcției la nivelul finalităților și al conținuturilor de bază; 3) corespondență pedagogică permanentă dintre componentele proiectului: obiective-conținuturi-metodologie-evaluare; 4) adaptarea continuă la un context deschis (care include variabile cu caracter:

obiectiv/forma de instruire impusă de societate, spațiul și timpul pedagogic, resursele umane disponibile în subiectiv/stilul pedagogic, forma de instruire asumată de profesor), realizabilă îndeosebi prin resursele metodologiei instruirii; 5) individualizarea instruirii, realizabilă în orice context; 6) integrarea strategică a evaluării în structura oricărui proiect pedagogic, cu funcție de reglare-autoreglare continuă a activității. Finalitățile educației trebuie reconstruite în societatea cunoașterii la nivelul unui model conceptual care îndeplinește o dublă funcție: a) de proiectare curriculară eficientă în perspectiva educației permanente, autoeducației, valorificării depline a educabilității; b) de determinare a unui nou sistem de învățământ cu caracter deschis spre toate conținuturile și formele generale ale educației, care include toate tipurile de organizații școlare, dar și unele instituții specializate în educație nonformală, precum și unii actori sociali angajați contractual (de ex., agenții economice implicați în formarea profesională) sau consensual (familia și comunitățile locale).

Dacă până acum, școala se baza exclusiv pe ideea de omogenitate, actualmente cadrul didactic își proiectează activitățile și se bazează pe anumite standarde și principii.

Primul dintre aceste principii este acela al adaptabilității la nevoile elevilor noștri. Faptul că nu toate clasele sunt la fel și nu toți elevii sunt la fel este o realitate, drept urmare, nu toate orele vor avea aceeași structură și nu toți elevii vor atinge aceleași obiective. Foarte important este faptul că nu toți elevii au același ritm de învățare, respectiv același interes față de materia predată. Drept urmare, profesorul trebuie să identifice toate aceste nevoi și, deși pare foarte greu, cadrul didactic trebuie să încerce să-și adapteze strategiile astfel încât să acopere nevoile fiecărui elev în parte. Înlăturarea impresiei de dificultate și transformarea școlii într-un mediu în care elevul se simte important și este încurajat în permanență pot transforma insuccesul școlar într-un fenomen izolat, și nu unul de masă.

Cel de-al doilea principiu este cel al flexibilității. Practicile actuale, din păcate, forțază profesorul să mențină un anumit curs și un anumit ritm, indiferent de particularitățile și ethosul școlii. Flexibilitatea în a alege anumite conținuturi sau anumite tehnici în funcție de nevoile copiilor ar trebui să aparțină profesorului, acesta fiind cel mai în măsură să facă acest lucru, luând în calcul faptul că el petrece cel mai mult timp cu clasa respectivă și îi cunoaște cel mai bine pe copii.

Un alt principiu este acela al colaborării. Învățarea trebuie percepută ca un proces colaborativ în care elevul se implică cu plăcere. Perceperea autorității ca fiind un element ce ne poate ajuta va transforma anumite ostilități sau acte adolescente normale pentru vârsta elevului, în simple discuții ce se pot dovedi eficiente.

În consecință, dacă înainte elevul era văzut ca o structură omogenă ce trebuia să primească și să rețină informații, adaptându-se în același timp unui cadru rigid ce-i îngreua atât dezvoltarea, cât și exprimarea creativității și personalității sale, în momentul de față, școala vizează identificarea acestor particularități și cultivarea lor, tocmai pentru ca elevul să nu fie doar o persoană ce se va pierde într-o mulțime, ci o voce unică, puternică, capabilă să-și croiască un drum unic și de succes în viață, fără a se baza prea mult pe ajutorul altora și fără a fi înfrânt de eventualele eșecuri care pot apărea în viață.

Bibliografie:

1. Antonesei, L., *Fundamentele culturale ale educației*, 1996, Iași, Editura Polirom
2. Cerghit, I., *Metode de învățământ*, 1980, București, Editura Didactică și Pedagogică
3. Chiș, V., *Activitatea profesorului între curriculum și evaluare*, 2001, Cluj- Napoca, Editura PUC

Sitografie:

[Educația Pentru Societatea Cunoașterii. Eseu | PDF \(scribd.com\)](#)
[Revista_47.indd \(idsi.md\)](#)

EDUCAȚIA ȘI NOILE TEHNOLOGII

Popa Mariana
Informatician CCD Teleorman

"Știința este ochiul care privește, cercetează, alcătuieste, cugetă, așteaptă, prinde lumina; care adaugă veacurilor trecute greutatea veacurilor noi și care, santinelă răbdătoare a timpului, smulge Universului, bucată cu bucată, tainele sale veșnice."(Lacordaire)

Încă de la începuturile sale omenirea a dat dovadă de creativitate, de dorința de a-și îmbunătăți viața, de a adăuga noi cunoștințe celor moștenite de la înaintași.

Societatea nu a evoluat doar datorită schimbărilor biologice, ci și valorilor transmise prin intermediul educației, în acest sens un rol fundamental revenindu- i școlii.

Termenul educație provine din limba latină unde înseamnă "cultivare", "creștere", "hrănire" și are ca scop pregătirea omului ca element activ al vieții sociale. (Wikipedia)

Emile Durkheim aprecia că educația este " o acțiune exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială ", prin urmare formarea unei personalități care să fie în conformitate cu prezentul, dar și cu viitorul societății.

Școala oferă celor "necopti" ceea ce le este necesar pentru viață, le lărgeste orizontul de cunoaștere.

Lumea contemporană este asaltată de o cantitate imensă de informații care nu poate fi cunoscută, asimilată decât cu ajutorul noilor tehnologii : calculator, laptop, telefon etc.

J.Paap definește tehnologia astfel : "utilizarea cunoștințelor bazate pe științe pentru a satisface o necesitate " și sunt în totalitate de acord cu această afirmație, deoarece apariția unor instrumente care să permită accesul facil și rapid la informații era imperios necesară.

Tehnologia este omniprezentă în viața cotidiană, indiferent dacă ne raportăm la cea privată sau la cea profesională, iar școala – pilon de bază al societății – s-a adaptat noilor cerințe ale acestora prin introducerea unei noi discipline de studiu: Tehnologia informației și a comunicațiilor, dotarea instituțiilor de învățământ cu calculatoare, dar și apariția unei metode moderne de predare precum instruirea asistată de calculator.

Este evident pentru oricine că elevii sunt familiarizați cu noile tehnologii încă de la vârste fragede, cadrele didactice avînd menirea de a-i orienta spre o utilizare corectă și eficientă a acestora : pentru relaxare, dar și în vederea acumulării de cunoștințe științifice.

Copiii sunt dornici să afle lucruri noi, să interacționeze cu alții, dar într-un timp cât mai scurt, iar telefonul, Internetul, rețelele de socializare le vin în ajutor.

Dacă în trecut biblioteca reprezenta principala sursă de informare, trebuie să recunoaștem că,azi, este surclasată de Internet din mai multe motive: timpul alocat documentării se reduce considerabil, informația poate fi salvată, reluată, modificată atunci când este nevoie, timpul acordat redactării unui document se reduce considerabil deoarece dacă vrem să revenim asupra unei exprimări, a unei idei o putem șterge, apoi o reformulăm și continuăm fără o lua de la început.

Pentru un cadru didactic calculatorul își dovedește eficiența în realizarea documentelor școlare : planificări anuale, semestriale, proiectare pe unități de învățare, planuri de lecție , dar și ca suport al unor sinteze, imagini ce facilitează transmiterea de noi cunoștințe, realizarea de teste de evaluare etc.

Prin intermediul calculatorului se încurajează munca în echipă, ajutându- i pe elevi să relaționeze și să colaboreze pentru a rezolva o anumită temă individuală sau de grup cum este realizarea unui proiect sau a unui studiu de caz : elevii fac schimb de informații , își împart sarcinile , se documentează, redactează lucrarea apoi o pot prezenta în format Word, Power Point sau altele.

Cu ani în urmă, am observat că , după prezentarea primului studiu de caz de către o grupă de elevi, ceilalți au încercat să –și prezinte lucrarea într-o manieră și mai atractivă ceea ce înseamnă că s-a declanșat spiritul de competiție , dorința de a fi mai buni în ceea ce fac.

Pe de altă parte utilizarea excesivă a noilor tehnologii îl îndepărtează pe copil de lectura propriu-zisă a unei cărți, de formarea unei opinii proprii asupra unor informații pe care le preia "de-a gata", își poate diminua deprinderea de a scrie "de mână" corect din punct de vedere al normelor lingvistice , el fiind obișnuit , din cauza rețelelor de socializare, unde frecvent folosește abrevieri, să comunice cât mai succint , fără a ține cont de reguli de ortografie.

Inconveniente folosirii noilor tehnologii sunt considerabil mai puține față de avantajele acesteia, iar școala are datoria de a –l forma pe copil în spiritul epocii în care trăiește.

ZIUA MONDIALĂ A EDUCAȚIEI

Profesor: Mitran Adrian

Scoala Gimnaziala Mihai Viteazul, Alexandria

Ziua mondială a educației este marcată în fiecare an la 5 octombrie, începând cu anul 1994. Educația transformă vieți și se află în centrul misiunii UNESCO de a construi pacea, de a eradica sărăcia și de a stimula dezvoltarea durabilă.

A fost desemnată de UNESCO și marchează semnarea, în 1966, a "Recomandării UNESCO/OIM (Organizația Internațională a Muncii) privind statutul profesorilor". Această recomandare, alături de cea "privind învățământul superior" din 1997, constituie principalul cadru de referință pentru abordarea drepturilor și responsabilităților cadrelor didactice la scară globală.

Pentru a fi recunoscută și sărbătorită la nivel internațional, pentru ca principiile celor două recomandări să fie respectate de fiecare stat în parte, federația globală a Uniunii Sindicatelor Cadrelor Didactice "Education International" a lansat la 5 octombrie 1994 o campanie de promovare a meritelor cadrelor didactice și a contribuției aduse de acestea în procesul educațional, la nivel mondial. Totodată, a fost instituit Premiul Hamdan (2008), pentru a recompensa performanțele profesorilor. Acesta este acordat din doi în doi ani și constă în suma de 300.000 de dolari americani, care se împarte între trei laureați ale căror proiecte își propun să îmbunătățească performanțele și eficiența profesorilor. Numele distincției vine de la susținătorul proiectului, Sheikh Hamdan Bin Rashid Al-Maktoum, viceprim-ministru al Emiratelor Arabe Unite (1971-1973).

La împlinirea a 50 de ani de la adoptarea "Recomandării privind statutul profesorilor", în 2016, Ziua mondială a educației s-a sărbătorit pentru prima dată în cadrul unei noi agende mondiale, Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă. Adoptată de ONU în septembrie 2015, aceasta garantează o educație de calitate și subliniază că, pentru atingerea acestui obiectiv, este nevoie nu numai de creșterea substanțială a numărului de cadre didactice calificate, ci și de motivarea acestora, prin valorizarea muncii lor. Se estimează că până în 2030 vor fi necesare 3,2 milioane de cadre didactice suplimentare pentru a asigura învățământul primar universal și încă 5,1 milioane de profesori pentru asigurarea învățământului secundar general (gimnazial).

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof. Ilie Eugenia
Liceul Tehnologic Drăgănești Vlașca

Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm.

Prin educație se urmărește formarea unei personalități în concordanță cu cerințele obiective ale societății, dar și ale individului. Ca orice fenomen social, educația are în mod implicit și un caracter istoric. Ea a apărut odată cu societatea, evoluează și se schimbă în funcție de transformările ce se produc în cadrul societății. În trecut, educația se referea doar la o etapă din viața omului, fapt datorat ritmului lent de dezvoltare a societății. Dar, chiar și în aceste condiții, marile personalități ale omenirii, au insistat pe ideea că educația este necesară să se exercite asupra individului, pe tot parcursul vieții sale. Seneca de exemplu, considera că și "bătrânii trebuie să învețe", iar Nicolae Iorga precizează că "învățat este omul care se învață neconținut pe dânsul și învață neconținut pe alții". Deci, educația permanentă devine o necesitate a societății contemporane, reprezentând un principiu teoretic și acțional care încearcă să ordoneze o realitate specifică secolului nostru.

Putem spune că educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte, comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea.

Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ.

Principiile definitorii pentru educația permanentă sunt:

- Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului;
- Educația nu înseamnă exclusiv educația adulților, ea unifică toate componentele și etapele educației: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală, educația universitară, educația postuniversitară;
- Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Principalele funcții ale educației permanente: integrare și adaptare reciprocă a individului și a societății.

Necesitatea educației este impusă și de o serie de factori individuali cum ar fi necesitatea integrării dinamice a omului în societate, nivelul crescut al aspirațiilor individuale, sentimentul demnității personale, nevoia de încredere în viitor și în progres.

Scopul fundamental al educației permanente este de a menține și de a îmbunătăți calitatea vieții și progresul. Asadar, educația ca proces de modelare a personalității, realizat de familie, școala, societatea are ca scop pregătirea educatului pentru educație.

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia scolara contemporana, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1992;

ZIUA EDUCAȚIEI

Prof. Vîjă Ramona

Liceul Tehnologic Nicolae Bălcescu, Alexandria

Pe 5 octombrie, în întreaga lume, se sărbătorește Ziua Mondială a Educației. Evenimentul tine să ne reamintească faptul că o educație de calitate reprezintă cheia unei reușite profesionale.

În această zi deosebită, le mulțumim tuturor dascălilor care, înainte de orice, pun suflet în procesul de predare.

Și, pentru că noi sprijinim educația de calitate, vă oferim câteva instrumente de lucru care să marcheze o astfel de zi specială!

Cuvântul educație este de origine latină, derivă din substantivul „educatio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. Educația este un tip particular de acțiune umană, o intervenție sau direcționare, o categorie fundamentală a pedagogiei. Definea educației ca fiind „artă de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, nu particulare”.

Educația diferă de la o etapă istorică la alta în funcție de condițiile materiale și spirituale ale societății. Educația este un fenomen social, specific uman, care apare odată cu societatea, dintr-o anumită necesitate proprie acesteia – aceea a dezvoltării omului ca om, ca forță de muncă și ființă socială.

Sociologul francez Émile Durkheim considera că educația este o acțiune „exercitată de generațiile adulte asupra celor ce nu sunt coapte pentru viața socială.”; are ca obiect să provoace și să dezvolte în copil un număr oarecare de stări fizice, intelectuale și morale. Durkheim afirma că „educația constă într-o socializare metodică a tinerei educații”.

Pedagogul român Constantin Nărlă, consideră că educația este „un fapt social și individual în același timp”. Florin Georgescu considera că „educația este prima activitate creatoare neproducătoare de bunuri de consum, cunoscută de istorie”

Influențele educative acționează permanent asupra fiecărei persoane. În funcție de caracterul acestora: sistematizat, organizat, spontan, putem clasifica formele educației în: educație formală și nonformală. Formele educației reprezintă modalitățile în care se realizează acțiunea educațională.

În concluzie, prin educație se dorește dezvoltarea conștiinței a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectiva societății.

SACRUL ÎN LITERATURĂ

Prof. Iliescu Florina Eliza
C.N. „ANASTASESCU” Roșiori de Vede

Așa cum descoperim chiar în DEX al limbii romane, sacralitatea reprezintă sfințenia, caracterul sacru, conducându-ne, în mod firesc, la ideea Divinității. Acest atribut este permanent căutat, atât în realitatea exterioară, în lumea obiectivă, cât și în operele literare. Și acestea ar putea continua cu domeniul filosofiei, domeniu care include în preocupările sale această noțiune de sacralitate, dar și pe aceea a liberului arbitru.

Dacă omul obișnuit caută, în general, această latură pentru a putea evada din cotidian, de a trece de problemele comune, de a se ridica pe un pedestal care să-l apropie de natura divină, scriitorii împrumută aceste atribute fie unor sentimente precum iubirea, fie chiar naturii înseși ca operă a divinității. Fie că ne gândim la natură și iubire, teme prezente în poezia romantică eminesciană, care devin adevărate temple, „locuri” sacre, fie la creația argheziană cu caracter testamentar, trecutul dureros al străbunilor devine un adevărat simbol, încărcat de atributele sacralității: „și am făcut-o Dumnezeu de piatră!” Despre acest poet modernist din perioada interbelică putem vorbi și raportându-l la experiența monahală pe care a trăit-o, experiență care și-a pus amprenta asupra operei literare, rezultatul fiind poezia filozofico-religioasă cunoscută sub numele de „psalmi”. De influență religioasă, acest tip de creație dobândește conotații filozofice, de vreme ce constituie zbaterea, pendularea permanentă a poetului între credință și tăgadă, între a accepta ideea existenței sau a inexistenței divinității. Și aceasta nu întâmplător, ci pentru că, prin semnul pe care l-ar da divinitatea, poetul ar găsi un rost, un sens al omului în lume, în univers: „vreau să te pipăi și să urlu: -Este!-”,

Sacralitatea a constituit domeniul abordat în mod special de scriitorul Mircea Eliade, a cărui fascinantă personalitate nu e cunoscută încă, în toată profunzimea și multilateralitatea ei. Orientalistul, istoricul religiilor, eseistul, romancierul, dramaturgul, gazetarul, conferențiarul Mircea Eliade se caracterizează printr-o evidentă pasiune a scrierii, a abordării fiecărei teme.

El a fost personalitatea remarcabilă care a alăturat, pentru prima dată, cele două noțiuni opuse: sacrul și profanul, neputând discuta despre una fără a face trimitere la cealaltă. El afirmă că sacrul și profanul sunt două modalități de a fi în Lume, două situații existențiale asumate de om de-a lungul istoriei sale. Ele sunt determinate de diferitele poziții pe care omul le-a cucerit în Cosmos, fiind importante atât pentru filosofie, cât și pentru orice cercetător care dorește să cunoască dimensiunile posibile ale existenței umane.

Pentru omul religios, spațiul nu este omogen, ci prezintă rupturi și spărturi; unele porțiuni de spațiu sunt calitativ diferite de celelalte. Manifestarea sacralului întemeiază ontologic Lumea. În întinderea omogenă și nemărginită, unde nu există niciun punct de reper și nicio posibilitate de orientare, hierofania dezvăluie un „punct fix” absolut, un „Centru”. Se poate așadar vedea cum anume descoperirea, adică revelația spațiului sacru, are pentru omul religios o valoare existențială; nimic nu poate începe, nimic nu se poate face fără o orientare prealabilă și orice orientare presupune dobândirea unui punct fix. Iată de ce omul religios s-a străduit să se așeze în „CENTRUL LUMII”. Ca să trăiești în lume, trebuie mai întâi s-o întemeiezi, și nicio lume nu se poate naște în „haosul” spațiului profan, care este omogen și relativ. Descoperirea sau proiecția unui punct fix „centrul” echivalează cu Facerea Lumii.

În schimb, pentru experiența profană spațiul este omogen și neutru; nu există nicio ruptură care să determine deosebiri calitative între diversele părți ale masei sale. Existența profană nu se întâlnește niciodată în stare pură. Oricare ar fi gradul de sacralizare a Lumii la care a ajuns, omul care

a optat pentru o viață profană nu reușește să abolească total comportamentul religios. Până și existența cea mai desacralizată păstrează încă urmele unei valorizări religioase a lumii.

Ca și spațiul, Timpul nu este nici omogen și nici continuu pentru omul religios. Există intervale de timp sacru, ca de exemplu timpul sărbătorilor, și, pe de altă parte, Timpul profan, durata temporală obișnuită, în care se înscriu actele fără semnificație religioasă. Prin natura sa, Timpul sacru este reversibil, adică este un Timp mitic primordial adus în prezent. Orice sărbătoare religioasă înseamnă reactualizarea, unui eveniment sacru care a avut loc într-un trecut mitic „la începutul începuturilor”. Timpul sacru este, deci, recuperabil și repetabil la nesfârșit. El este un Timp ontologic prin experiență, mereu egal cu el însuși, nu se schimbă și nici nu se încheie. Fiecare sărbătoare periodică înseamnă regăsirea aceluiași timp sacru care s-a manifestat la sărbătoarea din anul precedent sau cu un secol în urmă: este timpul creat și sanctificat de zei, cu prilejul gestelor lor, care sunt reactualizate prin sărbătoare. Cu alte cuvinte, în sărbătoare se regăsește prima apariție a Timpului sacru, așa cum s-a petrecut ea „ab origine, illo tempore”.

Omul religios trăiește în două feluri de Timp, dintre care cel mai important, Timpul sacru, apare sub forma paradoxală a unui Timp circular, reversibil și recuperabil, un soi de prezent mitic regăsit periodic cu ajutorul riturilor. Acest comportament față de Timp deosebește omul religios de cel nereligios: primul refuză să trăiască doar în ceea ce numește „prezentul istoric”, străduindu-se să ajungă la un Timp sacru care, în unele privințe ar putea însemna „Veșnicia”. Pentru un om nereligios, Timpul nu poate reprezenta nici ruptură, nici mister: el alcătuiește dimensiunea existențială cea mai profundă a omului și este legat de propria sa existență, având un început și un sfârșit, anume moartea, dispariția existenței. Omul nereligios știe că este vorba mereu despre o experiență umană în care nu poate interveni nicio prezență divină.

În literatură, ideea sacralității apare în special în opera lui Mircea Eliade, personalitate complexă a culturii noastre, preocupat în special de „istoria religiilor și a credințelor religioase”, aspect pe care îl regăsim chiar în titlul operei sale reprezentative. Sacralitatea este, însă prezentă și în volumul „Maitreyi”, în care, prin destinele personajelor principale, sunt creionate două culturi, două civilizații diferite, aceea a europeanului și aceea bengaleză, hindusă. Prin comparație, cea hindusă se bucură de ideea sacralității, europeanul fiind surprins să descopere iubirea dintre Maitreyi și un arbore, iubire justificabilă prin filosofia animistă, conform căreia toate obiectele, elementele din jurul nostru au suflet.

Dacă Mircea Eliade zugrăvește ideea sacralității făcând trimitere la o civilizație îndreptățită în acest sens, Mihai Eminescu împrumută atributele sacralității atât iubirii, cât și naturii. Aceasta devine un adevărat templu pentru îndrăgostiți, iar ei se pot eterniza, devenind sacri, doar trăind povestea de dragoste. De aceea, nu întâmplător, sunt prezente masculinul și femininul, apollinicul și dionisiacul. Astfel, în timp ce bărbatul este simbolul ființei superioare, capabile de a atinge absolutul, adeptul cugetării abstracte, a cunoașterii absolute, femeia este simbolul trăirii plenare, la nivelul simțurilor, în mijlocul unei naturi armonioase, în care toate elementele devin motive tipic romantice. De aceea, natura este ridicată la rangul unui adevărat templu, în care se armonizează toate elementele componente și toate „glasurile”, „vocile” pentru a crea tabloul unui cadru feeric, mirific, sacru care să „întâmpine” povestea de dragoste a celor doi, deveniți simbolul perechii de la începuturile existenței, al perechii ideale, primordiale. Astfel, toate aspectele care fac trimitere la poezie, la literatură se reunesc pentru a realiza conceptul de sacralitate, atributul, de fapt, al divinității. Toate ar fi explicabile datorită faptului că artistul este el însuși înzestrat cu un har, cu un „dat” pe care omul comun, banal nu îl înregistrează în „construcția sa intimă”.

Acestea ar putea constitui doar câteva idei în ceea ce privește ampla temă a sacralității, o concluzie care s-ar putea enunța fiind aceea că sacrul și profanul reprezintă două situații existențiale asumate de om de-a lungul istoriei sale.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Mircea Eliade, *Taina Indiei*, Editura Icar, București.

Mircea Eliade, *Sacrul și profanul*, Editura Humanitas, București, 2005

EDUCAȚIA AXĂ PRIORITARĂ ÎN VIAȚA ELEVILOR

Prof. Bolog Ionuț
Școala Gimnazială Nr.124, București

Cuvântul educație derivă din substantivul „educatio” care înseamnă creștere, hrănire, cultivare. Educația are sarcina de a pregăti omul ca element activ al vieții sociale. Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”.

Educația cuprinde ansamblul influențelor, acțiunilor desfășurate pentru formarea, dezvoltarea, modelarea personalității umane, pentru integrarea sa optimă în societate. Educația reprezintă activitatea socială complexă constituită din ansamblul acțiunilor conștiente, sistematice și organizate, desfășurate cu scopul dezvoltării și formării personalității umane în concordanță cu nivelul de dezvoltare al societății. Influențele educative acționează permanent asupra fiecărei persoane. În funcție de caracterul acestora: sistematizat, organizat, spontan, putem clasifica formele educației în: educație formală, nonformală și informală. Formele educației reprezintă modalitățile în care se realizează acțiunea educațională.

Educația formală se referă la totalitatea influențelor intenționate și sistematice elaborate în cadrul unei instituții specializate (școală, universitate) în vederea formării personalității umane; scopul acestui tip de educație îl constituie introducerea progresivă a elevilor în marele parafigme ale cunoașterii și instrumentarizarea lor cu tehnici culturale ce le vor asigura o anumită autonomie educativă. Pregătirea este elaborată în mod conștient și eșalonat, fiind asigurată de un corp de specialiști pregătiți anume în acest sens. Educația formală permite o asimilare sistematizată a cunoștințelor și facilitează dezvoltarea unor capacități, aptitudini și atitudini necesare pentru inserția individului în societatea dată.

Avantajele principale ale educației formale sunt reprezentate de posibilitatea realizării unei evaluări individualizate de tip formativ și dezvoltarea sistematică a deprinderilor de muncă intelectuală ale celui care se educă. “Evaluarea în cadrul educației formale revine cu deosebire fiecărui cadru didactic și instituției în ansamblu” (Cozma, 1988, pag.79).

Dezavantaje: centrarea excesivă pe realizarea competențelor prevăzută de programa școlară și restrângerea libertății de acțiune a elevilor, fapt ce poate conduce la apariția dezinteresului, plictiselii sau monotoniei (Constantin Cucos, 1996, pag.35).

Educația non-formală cuprinde totalitatea influențelor educative ce se derulează în afara clasei (activități extra, para și perișcolare) sau prin intermediul unor activități opționale sau facultative. Acțiunile incluse în acest perimetru se caracterizează printr-o mare flexibilitate și vin în întâmpinarea intereselor variate individuale ale elevilor, cu efecte formative (Cozma, 1998, pag.50). Această educație a existat dintotdeauna, ceea ce este nou astăzi în legătură cu această manieră de a educa rezida în organizarea ei planificată. În unele situații, educația non-formală poate fi o cale de ajutor pentru cei care au șanse mai mici de a accede la o școlarizare normală: săraci, izolați, locuitori din zonele retrase, analfabeți, tineri în derivă, persoane cu nevoi speciale (Lansheere, 1992, pag.566).

Educația non-formală datorită caracterului său mai puțin formalizat, prezintă avantajul unui spațiu instructiv-formativ mult mai flexibil decât cel strict școlar, oferind astfel individului o mai mare libertate de acțiune, și permițând celor care se instruiesc atât o mai bună selectare a informațiilor și cunoștințelor cât și o mai bună personalizare a modului de valorificare efectivă a acestora. Dezavantajul major al educației non-formale este determinat de absența unor demersuri evaluative sistematice, fapt ce în absența unei autoevaluări riguroase și obiective poate conduce la serioase

rămâneri în urme a beneficiarelor acestor forme de educație. Un alt posibil dezavantaj al educației non-formale este riscul apariției, datorită plasării sale în contextul extrașcolar, mai puțin rigid și formalizat, a unor abordări și implicări superficiale în activitate a participanților la acest tip de realizare a instrucției și educației. Din acest motiv se recomandă o alternanță judicioasă și o îmbinare optimă a educației non-formale cu cea formală, în fapt prima urmărind exemplificarea, aprofundarea și exersarea cunoștințelor oferite de către cea de-a doua.

Educația informală include totalitatea informațiilor neintenționate, difuze, eterogene, voluminoase –sub aspect cantitativ- cu care este confruntat individul în practica de toate zilele și care nu sunt selectate, organizate și prelucrate din punct de vedere pedagogic. Educația informală ocupă totuși ponderea cea mai mare atât în timp cât și ca influențe asupra variatelor laturi ale existenței umane, îmbogățind semnificativ profilul spiritual al individului. Cercetări relativ recente demonstrează faptul că aproximativ 80% din informațiile deținute de către cetățenii țărilor avansate din punct de vedere tehnologic le-au provenit acestora pe filiera educației informale. Această formă de educație oferă individului o mai mare libertate de acțiune și posibilitatea de a gestiona optim procesul de formare a propriei personalități.

Cu toate că fiecare tip de educație are propria sa manieră de acțiune și propria funcționalitate, este necesară asigurarea unui spațiu instructiv-formativ la nivelul căruia cele trei forme de educație trebuie să se sprijine și să se potențeze reciproc în direcția formării și modelării adecvate a personalității celor care se educă.

Bibliografie:

1. Cucoș Constantin, "Pedagogie", Editura Polirom, Iași, 1996.;
2. Cozma Teodor, "Școala și educațiile paralele", Universitatea Al.I.Cuza, Iași, 1988;
3. Landsheere, Viviane de, 1992, "L'education et la formation", PUF, Paris;
4. Văideanu George, "Educația la frontiera dintre milenii", Editura Politică, București, 1988.

EDUCAȚIA

Profesor: Iana Marinela
Director Casa Corpului Didactic Teleorman

Educația reprezintă obiectul de studiu specific pedagogiei (științelor pedagogice). Datorită complexității profunzimii și amplitudinii sale, educația este studiată și de alte științe socioumane înrudite cu pedagogia.

Conceptul pedagogic de educație urmărește cunoașterea științifică, la un grad înalt de generalitate și abstractizare, a unei realități psihosociale cu o foarte mare arie de extindere în timp și spațiu și de desfășurare complexă și contradictorie la nivel de sistem și proces.

Pedagogia este știința care studiază fenomenul educațional cu toate implicațiile sale asupra formării personalității umane în vederea integrării active a persoanei în viața socială.

De-a lungul istoriei, societatea a acumulat experiența de cunoaștere teoretică și practică condensată în valori materiale și spirituale ce constituie ereditatea socială a culturii și civilizației. Conservarea valorilor și transmiterea lor se realizează prin educație care, în această ipostază, reprezintă institutul constituirii și transmiterii eredității sociale a culturii și civilizației. Pe acest fundament de experiență condensată se acționează, prin educație, pentru formele omului ca utilizator și consumator de valori, ca producător și creator de valori. Educația este o funcție esențială și permanentă a societății în două ipostaze: de institut al eredității sociale a culturii și civilizației și de instrument de acțiune pentru formarea omului.

În sens social-istoric educația este procesul de transmitere și asimilare a experienței – economice, politice, religioase, filosofice, artistice, științifice și tehnice – de la înaintași la urmași. În

fazele de început ale societății transmiterea experienței se realiza ocazional nesistematic și oral în comunitățile gentilicotribale. În etapele avansate de dezvoltare a societății, la unele popoare, spre exemplu la egipteni, indieni etc., educația se realiza ca inițiere în temple, cunoașterea fiind un act sacru. Concomitent și ulterior educația se instituționaliza prin școli și universități. Indiferent de nivelul de dezvoltare a culturii și civilizației și de modalitățile de transmitere, s-a realizat dialogul generațiilor, s-a asigurat continuitatea existenței materiale și spirituale a omenirii.

În sens social-cultural, educația este procesul de ridicare a individului din stare de natură biologică la cea culturală. Din însă biologic cu predispoziții normale cognitive, afective, și volitive, în mediul social și prin el, individul devine o ființă culturală, asimilând cultura și în situații de excepție, creându-o. Omul este, după Ralph Linton, natură ± educație.

Din punct de vedere psihologic, psihogenetic, educația este procesul de formare a omului ca personalitate în plan cognitiv, afectiv-motivational, volitiv, aptitudinal, atitudinal. Structura psihică a personalității se construiește pe fundamentul eredo-nativ al ființei biologice, în cadrul relației educaționale prin conținutul cultural al experienței adultului-parinte, învățator, profesor. Educația în acest caz este instrumentul formării individului ca personalitate.

În sens pedagogic, educația este fenomenul social complex privit în trei dimensiuni:

- activitate conștientă a subiectului educației (educator) de stimulare, îndrumare, formare a obiectului educației (educat);

- proces de formare a omului pentru integrarea activă în societate, proces de formare intelectuală, morală, profesională, fizică, estetică;

- rezultat prin preluarea selectivă a acțiunilor informaționale și includerea în structuri comportamentale proprii de cunoaștere și acțiune.

Pentru Platon, educația ar fi “arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta atitudinile native pentru virtuți ale acelor care dispun de ele”

Aristotel, în lucrarea sa “Politica”, considera că educația “trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”. În consecință, ea trebuie să pregătească viitori cetățeni. Această pregătire trebuia să se facă diferențiat după modelul în care cele trei aspecte ale sufletului (vegetativ, animal, rațional) se distribuie în rândul oamenilor.

FEMALES- PROIECT ERASMUS + INOVATOR ÎN DOMENIUL STEM DERULAT DE CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

PROF. BĂȚĂUȘ SIMONA GABRIELA
Școala Gimnazială Ștefan cel Mare Alexandria

FEMALES-legendele feminine din domeniul științelor are numărul de proiect **2019-1-TR01-KA201-074648** și este finanțat tot prin Erasmus+ KA2, proiectul se bazează pe valorile egalității de gen și nediscriminare între femei și bărbați în domeniile științei, tehnologiei, ingineriei, matematicii, spațiului, inovației și antreprenoriatului inovator. Din proiect fac parte instituții de educație și asociații din Turcia, Italia, Spania, Grecia și România. Obiectivele proiectului sunt: evidențierea rolului semnificativ al femeilor STEM, combaterea stereotipurilor elevilor și femeilor, oferă inspirație fetelor tinere prin exemple de femei de succes pentru a urma o carieră în domeniul STEM, îmbunătățirea competențelor cheie necesare carierelor STEM pentru toți elevii (băieți și fete), dezvoltarea abilităților profesorilor în abordarea incluziunii în STEM. Produsele proiectului sunt: Joc de cărți, Ghidul jocului, Colecție de resurse cu activități experimentale, E-book- Carte electronică, Colecție de interviuri cu femei STEM- video/scrise, Canal de youtube. Singura întâlnire face-to-face a avut loc în România și celelalte s-au desfășurat în format online. Aproape toate produsele proiectului

au fost realizate, urmând ca din toamnă să înceapă aplicarea jocului la clasă. În toamna aceasta, mai precis în perioada 2-5 noiembrie a avut loc întâlnire de proiect în Grecia, unde au fost analizate toate produsele intelectuale, ce au fost realizate de pana acum ; activitatile experimentale, cartea electronica, jocul de carti, dar a fost testat si jocul de carti intre partenerii de proiect, urmand in perioada urmatoare sa fie testat de fiecare partener in parte de catre profesorii si elevii din mai multe unitati scolare, proiectul se va finaliza și cu un curs pentru profesorii din domeniul STEM.

Proiectul a primit aprobare de extindere și se va încheia în 2022, un proiect ce va aduce multe beneficii în rândul elevilor și al profesorilor STEM.

INNOMATH- UN PROIECT INOVATOR DERULAT DE CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

PROF. BĂȚĂUȘ SIMONA
Școala Gimnazială Ștefan cel Mare Alexandria

Începând cu anul 2019, Casa Corpului Didactic Teleorman derulează proiectul Erasmus+ INNOMATH , proiectul urmarește să dezvolte noi metodologii pentru susținerea elevilor supradotați în matematică cu vârsta cuprinsă între 10-18 ani, care pot fi folosite în interiorul și în afara oricărui mediu școlar. Proiectul este aprobat și finanțat de Comisia Europeană în cadrul ERASMUS + KA2 în domeniul parteneriatelor strategice pentru educația școlară. Principalul grup țintă al proiectului INNOMATH sunt cadrele didactice, pe care proiectul își propune să le susțină prin dezvoltarea unui Ghid electronic prin care să poată fi ghidați în predarea lor și să sprijine elevii „supradotați” cu rol de facilitatori, în domeniul parteneriatelor strategice pentru educația școlară. Numărul proiectului este 2019-1-DE03-KA201- 059604.

Rezultatele INNOMATH sunt de așteptat să contribuie și la următoarele priorități de educație școlară, așa cum sunt descrise în Ghidul programului ERASMUS +:

1. Sprijinirea profesorilor în gestionarea diversității în clasă;
2. Sprijinirea profesorilor în adoptarea practicilor de colaborare și inovare,
3. Sprijinirea școlilor în a sprijini mediile dezavantajate și pentru a oferi educație de calitate, permițând succesul tuturor elevilor, de la cel mai scăzut până la cel mai ÎNALT final al spectrului academic.

Produsele proiectului sunt: Ghid electronic de metode și instrumente pentru facilitatorii cadrelor didactice; Raport de analiză a bunelor practici și a metodelor utilizate pentru sprijinirea elevilor talentați din școli; Matematica întâlnește industria în școală - Cunoștințe către inovare prin practică; linii directoare - Curs INNOMATH pentru facilitatorii cadrelor didactice: sprijinirea elevilor supradotați din punct de vedere matematic. Cursul are 10 module, iar CCD TR l-a proiectat pe al 10-lea: Metoda Colaborativă- Învățarea prin cooperare pentru profesori și elevi.

Proiectul a produs planuri de învățare pentru subiecte avansate de matematică în sprijinul elevilor talentați și module pentru formarea profesorilor în sprijinul elevilor talentați și activități ale zilei MID-DAY- o zi în care reprezentanți ai industriei întâlnesc elevii talentați la matematica și profesorii lor. MID-Day: o zi reală a matematicii și a industriei, când elevii abordează o problemă stabilită de un partener industrial și analizată / adaptată de academicieni / cercetători și facilitată de profesori. În vederea organizării acestei zilei, fiecare țară parteneră a organizat un Focus Group la care au luat parte elevi, studenți și profesori. Focus grupul a fost organizat cu scopul de a valida metodologia de organizare a MID-Day. Prin urmare, participanții la focus grup au oferit comentarii, au adus îmbunătățiri, sugestii și idei despre cum să îmbunătățim metodologia de organizare a acestui eveniment pentru a îndeplini standardele de calitate ale proiectului. În plus, feedback-ul colectat va contribui la cea mai bună concepție a cursului de formare pentru profesori care să fie dezvoltat într-unul din rezultatele proiectului (IO4).

În luna iulie a anului curent a avut loc și cursul de formare, derulat de partenerii din Cipru de la Societatea de Matematica din Cipru, dar și o întâlnire de proiect. În luna octombrie, Casa Corpului Didactic a desfășurat activitatea Mid-Day, activitate derulată online, unde au fost invitați elevi, profesori, un reprezentant al industriei, pentru a rezolva probleme legate de transport ale unei întreprinderi, transpuse matematic.

Partenerii din proiect sunt: Societatea de Matematica din Cipru, Universitatea de Pedagogie din Cracovia, Universitatea Humboldt din Berlin, Universitatea de Matematica din Lyon, Gimnaziul Immanuel Kant din Berlin, Școala Privată- The Heritage din Grecia. Doar două întâlniri au fost față-în-față, una în Germania și una în România, celelalte desfășurându-se online.

EDUCAȚIE TIMPURIE ȘI DEBUTUL SPRE SUCCES

Prof.dr. BEȘCU MONICA MIHAELA

Grădinița cu p.p. Ion Creangă, structura Grădinița cu p.p. nr.10 Alexandria

Ziua Educației este foarte importantă și trebuie sărbătorită cu plăcere deoarece doar prin educație poți deveni OM. Ideea pentru articolul de față a pornit de la importanța fundamentală a educației timpurii în asigurarea dezvoltării intelectuale a preșcolarilor, în formarea vorbirii și îmbogățirea bagajului de cunoștințe al acestora, în dezvoltarea personalității acestora în vederea integrării cu succes în învățământul primar, în societate și mai târziu pe piața muncii. Spunem aceste lucruri deoarece numeroase studii și cercetări realizate au adus în atenția noastră educația timpurie și grădinița văzută ca primă treaptă pe care copilul urcă în drumul său spre succes. Aceasta reprezintă de fapt temelia educației oricărui copil și debutul spre succes.

Consider că în stadiul actual, învățământul preșcolar, cunoaște o perioadă de mari schimbări, ce vizează regândirea conținuturilor, înnoirea metodologiei și mai ales, deplasarea accentului dinspre cunoștințe spre competențe și capacități. Apariția noului curriculum face posibilă reconsiderarea esențială a predării-învățării în educația timpurie prin reconfigurarea pe domenii de dezvoltare și

eliminarea obiectivelor cadru și de referință și înlocuirea acestora cu dimensiuni ale dezvoltării și posibile comportamente manifeste.

Deoarece grădinița joacă rolul primordial în viața oricărui om prin transpunere în viața societății trebuie să-l învețe pe copil încă de acum să distingă între bine și rău, să-l formeze ca om drept și integru, cu principii puternice, condus de adevăr și de motivații solide.

Este imperios necesar să identificăm exemple concrete de activități didactice și strategii didactice ce vor sprijini cadrele didactice în desfășurarea activităților instructiv-educative pentru a oferi o educație de calitate. Socotim firească afirmația specialiștilor în domeniu care susțin că educația timpurie trebuie să fie orientată spre a-i oferi copilului acces la educație calitativă, având ca scop și sarcini legate de dezvoltarea vorbirii, înțelegerea noțiunilor și cunoștințelor precum și dezvoltarea intelectuală. Studiile în domeniu arată că în grădiniță educatoarea stimulează activ copiii să povestească, să asculte și să-și dezvolte capacitatea de exprimare liberă prin formarea unor deprinderi intelectuale. Avem argumente suficiente și contexte variate care susțin importanța activităților specifice în dezvoltarea unui comportament autentic și firesc bazat pe întâmplări și fapte socotite educative pentru integrarea în socialul de astăzi și de mâine.

Învățământul preșcolar este prima formă de învățământ care integrează cu succes preșcolarii și îi ajută să se formeze armonios în vederea integrării în viața de școlar și în societate. Acum se pun bazele formării și se construiește ceea ce va constitui temelia solidă pe care se vor acumula cunoștințele viitoare după vârsta de 6 ani. Educatoarea este așadar considerată ca fiind o “a doua mamă” deoarece ea are rolul atât de a educa, cât și de a proteja, sprijini și îngriji copiii de la vârste fragede conform legislației în vigoare. Mai mult decât atât, preșcolarii petrec mult timp în sala de grupă mai ales la grădinițele cu program prelungit sau săptămânal, timp în care interacționează, comunică, își exprimă emoțiile, trăiesc și se dezvoltă pe toate planurile.

Pentru ca fiecare copil să aibă o șansă reală pentru un start corect în viața de școlar prin acces la o educație preșcolară calitativă ne-am dorit să conturăm strategii didactice inovative ce pot fi folosite în activitățile din grădinițe atât în sistemul față în față cât și online.

Este imperios necesar să identificăm exemple concrete de activități didactice și strategii didactice ce vor sprijini cadrele didactice în desfășurarea activităților instructiv-educative pentru a oferi o educație de calitate. Am răsfoit o serie de studii și cercetări în domeniu, ne-am documentat privind învățământul preșcolar din Europa și nu numai și am constatat că noile tehnologii au un rol esențial în cadrul activităților din grădiniță pentru a răspunde standardelor actuale. Astfel, vrem să contribuim la creșterea participării la învățământul ante-preșcolar, preșcolar și școlar și la reducerea părăsirii timpurii a școlii prin măsuri integrate de prevenire și de asigurare a oportunităților egale pentru toți copiii. O bază solidă îi va sprijini pe tot parcursul vieții și vor avea necesarul pentru un start bun în viața de școlar.

Greu de realizat această misiune, însă ne dorim ca prin studiul permanent să putem contribui și noi la acest parcurs și să dăm cadrelor didactice noi strategii de a răspunde sincer la provocările lumii actuale și la situațiile diverse ce apar. În gândul de final am să amintesc o serie de platforme și aplicații utile în grădiniță: Platforme Google Classroom, Meet, Zoom, Skype, Whats-app, Didactic.ro, Școala Intuitext, ChatterKid, Kinderpedia, cea mai populară suită Microsoft Office, DigitalEdu, Digitaliada, MyKoolio, Adservio, ASQ, Muzee cu tur virtual, InShot, Jamboard, KAHOOT și multe altele. Activitățile din grădiniță largesc orizontul de cunoaștere și sprijină dezvoltarea copilului pe toate planurile și cu ajutorul e-learningului putem să contribuim la calitatea acestora.

PRINCIPIILE ȘI OBIECTIVELE EDUCAȚIEI PERMANENTE

Prof. Mariana Bozeanu
Liceul Tehnologic „Nicolae Bălcescu” Alexandria

Educația permanentă, în sensul unui concept integrator global, trebuie să aibă la bază patru piloni, patru tipuri cheie de competențe, care ilustrează obiective foarte generale:

-a învăța să cunoști – a avea cunoștințe despre o mulțime de subiecte diferite – cunoștințe generale, suficient de cuprinzătoare - dar și a cunoaște mai mult despre câteva subiecte (discipline); stăpânirea instrumentelor cunoașterii, a învăța să înveți, să acumulezi cunoștințe permanente sunt deziderate extrem de importante în acest context;

-a învăța să faci – a avea o gamă largă de abilități personale necesare în viață, cum ar fi abilitatea de a comunica cu ceilalți, ca parte a unei echipe, precum și abilitățile practice;

-a învăța să trăiești împreună cu alții – a-i înțelege pe ceilalți; educația are sarcina de a reliefa diversitatea rasei umane, de a facilita, mai ales, conștientizarea similitudinilor dintre indivizi și interdependența crescândă dintre oameni; recunoașterea că toți oamenii au drepturi și responsabilități; a lucra împreună cu ceilalți pentru rezolvarea dezacordurilor într-o manieră constructivă, pentru rezolvarea de probleme, găsirea de soluții ;

-a învăța să fii – dezvoltarea calităților interioare ale ființei umane, a dobândi abilitatea de a-ți trăi viața corespunzător cu ceea ce crezi că este adevărat și bine; din aceasta perspectivă, educația nu ar trebui să neglijeze nicio latură a potențialului uman: memoria, rațiunea, simțul estetic, calitățile fizice, capacitatea de a comunica etc.

Principiile educației permanente fundamentează organizarea globală a sistemului de învățământ, care angajează toate ciclurile vieții, de la faza pregătirii - care promovează asimilarea valorilor școlare și extrașcolare-la faza activă - care implică profesionalizarea în regim de mobilitate socială - până la faza retragerii - care permite personalității asumarea de noi roluri prin continuarea învățării.

La nivel de politică a educației, pot fi evidențiate următoarele principii:

- principiul asigurării continuității în activitatea de formare-dezvoltare a personalității umane;
- principiul adaptării programelor școlare și postșcolare la cerințele unei societăți în continuă transformare;
- principiul pregătirii personalității, la toate nivelurile sistemului de învățământ, în vederea adaptării optime la condiții de schimbare rapidă;
- principiul mobilizării și al valorificării tuturor mijloacelor de informare disponibile în limite instituționale și noninstituționale;
- principiul corelării funcționale între obiectivele-conținuturile-formele activității de educație/instruire.

Sistemul obiectivelor educației permanente include:

- realizarea fiecărei activități educaționale, în parte, și a ansamblului activităților educaționale, în concordanță cu necesitățile individuale și cu exigențele sociale, în cadrul general al dezvoltării sociale, în prezent și în perspectivă;
- cultivarea sistematică, la nivelul tuturor membrilor societății, a înțelegerii necesității și importanței propriei lor dezvoltări continue, în condițiile deschiderii conștiente și participării lor autentice la toate componentele proceselor educaționale, în care sunt antrenați și la care aderă;
- corelativ, acestui obiectiv i se asociază și acela care vizează asigurarea însușirii de către toți membrii societății a cunoștințelor necesare formării priceperilor, competențelor și comportamentelor pe baza

căroră fiecare să-și dezvolte propria personalitate și, prin aceasta, să poată participa activ la viața socială în toată diversitatea și varietatea domeniilor sale.

Având în vedere faptul că, atât în viața individuală, cât și în viața socială, participarea la activitatea consacrată producerii bunurilor și valorilor materiale și spirituale reprezintă baza existenței și dezvoltării oricărui sistem social, unul dintre obiectivele educației permanente îl constituie sprijinirea populației în formarea, perfecționarea și reconversia profesională, din ce în ce mai accentuată și mai accelerată în ultimii ani, de caracteristicile noi ale dezvoltării economico-sociale și culturale, actuale și viitoare. Abordarea corectă a acestui obiectiv trebuie să fie făcută conform principiului că omul este singurul în măsură să determine schimbări, să creeze valori noi, să producă dezvoltarea pe toate planurile.

Bibliografie

Cucoș, C., Educația și provocările lumii contemporane-Pedagogie, ediția a II-a revăzută și adăugită, 2002, Iași, Editura Polirom

Stănciulescu, E., Teorii sociologice ale educației, 1996, Iași, Editura Polirom

